

De vijf op de smokkelaarsrots

Blyton Enid

Note: This is not the actual book cover

... een tikje als van metaal tegen metaal ...

DE VIJF

op de smokkelaarsrots

achtste druk

H.J.W. BECHT-AMSTERDAM

Ernest Blyton

Oorspronkelijk verschenen bij Hodder & Stoughton Ltd.,
Londen onder de titel
FIVE ON A TREASURE ISLAND
Voor Nederland bewerkt door W. A. Fick-Lugten

Omslagontwerp en illustraties Jean Sidobre

© Enid Blyton

© voor Nederland:

H. J. W. Becht's Uitgeversmaatschappij B.V., Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. No part of this book may be reproduced in any form by print, microfilm or any other means without written permission from the publisher.

ISBN 90 230,0280 6

Dit is het vierde boek over de Vijf Avonturiers: Julian, Dick, George, Annie en... Tim, de hond. Opnieuw beleven zij een aller spannendst avontuur; ditmaal in het vreemdsoortige oude huis 'Het Smokkelaarsnest' geheten, dat zich bevindt bovenop de 'Verworpen Berg', een rondom in verraderlijke moerassen gelegen heuvel, die tot in zee uitsteekt. Geheime gangen; iemand, die van het Smokkelaarsnest af signalen uitzendt; een verborgen spelonk; een berg,

doorsneden van oude tunnels; vreemde verdwijningen – wat een opwindend verhaal! Geen enkele jongen, geen enkel meisje zal het uit handen willen leggen, eer bij of zij de laatste bladzijde heeft verslonden! Wat zouden zij dolgraag mee willen gaan op avontuur met Julian, Dick, George, Annie... en óók Timmy natuurlijk!

,In dit boek van **ENID BLYTON** heeft jullie uitverkoren schrijfster je het soort verhaal verteld, dat je het liefste leest: over de kinderen, waarop je al zo erg gesteld bent en die je nu al zo goed kent!

Eerste Hoofdstuk - TERUG NAAR KIRRIN- COTTAGE

Op een mooie dag in het begin van de Paasvakantie zaten vier kinderen en een hond samen in de trein.

„We zijn er nou direct," zei Julian, een lange, sterke jongen met een vastberaden gezicht.

„Woef!" blafte Timmy, de hond, die steeds opgewondener werd en nu ook probeerde, uit het coupéraam te kijken.

„Liggen, Tim!" commandeerde Julian. „Eerst mag Annie eens kijken."

Annie was zijn jonger zusje. Zij stak haar hoofd uit het raampje. „We rijden Kirrin al binnen," zei ze. „Ik hoop maar, dat tante Fanny op het perron zal staan om ons af te halen."

„Natuurlijk – dat zal je zien!" zei Georgina, haar nichtje. Zij leek meer op een jongen dan een meisje, want zij droeg heel kort haar, dat dicht gekruld op haar hoofd lag. Ook zij had een flink gezicht, net als Julian. Zij schoof Annie opzij en keek uit het raam.

„Heerlijk, weer naar huis te gaan," zei ze. „Ik vind het prettig

op school — maar het is fijn, weer in Kirrin-Cottage terug te zijn; misschien kunnen we wel naar Kirrin-eiland varen om het kasteel weer eens te zien. Sinds verleden zomer zijn we daar niet geweest."

„Nou mag Dick uitkijken," zei Julian, zich naar zijn jongere broer wendend, een jongen met een aardig gezicht, die in een hoek zat te lezen. „Dick, we zijn net Kirrin binnengereden, kun je geen seconde ophouden met lezen?"

„Het is zo'n boeiend boek," zei Dick en sloeg het met een klap dicht. „De allerspannendste avonturen, die ik ooit heb gelezen."

„Pff! Ik wil wedden, dat ze niet half zo opwindend zijn als de avonturen, die wijzelf hebben beleefd," zei Annie dadelijk.

Het was echt waar, dat zij vijven, Tim de hond meegerekend, die zij altijd lieten meedoen aan alles, samen de meest verbluffende avonturen hadden beleefd. Maar nu leek het, of zij een gezellige, rustige vakantietijd zouden hebben, lange wandelingen zouden kunnen maken over de klippen en misschien naar hun eiland Kirrin konden gaan roeien in Georges boot.

„Deze eerste drie maanden van het jaar heb ik aardig hard gewerkt op school," zei Julian. „Ik heb mijn vakantie heel erg nodig!"

„Je bent mager geworden," zei Georgina. Niemand noemde haar zo. Allen zeiden George tegen haar. Zij gaf gewoon geen

antwoord, als iemand haar anders noemde. Julian grinnikte.

„Nou, in Kirrin-Cottage word ik gauw genoeg dikker, maak je daarover geen zorgen. Dat is tante Fanny best toevertrouwd; niemand kan het zo goed als zij. Ik vind het fijn, George, dat wij je Moeder weer terugzien. Zij is ook zó aardig!"

„Ja. Ik hoop maar, dat Vader deze vakantie goed in zijn humeur is," zei George. „Het moest eigenlijk wel, want hij heeft juist weer wat proeven genomen, die heel goed geslaagd zijn," zei moeder."

Georges vader was een geleerde, die steeds nieuwe denkbelden uitwerkte. Hij had het graag stil om zich heen en werd hels nijdig, als hij niet de rust vond, die hij nodig had of als de dingen niet precies naar zijn zin uitvielen. De kinderen dachten dikwijls, dat die driftige George erg veel op haar vader leek! Ook zij kon verbazend opstuiven, als de dingen anders liepen dan zij had gewild.

De trein vertraagde zijn vaart en hield stil. Tante Fanny stond op het perron om hen te verwelkomen. De vier kinderen sprongen de coupé uit en holden naar haar toe. George was er het eerst. Zij verafgoodde haar lieve moeder, die haar zo dikwijls de hand boven het hoofd had gehouden als haar vader boos op haar was. Timmy danste prinsheerlijk om het troepje heen en blafte verrukt. Hij was dol op Georges moeder.

Zij aaide hem en hij deed zijn best, op zijn achterpoten te

gaan staan en haar gezicht te likken. „Timmy is groter dan ooit!" lachte zij. „Koest, ouwe jongen! Je gooit me nog omver!" Tim was zeer zeker een grote hond. Alle kinderen hielden veel van hem, want hij was trouw, hartelijk en gezellig. Nu vlogen zijn bruine ogen ook weer van de een naar de ander vol vreugde over de vrolijkheid van de kinderen. Tim deelde die, evenals alles van hen.

Maar natuurlijk hield hij het meest van George, zijn vrouwtje! Zij had hem al gekregen, toen hij nog maar een klein jong hondje was. Steeds weer mocht hij met haar mee naar kostschool, want dat was toegestaan op de school van Annie en George; alle kinderen mochten daar hun lievelingsdieren meenemen. Anders zou George er ook stellig niet heengewild hebben! Zij reden in het hittenwagentje naar Kirrin-Cottage. Het was verbazend winderig en koud en de kinderen zaten te huiveren; zij trokken mantels en jassen dicht om zich heen.

„Het is ellendig koud," zei Annie en haar tanden klapperden. „Nog kouder dan 's winters."

„Het is die harde wind," zei tante Fanny en trok een reisdeken over haar heen. „De laatste dagen is het steeds harder gaan waaien. De vissers hebben hun boten hoog tegen de kust opgetrokken uit vrees voor erge storm."

Toen zij langs de kust reden, waar zij zo dikwijls hadden gezwommen, zagen de kinderen de boten daar liggen. Niet

graag zouden ze nu gaan baden! De gedachte daaraan alleen al deed hen rillen.

De wind gierde over de zee. Zware, voortjagende wolken vlogen boven hun hoofd langs de hemel. Met een angstwekkend geloei sloegen schuimende golven op de kust en maakten een vreselijk lawaai. Dit wond Tim op, die luid begon te blaffen.

„Stil, Tim," zei George en aaide hem. „Je moet leren een zoete, stille hond te wezen, nu wij weer thuis zijn, anders wordt Vader boos op je. Heeft Vader het erg druk, Moeder?"

„Heel erg," zei haar moeder. „Maar hij is van plan heel weinig uit te voeren, nu jullie thuiskomen. Hij had veel zin, lange wandelingen met jullie te gaan maken of te gaan roeien, als het weer wat kalmer wordt."

De kinderen keken elkaar veelbetekenend aan. Oom Quentin was niet bepaald de prettigste metgezel, die je je kon voorstellen. Hij had niet het minste gevoel voor humor en als de kinderen schaterden van het lachen, wat twintig of meer keren per dag gebeurde, begreep hij nooit iets van de aardigheid daarvan.

„Nou — deze vakantie lijkt wel niet de leukste te worden, als we oom Quentin het grootste deel van de tijd op ons dak krijgen," zei Dick zachtjes tegen Julian.

„Sst!" zei Julian, bang, dat zijn tante het horen en kwalijk nemen zou. George trok een lelijk gezicht. „Och, Moeder!

Vader ergert zich dood, als hij met ons meegaat — en wij zullen het ook niet leuk vinden!"

George was verbazend ronduit en kon onmogelijk leren een slot op haar mond te doen. Haar moeder zuchtte. „Zo mag je niet praten, lieverd. Ik kan wel voorspellen, dat je vader er heel gauw genoeg van zal hebben, om met jullie mee te gaan; maar het kwikt hem misschien op, een beetje jong leven om zich heen te hebben."

„We zijn er!" zei Julian, toen het wagentje stilhield voor een oud huis. „Kirrin-Cottage! Allemensen, wat gaat die wind te keer er omheen, tante Fanny!"

„Ja — vannacht was het een vreselijk lawaai," zei tante Fanny. „Breng jij het wagentje even achterom, Julian, als wij de spullen er uit hebben? Ha — je oom komt ons al helpen!"

Oom Quentin kwam naar buiten; een grote, schrander uitziende man met een stroeve trek op zijn gezicht. Hij lachte de kinderen toe en kuste George en Annie.

„Welkom in Kirrin-Cottage!" zei hij. „Ik ben heel blij, dat je vader en moeder op reis zijn, Annie, want zodoende hebben we jullie nu allemaal weer hier!"

Al gauw zaten allen rondom de tafel te genieten van een uitgebreide thee! Tante Fanny maakte van de thee altijd een heerlijke tractatie, vooral de eerste dag, want zij wist wel, dat zij flink honger hadden na die lange treinreis. Zelfs George was tenslotte verzadigd en leunde achterover in haar stoel; zij

wilde eigenlijk nog wel een heerlijk gebakje, maar ze kon niet meer.

Tim zat dicht naast haar. Hij mocht eigenlijk niets hebben tijdens maaltijden, maar het was werkelijk verbluffend, zoveel kruimels en stukjes cake voor hem onder de tafel terechtwamen!

De wind gierde om het huis. De ramen klepperden; de deuren rammelden en de vloermatten gingen op en neer van de tocht.

„Het lijkt net, of er slangen en adders onder zitten," zei Annie. Timmy zat grommend naar die golvingen te kijken. Hij was wel erg slim voor een hond, maar kon er toch niet achterkomen, waardoor de matten zo raar kronkelden.

„Ik hoop maar, dat de wind vannacht een beetje gaat liggen," zei tante Fanny. „Verlopen nacht kon ik er niet van slapen. Julian, beste jongen, je lijkt me erg mager geworden. Heb je hard gewerkt op school? Ik moet zien, dat ik je wat dikker krijg!"

De kinderen lachten. „Wij dachten al vooruit, dat u dat zoudt zeggen, Moeder," zei George. „Lieve hemel, wat is dat?" Allen bleven verschrikt zitten. Op het dak klonk een luid geraas en Tim spitste zijn oren en gromde bloeddorstig.

„Er waait een pan van het dak," zei oom Quentin. „Wat vervelend! Wij moeten eens naar die losse pannen laten kijken, Fanny, als de storm is gaan liggen, anders regent het

in."

Eigenlijk hoopten de kinderen, dat hij na de thee naar zijn studeerkamer zou gaan, zoals hij gewoonlijk deed. Maar deze keer bleef hij zitten. Zij wilden een spelletje gaan doen, maar met oom Quentin erbij was dat niets gedaan. Hij kon nergens iets van, zelfs niet van zo'n gemakkelijk spelletje als kwartetten.

„Kennen jullie een jongen, die Pierre Lenoir heet?" vroeg oom Quentin en haalde een brief uit zijn zak „Ik geloof dat hij bij jullie op school gaat, Julian."

„Pierre Lenoir...? O, u bedoelt die ouwe Roetje!" zei Julian.

„Ja — die zit bij Dick in de klas, Oom. Zo'n halve gare!"

„Rojtje! Waarom noemen jullie hem zo?" zei oom Quentin.

„Het lijkt me een rare naam voor een jongen."

„Als u hem zag, zoudt u dat niet vinden," lachte Dick. „Hij is verschrikkelijk donker! Zijn haar is zo zwart als roet, zijn ogen lijken wel stukjes steenkool en zijn wenkbrauwen zien eruit of ze met houtskool zijn getekend. Die naam betekent immers „de zwarte", is het niet? In het Frans is zwart toch „noir"?"

„Jawel, dat is waar, maar wat een naam voor een jongen: Roetje!" zei oom Quentin. „Nu, ik heb al een poos briefwisseling gehouden met de vader van die jongen. Hij en ik stellen belang in dezelfde wetenschappelijke dingen. Om de waarheid te zeggen — ik heb hem gevraagd, of hij niet eens een dag of wat hier wilde komen logeren en dan zijn zoon meebrengen: die Pierre."

„Heus!" riep Dick met een blij gezicht. „Nou — het zou nog zo gek niet zijn om die ouwe Roetje hier te hebben, Oom. Maar het is wel een dolle Dries, hoor! Nooit doet hij, wat hem gezegd is; hij kan klimmen als een aap en hij is soms vreselijk brutaal. Ik weet niet, of u erg veel met hem op zult hebben!"

Nadat oom Quentin had gehoord, wat Dick over Roetje te vertellen had, leek hij er over in te zitten, dat hij het had aangehaald om die Pierre bij zich te vragen. Hij had al niets op met brutale jongens, maar dolle waaghalzen stonden hem nog minder aan!

„Hm," zei hij en legde zijn brief weg. „Ik wou maar, dat ik eerst een en ander over die jongen had gevraagd, vóór ik zijn vader voorstelde, hem mee te brengen. Maar misschien kan ik er nog een stokje voor steken."

„Hè nee, Vader! Doet u dat niet," zei George, die nu juist wel graag nader kennis had willen maken met Roetje Lenoir. „Laat hem hier komen! Dan gaan we samen uit en kunnen de boel nog eens op stelten zetten!"

„We zullen zien," antwoordde haar vader, die zich al had voorgenomen in geen geval die jongen naar Kirrin-Cottage te laten komen, als hij zo kiedewiet was, overal opklom en brutaal was. Aan George had hij zijn handen al vol, zonder dat zo'n halve gare haar nog opstookte!

Tot grote opluchting van de kinderen ging oom Quentin zowat om acht uur in de studeerkamer zitten lezen. Tante

Fanny keek op de klok.

„Voor Annie is het bedtijd," zei ze. „En voor jou ook, George!"

„Hè, moeder! Eén spelletje zwarte-pieten samen! Ook net leuk voor die jongen met dezelfde naam, als hij komt, zeg! Moeder, doet u mee op onze eerste avond thuis? Ik kan toch in uren nog niet slapen met die loeiende storm om het huis heen! Toe, moeder! Eén spelletje, dan gaan we naar bed. Julian zit alweer te gapen met een mond als een hooischuur!"

Tweede Hoofdstuk - DE GROTE SCHRIK!

Wat prettig was het, die avond de steile trappen weer op te gaan naar hun vertrouwde slaapkamers! Alle kinderen gaapten even erg. Hun lange treinreis had hen vermoeid.

„Als die verschrikkelijke wind maar eens ophield," klaagde Annie en trok het gordijn opzij om uit het raam te kijken. „Er staat een klein maantje in de lucht, George. Het gluuert telkens tussen de voortjagende wolken door."

„Laat maar gluren," zei George, terwijl ze in bed kroop. „Ik heb het verdraaid koud. Maak voort, Annie, anders vat je nog kou bij dat raam."

„Wat bulderen die golven!" zei Annie, nog steeds voor het raam. „En in die oude esseboom maakt de storm een fluitend, huilend geluid; die boom buigt helemaal door!"

„Timmy, gauw op mijn bed," commandeerde George en trok haar koude tenen op. „Dat is het prettige van thuis te zijn, Annie; nou kan ik Tim weer op mijn bed hebben! Hij is heel wat beter dan een warme kruik."

„Thuis mag je hem evenmin op bed hebben als op school," zei Annie, die er nu ook inkroop. „Tante Fanny denkt, dat hij

in zijn mand ligt."

„Nou — ik kan hem moeilijk 's nachts wegsturen, is het wel, als hij niet in zijn mand wil slapen?" merkte George op. „Goed zo, Tim, lieve jongen, maak mijn voeten maar warm. Waar is je neus? Ik zal hem aaien. Welterusten, Tim; goeienacht, Annie!"

„Goeienacht," zei Annie slaperig. „Ik hoop maar, dat die roetjongen komt, jij niet? Hij lijkt me zo leuk."

„Ja, en dan zou Vader in elk geval thuisblijven met die jongen zijn vader en niet met ons uitgaan," zei George. „Vader bedoelt het wel niet zo, maar ondertussen gooit hij voor ons toch telkens de boel in de war."

„Hij lacht ook nooit eens," zei Annie, „hij is te zwaar op de hand."

Een harde klap maakte de meisjes aan het schrikken. „Dat is de deur van de badkamer," zei George, een beetje geërgerd. „Die heeft een van de jongens vast opengelaten. Dat soort geluiden brengt Vader buiten zichzelf! Daar heb je het alweer!"

„Nou — laat Julian of Dick hem maar dichtdoen, hoor," zei Annie, die zich nu net lekker warm en behagelijk begon te voelen. Maar Julian en Dick vonden, dat Annie of George hem best konden sluiten, dus niemand ging zijn bed uit om die klepperende deur dicht te doen.

Al heel gauw bulderde oom Quentins stem naar boven, nog

harder dan de stormvlagen: „Doen jullie dan toch één van allen die deur toe! Hoe kan ik nu werken met zon herrie!"

Als kogels uit een kanon vlogen alle vier de kinderen hun bed uit. Tim sprong van Georges bed af. Ze vielen over hem, toen ze naar de badkamerdeur stoven. Daar was het een heel gegiechel en geschuifel. Toen klonken oom Quentins voetstappen op de trap en alle vijf vluchtten zij stil naar hun kamers.

Nog steeds stormde het razend hard. Oom Quentin en tante Fanny gingen ook naar bed. De slaapkamerdeur vloog uit oom Quentins hand en sloeg met zo'n harde smak dicht, dat een vaas, die er dichtbij stond, van een plank viel.

Ook oom Quentin schrok hevig. „Die beroerde storm!" zei hij verbolgen. „Al de tijd, dat we hier wonen, heb ik nog niet zo'n storm gezien! Als het nog erger wordt, zullen de vissersboten in stukken geslagen worden, al hebben zij ze nog zo hoog tegen de kust opgehaald!"

Sussend zei tante Fanny: „Strengere heren regeren niet lang; hij zal wel gauw uitgebulderd zijn. Morgenochtend is de storm waarschijnlijk wel voorbij."

Maar zij had het mis. De storm was die nacht niet uitgebulderd. Inplaats daarvan hield hij steeds heftiger huis, gilte en hilde als een levend monster. Niemand kon in slaap komen. Tim bleef aan één stuk door zacht grommen, want hij was allesbehalve gesteld op dat geschud en geratel en gehuil.

Tegen zonsopgang leek de storm wel met nieuwe woede beziel. Annie vond, dat het precies zo klonk, of hij in een onmogelijk slecht humeur was en er plezier in had, zoveel mogelijk kwaad te stichten. Halfbang lag zij te rillen.

Opeens klonk er een vreemdsoortig geluid. Het was een luid en smartelijk gekreun en gekraak, alsof iemand vreselijke pijn leed. Dodelijk verschrikt gingen de beide meisjes rechtop in bed zitten. Wat was dat nu?

Ook de jongens hoorden het. Julian sprong uit zijn bed en holde naar het raam. Daarbuiten stond de esseboom groot en zwart in het grillige maanlicht. Geleidelijk boog hij steeds verder door!

„Het is de es! Die valt om!“ gilte Julian, waarbij hij Dick de schrik op het lijf joeg. „Hij valt, zeg ik je! Hij kraakt het huis nog! Gauw, waarschuw de meisjes!“

Zo hard mogelijk schreeuwend vloog Julian zijn kamerdeur uit naar de overloop. „Oom! Tante! George en Annie! Komen jullie gauw beneden, de esseboom valt om!“

George sprong haar bed uit, griste naar haar kamerjas en vloog naar de deur, onderwijl Annie roepend. Dadelijk was het kleine meisje bij haar. Bij de deur van hun slaapkamer verscheen oom Quentin, groot en verbaasd, en sloeg zijn kamerjas om.

„Wat heeft al dat lawaai te beduiden? Julian, hoe haal je...?“

„Tante Fanny, kom beneden, de esseboom valt om! Hoor

hem eens vreselijk knarsen en kreunen!" gilde Julian, buiten zichzelf van ongeduld. „Straks gaat hij dwars door het dak en de slaapkamers! Hoor maar, daar komt hij!"

Iedereen stoof naar beneden, toen met een afgrijselijk gekraak de grote esseboom met wortels en al omviel en op Kirrin-Cottage neerstortte. Er volgde een vreselijke bons en het geluid van dakpannen, die rondom op de grond neerkwamen.

„O, lieve hemel!" zei de arme tante Fanny en sloeg haar handen voor haar ogen. „Ik dacht wel, dat er iets zou gebeuren! Quentin, wij hadden die es moeten laten inhakken. Ik wist wel, dat hij in zo'n harde storm moest omvallen. Hoe is het dak er afgekomen?"

Na de grote klap waren andere, niet zulke zware geluiden gevolgd: het vallen van allerlei dingen, bonzen en lichtere geluiden van versplinteren en breken. De kinderen konden zich niet voorstellen, wat er eigenlijk gebeurde. Tim was door en door kwaad en blafte oorverdovend. Oom Quentin sloeg boos met zijn hand op tafel en maakte iedereen aan het schrikken.

„Laat die hond zijn bek houden! Ik jaag hem de deur uit!" Maar die nacht was niet? in staat, Tim te laten ophouden met blaffen en grommen en tenslotte duwde George hem de warme keuken in en deed de deur achter hem dicht.

„Ik heb zo'n gevoel, dat ik zelf ook zou willen blaffen of

grommen," merkte Annie op, die precies wist, wat voor gevoel Tim had. „Julian, is de boom door het dak heengegaan?"

Oom Quentin pakte een sterke staaflantaarn en ging voorzichtig de trap op naar de overloop om te kijken, wat er beschadigd was. Toen hij beneden kwam, zag hij erg bleek.

„De boom is dwars door de zolderkamer heengegaan, heeft de vloer vernield en de slaapkamer van de meisjes is ingestort," zei hij. „Een zware tak is door de zoldering van de slaapkamer der jongens gegaan, maar niet zo erg. Maar de kamer van de meisjes is volkomen vernield. Als zij in bed hadden gelegen, waren ze dood geweest."

Iedereen bleef zwijgen. Het was een afgrijselijk denkbeeld, dat George en Annie zo op het nippertje aan de dood waren ontsnapt.

„Het is dus maar goed, dat ik me een ongeluk heb geschreeuwd om ze te waarschuwen," zei Julian opgewekt, daar hij zag, hoe bleek Annie was geworden. „Kop op, Annie — denk eens aan, wat voor een prachtverhaal je kunt vertellen, als jullie weer op school komen!"

„Mij dunkt, dat warme chocolademelk ons allemaal zou opknappen," zei tante Fanny, zich vermannend, hoewel zij verbazend geschrokken was. „Ik zal wat gaan klaarmaken. Quentin, ga jij eens kijken, of in je studeerkamer het vuur nog brandt. Wij hebben allemaal behoefte aan wat warmte."

Het vuur brandde nog. Allen schaarden zich er omheen. Zij

waren blij, toen tante Fanny binnenkwam met de hete chocola.

Nieuwsgierig keek Annie de kamer rond, terwijl zij kleine teugjes van haar cacao nam. Hier werkte oom Quentin altijd – dat erge knappe werk...! Hier schreef hij die heel moeilijke boeken; boeken, die Annie totaal niet kon begrijpen. Hier maakte hij zijn rare schematische voorstellingen en nam hij allerlei vreemde proeven.

Maar op dit ogenblik zag oom Quentin er allesbehalve schrandere uit. Eigenlijk keek hij vrij beteuterd. Al gauw was Annie er achter, waardoor!

„Quentin, het is een geluk, dat niemand van ons gewond of gedood is," zei tante Fanny en keek hem tamelijk streng aan.

„Wel tien keer heb ik je gewaarschuwd, dat je die es moest laten inhakken en kandelaberen. Ik wist wel, dat hij te groot en te zwaar was om een harde storm te weerstaan. Altijd ben ik al bang geweest, dat hij het huis zou verpletteren in zijn val."

„Ja, lieve, dat weet ik wel," zei oom Quentin, verbazend hard in zijn kop chocola roerend. „Maar ik heb het de laatste maanden zo druk gehad."

„Altijd heb je een uitvlucht bij de hand, als je dingen hebt nagelaten, die je nodig had moeten doen," zei tante Fanny zuchtend. „In het vervolg zal ik zelf alles moeten aanpakken. Ik kan ons leven niet aan dergelijke gevaren blootstellen."

„Loop heen! Zoiets als dit komt maar een hoogst enkele keer

voor!" riep oom Quentin, die boos werd. Maar toen hij zag, dat tante Fanny werkelijk erg van streek was en op het punt stond te gaan schreien, kalmeerde hij. Hij zette zijn kop chocola neer en sloeg zijn arm om haar heen.

„Je hebt een vreselijke schok gehad," zei hij. „Tob er nu maar niet over. Misschien valt alles nog wel mee, als het helemaal licht is."

„Neen, Quentin, dan zal alles nog veel erger zijn," zei zijn vrouw. „Waar zullen we morgennacht allemaal slapen? Wat moeten we beginnen, tot het dak en de bovenkamers gerepareerd zijn? De kinderen zijn nog maar pas thuisgekomen. Weken en weken lang zal het huis vol werklieden zijn. Ik weet niet, hoe ik het moet redden."

„Laat alles maar aan mij over!" zei oom Quentin. „Ik regel alles wel. Maak je maar niet van streek. Het spijt me natuurlijk erg, vooral, nu het mijn eigen schuld is. Maar ik krijg alles best weer in orde! Dat zal je wel zien."

Eigenlijk geloofde tante Fanny daar niet veel van, maar zij was toch dankbaar, dat hij haar zo troostte. Zwijgend luisterden de kinderen toe, terwijl zij hun chocola opdronken. Oom Quentin was zo bar knap en wist zo verbazend veel — maar het was precies iets voor hem om zoiets dringends als dat uithakken van die boomtop te laten sloffen. Soms leek hij wel helemaal niet in de gewone wereld te leven!

Nog naar bed toe te gaan was totaal onmogelijk! De

bovenkamers waren óf volkomen vernield óf zij lagen zo vol met rommel, brokken puin en kalkstof, dat ze er onmogelijk konden slapen. Tante Fanny begon sofa's met kussens te beleggen. Er stond er een in de studeerkamer, een grote in de woonkamer en nog een kleinere in de eetkamer. In een kast had zij nog een veldbed en Julian hielp haar om dat ook in orde te maken.

„Wij moeten ons maar zien te behelpen," zei ze. „Er is wel niet veel van de nacht overgebleven, maar als wij kunnen, zullen we toch nog maar een beetje proberen te slapen. De storm is niet half zo hevig meer."

„Neen," zei oom Quentin grimmig, „nu die zoveel kwaad heeft gedaan als hij maar kon, is hij allang tevreden! Morgenochtend zullen we er wel verder over praten."

De kinderen konden na al die opwindning heel slecht in slaap komen, hoewel ze eigenlijk wel erg moe waren. Annie piekerde over het geval. Zij konden nu immers onmogelijk nog in Kirrin-Cottage blijven? Dat zou veel te veel last geven voor tante Fanny. Maar ze konden ook niet naar hun eigen huis, omdat hun vader en moeder uit de stad waren en het huis een maand gesloten zou blijven.

„Ik hoop maar, dat wij niet naar school teruggestuurd zullen worden," dacht Annie, terwijl ze probeerde zo gemakkelijk mogelijk op de divan te gaan liggen. „Dat zou te afschuwelijk zijn, na eerst weggeweest te zijn en vrolijk en blij op reis te zijn

gegaan voor de vakantie!"

Ook George was daar bang voor. Zij had zo'n idee, dat haar vader hen allemaal de volgende morgen weer naar school zou sturen! En dat hield in, dat Annie en zij Dick en Julian die vakantie niet meer zouden terugzien, want de jongens waren natuurlijk op een andere school.

Tim was de enige, die zich nergens druk over maakte. Een beetje luidruchtig snurkend lag hij op Georges voeten welgemoed te slapen. Zolang hij maar bij George was, kon het hem niets schelen, maar hij heenging!

Derde Hoofdstuk - OOM QUENTIN KRIJGT EEN IDEE!

De volgende morgen woei het nog hard, maar de razende storm was over. De vissers waren al vroeg gaan kijken naar hun boten en voelden zich opgelucht, dat de schade daaraan zeer gering was. Maar al gauw verspreidde zich het nieuwtje over de ramp in Kirrin-Cottage en de dorpelingen stonden hoogst verbaasd de grote, ontwortelde boom aan te gapen, die in zijn val het oude huis vernield had.

Het was voor de kinderen eigenlijk nog een pretje, heel gewichtig te kunnen vertellen, hoe zij op het nippertje hun leven hadden gered. Bij daglicht was het verbluffend, hoeveel schade de grote boom had aangericht. Als een eierschaal had hij het dak verbrijzeld en de bovenkamers waren onherkenbaar van de rommel.

De vrouw, die dagelijks uit het dorp bij tante Fanny kwam om haar met het huishoudelijk werk te helpen, riep, toen zij het zag: „O, Mevrouw, het duurt weken en weken, eer dat weer hersteld is! Heeft u de timmerlieden al gewaarschuwd,

Mevrouw? Ik zou hen maar dadelijk laten komen om te kijken, wat er moet gebeuren!"

„Ik zal zorgen, dat er werk van gemaakt wordt, Vrouw Daly," zei oom Quentin. „Mijn vrouw heeft een erge schok gekregen. Zij is te erg van streek, om zich met al die dingen te bemoeien. Eerst moeten we besluiten, wat er met de kinderen gebeuren moet. Zij kunnen niet hier blijven, nu de slaapkamers onbruikbaar zijn."

„Die arme kinderen moesten maar weer naar school terug," zei tante Fanny.

„Nee, ik weet iets beters," zei oom Quentin, terwijl hij een brief uit zijn zak haalde. „Iets veel beters. Vanmorgen kreeg ik een brief van die Lenoir — je weet wel, die belangstelt in dezelfde dingen als ik. Hij schrijft... hm, ja, wacht eens... ik zal je het stukje voorlezen. Ja, hier is het:

„Het is allervriendelijkst van u, mij voor te stellen om bij u te komen logeren en mijn zoon Pierre mee te brengen. Maar ik zou omgekeerd u heel graag hier zien met uw huisgenootjes. Ik weet niet, hoeveel er zijn, maar in dit grote huis zijn allen welkom. Mijn Pierre zal blij zijn, als hij gezelschap krijgt en zijn zusje Marybelle evenzeer."

Triomfantelijk keek oom Quentin zijn vrouw aan. „En daar heb je nu de oplossing! Dat noem ik een allergulste uitnodiging! Die had niet op een geschikter ogenblik kunnen komen. Wij sturen het hele troepje kinderen naar het huis

van die kerel!"

„Maar Quentin! Zoiets kun je onmogelijk doen! Zeg, we weten immers niets af van hem en zijn gezin?" riep tante Fanny uit.

„Zijn jongen gaat op dezelfde school als Julian en Dick en ik weet zeker, dat die Lenoir een opmerkelijk scherpzinnige kerel is," zei oom Quentin, alsof het laatste veel uitmaakte en het alles was, wat er iets toe deed. „Ik bel hem op slag op. Wat is zijn nummer?"

Tegenover haar mans plotselinge vastberadenheid om alles zelf te bedisselen, stond tante Fanny machteloos. Hij schaamde zich eigenlijk, dat het zijn vergeetachtigheid was, waardoor het ongeluk was gebeurd. Nu zou hij eens laten zien, dat hij — als zijn hoofd ernaar stond — wel degelijk doortastend kon optreden! Met gefronst voorhoofd hoorde zij hem het nummer opbellen. Hoe konden zij zo pardoes de kinderen naar een totaal onbekend gezin sturen? Oom Quentin legde de hoorn weer op de haak en ging met een zeer zelfvoldaan, glunderend gezicht naar zijn vrouw toe.

„Alles is voor elkaar!" zei hij. „Lenoir is verrukt, geloof dat maar gerust! Hij zegt, dat hij graag kinderen over huis heeft en zijn vrouw eveneens en die twee van hem zullen het fijn vinden. Als we vandaag een auto kunnen huren, gaan zij er op slag heen."

„Maar Quentin! We kunnen ze zo maar niet andere mensen

op hun dak schuiven. En de kinderen zullen het niet willen, het vreselijk vervelend vinden! Het zou me niets verwonderen, als George gewoonweg niet wilde gaan," zei zijn vrouw.

„O ja, — goed, dat je het zegt; nu denk ik er aan, dat George haar hond niet mee mag nemen," zei oom Quentin.

„Blijkbaar moet Lenoir niets van honden hebben!"

„Nu, dan weet je wel zeker, dat George niet wil gaan!" zei zijn vrouw. „Dat is dwaasheid, Quentin. George wil nergens heen zonder Tim."

„Deze keer zal zij moeten," zei oom Quentin, vastbesloten zijn schitterende plannen niet door George in de war te laten sturen. „Daar zijn de kinderen. Ik zal hun vragen, hoe zij er over denken en eens kijken, wat zij zeggen."

Hij riep hen in zijn studeerkamer. Zij kwamen binnen met de overtuiging, dat ze slecht nieuws te horen zouden krijgen. Waarschijnlijk moesten ze alle vier terug naar school!

„Je weet toch nog wel, dat ik het gisteravond over die jongen had?" begon oom Quentin. „Die Pierre Lenoir? Jullie gaven hem zo'n idiote naam."

„Roetje," zeiden Julian en Dick tegelijk.

„Och, ja, Roetje! Nu — zijn vader heeft jullie allen vriendelijk uitgenodigd bij hem op „Het Smokkelaarsnest" te komen logeren," zei oom Quentin.

De kinderen stonden verbaasd.

„Het Smokkelaarsnest!" vroeg Dick, wiens verbeelding dadelijk vlam vatte bij die naam. „Wat is dat voor een Smokkelaarsnest?"

„De naam van zijn huis," antwoordde oom Quentin. „Het is heel oud; het staat bovenop een vreemdgevormde berg met rondom moerassen, waarover vroeger de zee stroomde. Die berg is eertijds een eiland geweest, maar nu is het een grote heuvel, die uit de moerassen oprijst. In vroeger tijden werd daar heel veel aan smokkelen gedaan. Ik heb gehoord, dat het een buitengewoon eigenaardige plaats is."

Deze beschrijving was wel geschikt om de kinderen opgewonden en nieuwsgierig te maken! Ook hadden Julian en Dick altijd veel opgehad met Roetje Lenoir. Hij was wel een halve gare, maar toch een bar aardige jongen. Zij konden best een daverend leuke tijd met hem hebben.

„Nu? Zouden jullie zin hebben er heen te gaan? Of willen jullie liever deze vakantie verder op school doorbrengen?" vroeg oom Quentin ongeduldig.

„Nee — in geen geval naar school terug!" zeiden allen tegelijk.

„Ik zou dolgraag naar dat Smokkelaarsnest gaan," zei Dick. „Ik krijg al zo'n idee, dat het er mieters zal zijn. En die ouwe Roetje heb ik best mogen lijden, vooral sedert hij een van de poten van die stoel half heeft doorgezaagd — de stoel van onze klasse onderwijzer. Direct brak hij af, toen Mijnheer Toms er op ging zitten!"

„Hm! Ik zie niet in, hoe een dergelijke streek iemand beminnenswaardig kan maken," zei oom Quentin stijfjes; hij begon een beetje schichtig te worden voor een nauwere kennismaking met de jongeheer Lenoir. „Het zou toch waarschijnlijk het beste zijn, als jullie maar weer naar school teruggingen."

„O, nee, nee!" riepen zij alle vier. „Laten we naar het Smokkelaarsnest gaan! Toe, laat u ons maar gaan!"

„Goed dan," stemde oom Quentin toe, gevlaid, dat zij zijn plan zo volmondig toejuichten. „Om je de waarheid te zeggen heb ik het eigenlijk ook al afgesproken. Een minuut of wat geleden heb ik opgebeld. Mijnheer Lenoir was verbazend vriendelijk."

„Mag ik Tim meenemen?" vroeg George opeens.

„Neeen," antwoordde haar vader. „Tot mijn spijt niet. Mijnheer Lenoir houdt niet van honden."

„Dan moet ik niets van hem hebben!" zei George nors. „Ik ga niet zonder Timmy."

„Dan moet je naar school terug," zei haar vader scherp. „En laat me dat nijdige gezicht niet zien, George! Je weet, wat een hekel ik daaraan heb."

Maar George bleef zuur kijken. Zij keerde zich om; De anderen keken haar vol ergernis aan. Nu zou je zien, dat ze de bokkepruik weer opzette en alles bedierf! Het zou zo leuk wezen om naar dat Smokkelaarsnest te gaan. Maar natuurlijk

zou het lang niet zo dendierend zijn zonder Timmy. En toch... zij konden immers niet allemaal weer naar school teruggaan, alléén omdat George nergens heen wou zonder haar hond?

Ze gingen allen naar de woonkamer. Annie stak haar arm door die van George. George schudde zich los.

„George! Je moet eenvoudig met ons meegaan," zei Annie. „Ik kan het idee niet uitstaan, dat jij alleen naar school terug zou moeten, terwijl wij het leuk hadden."

„Ik zou niet helemaal alleen zijn," zei George, „want ik zou Tim bij me hebben."

De anderen drongen er op aan, dat zij zich zou bedenken, maar zij wilde er niets van weten. „Bemoei je niet met mij," zei ze. „Ik wil nadenken. Hoe willen ze ons naar het Smokkelaarsnest zien te krijgen en waar is dat? Welke route nemen we?"

„We gaan met een huurauto en het is ergens aan de kust, dus ik denk, dat we de route langs de zee nemen," zei Julian. „Waarom, George?"

„Niks vragen, alsjeblieft," snauwde George. Zij ging met Tim de deur uit.

De anderen lieten haar kalm gaan. Zó gezellig was ze heus niet, als ze de bokkepruik ophad.

Tante Fanny begon hun koffers te pakken, maar allerlei dingen in de kamer van de meisjes waren onbereikbaar. Een

poosje later kwam George terug, maar zij had Timmy niet bij zich. Zij keek wat opgewekter.

„Waar is Tim?" vroeg Annie dadelijk.

„Ergens," zei George.

„Ga je met ons mee, George?" vroeg Julian en keek haar aan.

„Ja, ik doe het," zei George, maar zij ontweek Julians ogen. Hij vroeg zich af, waarom.

Tante Fanny liet hen erg vroeg koffiedrinken en toen reed een grote auto voor. Zij sprongen erin, hun bagage werd ingeladen; oom Quentin gaf hun allerlei boodschappen aan Mijnheer Lenoir mee en tante Fanny kuste hen goededag.

„Ik hoop, dat jullie het heel prettig zullen hebben in dat 'Smokkelaarsnest'," zei ze. „Denken jullie er vooral om, mij dadelijk te schrijven en me er alles van te vertellen?"

„Zeggen we Tim niet gedag?" zei Annie en sperde haar ogen wijdopen van verbazing, dat George dit had vergeten.

„George, je gaat toch zeker niet weg zonder afscheid van Tim te nemen?"

„Geen sprake van," zei oom Quentin, bang, dat George opeens weer dwars zou kunnen worden. „Rijden maar, chauffeur! Rij alsjeblieft niet te hard!"

Wuivend en roepend reden de kinderen weg van Kirrin-Cottage, toch wel erg onder de indruk, toen zij omkeken en het ingestorte dak zagen onder de omgevallen boom. Maar vooruit — geen spijt! Naar school hoefden ze in elk geval niet

terug. Dat was het voornaamste. Zij kregen steeds meer zin in de logeerpartij bij het denken aan Roetje en zijn eigenaardig Smokkelaarsnest!

„Een enig avontuurlijke naam, zeg," zei Annie. „Ik kan het me precies voorstellen! Een oud huis bovenop een heuvel. Stel je voor, vroeger is het een eiland geweest! Ik ben benieuwd, hoe het komt, dat die zee veranderd is in moerassen."

George zei een poos niets en de auto reed met grote snelheid verder. Een keer of wat keken de anderen haar aan, maar raakten overtuigd, dat zij om Timmy zat te treuren. Toch zag ze er allesbehalve droevig uit!

De auto ging een heuvel over en reed in volle vuurt de helling af. Toen zij aan de voet van de heuvel waren, boog

George zich voorover en tikte de chauffeur op zijn arm.

„Zoudt u even willen stoppen, alstublieft? Hier moeten we iemand oppikken."

Stomverbaasd staarden Julian, Dick en Annie George aan. De eveneens verwonderde chauffeur remde en stopte. George deed de autodeur open en floot hard.

Er sprong iets uit de heg en vloog uitgelaten de auto in. Het was Timmy! Hij likte iedereen, trapte op ieders voeten en gaf met kort, opgetogen geblaf te kennen, dat hij dolblij was.

„Nou...," begon de chauffeur aarzelend, „... ik weet nog zo net niet, of ik die hond wel mee mag nemen, jonge juffrouw! Je vader heeft er geen snars van gezegd!"

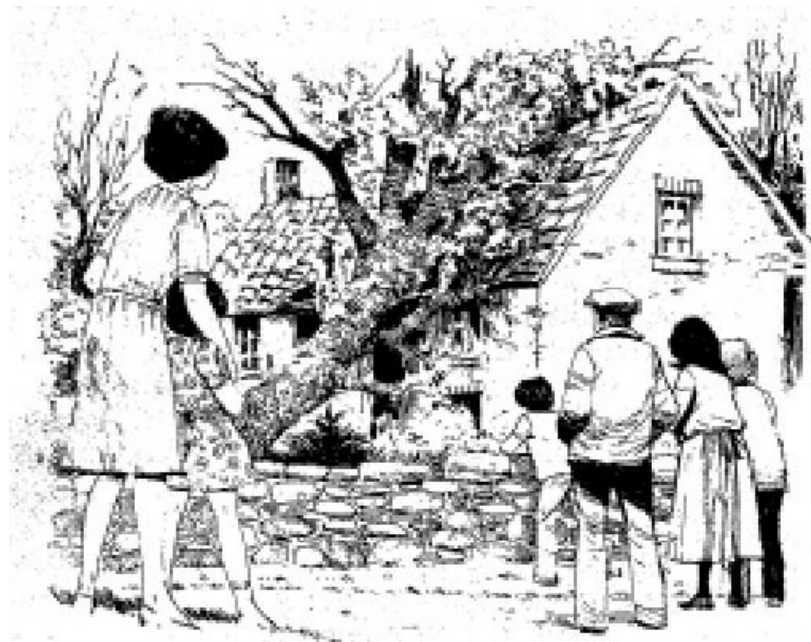
„Best in orde, hoor!" beweerde George met een rood gezicht van blijdschap. „Secuur in orde! Zit u er maar niet over in en rijd u maar door!"

„Jij bent me d'r een," merkte Julian op, half uit zijn humeur op George en half vergenoegd, dat Timmy per slot bij hen bleef. „Maar meneer Lenoir kon hem wel eens terugsturen, zeg!"

„Nou — dan zal hij mij óók moeten terugjagen," zei George driest. „Het voornaamste is in elk geval, dat we Timmy tóch bij ons hebben en ik met jullie meega."

„Ja — dat is fijn," erkende Annie en omhelsde eerst George en daarna Tim. „Ik vond het evenmin je ware, zonder Tim weg te gaan."

„En nou naar het Smokkelaarsnest," zei Dick, toen de auto weer op gang kwam. „Vooruit maar! Ik ben benieuwd, wat voor avonturen we daar zullen beleven!"

Als een eierschaal bad bij het dak verbrijzeld.

Er sprong iets uit de beg en vloog nitgelaten de auto in.

Vierde Hoofdstuk - HET SMOKKELAARSNEST

Voornamelijk langs de kust, maar soms ook een mijl of wat dieper het land in, reed de auto in volle vaart verder. Vroeger of later kwam toch telkens de zee weer in het gezicht. De kinderen vonden het heerlijk, zo'n lange autotocht te kunnen maken. Zij zouden ergens stoppen om hun twaalfuurtje te gebruiken en de chauffeur vertelde hun, dat hij een heel goede gelegenheid wist.

Om halféén remde hij voor een ouderwetse herberg en allen stroomden naar binnen. Julian nam de leiding en bestelde de lunch. Deze was er verbazend goed en lekker en alle kinderen smulden ervan. Timmy evengoed. De herbergier was erg op honden gesteld en zette zo'n vol bord neer voor Timmy, dat de hond er haast niet aan durfde beginnen, uit vrees, dat het niet voor hem was bestemd!

Hij keek vragend naar George op en zij knikte hem toe.
„Dat is jouw eten, hoor Tim, begin er maar aan!"

Hij at het dus op en hoopte maar, dat zij hier zouden blijven en niet verder doorrijden! Waar hij zó onthaald werd, leek het hem best!

Maar na de lunch stonden de kinderen op en gingen naar de chauffeur, die in de keuken bij de herbergier en zijn vrouw zat te eten. Het waren oude vrienden van hem.

„Zo — ik hoor, dat jullie naar de Worp gaan," zei de herbergier en stond op. „Wees daar maar voorzichtig!"

„De Worp?" zei Julian. „Heet de heuvel zo, waarop het Smokkelaarsnest staat?"

„Ja — zo heet die," zei de waard.

„Waarom wordt hij zo genoemd?" vroeg Annie. „Wat een komieke naam! Werden de mensen er vroeger opgeworpen, toen het nog een eiland was?"

„O, neen, het oude verhaal luidt, dat de heuvel vroeger vastzat aan het vasteland," zei de herbergier. „Maar het was een plaats van samenkomst voor allerlei slecht volk en eindelijk werd een van de heiligen zó kwaad op die plek, dat hij de heuvel in zee smeed, waar hij een eiland werd, dat de Verworpen Berg werd genoemd."

„En daarom heet hij nu de Worp," zei Dick. „Maar misschien is hij nou weer goed geworden, omdat de zee zich daar teruggetrokken heeft en je gewoon van het vasteland naar de heuvel kunt lopen, is het niet?"

„Ja. Er is één goede weg, die je daar kunt nemen," zei de waard. „Maar pas op, dat je daarvan niet afgaat, als je er loopt! Je wordt op slag door het moeras weggezogen, als je daar ook maar één voet in zet!"

„Nou — dat zal dan wel een interessante streek zijn," zei George. „Het Smokkelaarsnest op de Worp! En maar één weg erheen!"

„We moeten opstappen," zei de chauffeur met een blik op de klok. „Je oom heeft gezegd, dat jullie er vóór de thee moesten zijn."

Zij gingen de auto weer in; over allerlei benen en voeten scharrelde Tim tot op Georges knieën. Hij was veel te groot en te zwaar om daar te liggen, maar zo nu en dan scheen hij er erg op gesteld te zijn en dan kon George het niet over haar hart verkrijgen om hem weg te duwen.

Zij zetten de gang er weer in. Annie viel in slaap en de anderen zaten te soezen. De auto zoemde maar door. Het begon te regenen en het landschap maakte een erg trieste indruk.

Na een poosje wendde de chauffeur zich om en zei tegen Julian: „Nou zijn we dicht bij de Worp, jongeheer; dan gaan we de zeekant weer op en nemen de weg dwars door de moerassen."

Julian maakte Annie wakker. Allen zaten vol verwachting uit te kijken. Per slot was het echter zeer teleurstellend! Boven de moerassen hing een dichte mist. De kinderen konden niets zien, zagen alleen de weg, waarop zij reden, die een beetje hoger lag dan de omgevende moerassen. Als de mist hier en daar weggevaagd werd door een windstoot zagen de kinderen

zo nu en dan aan beide kanten van de weg een eentonige vlakte van egale moerassen.

„Chauffeur, zoudt u even willen stoppen?" vroeg Julian. „Ik zou graag even gaan kijken, hoe zo'n moeras er van dichtbij uitziet."

„Als je maar niet van de weg afstapt, jongeheer," waarschuwde de chauffeur, toen hij, stopte. „En laat die hond er vooral niet uit, jongeuffrouw, want als hij van de weg afgaat en in het moeras stapt, is hij voorgoed verdwenen."

„Hoe bedoelt u „voorgoed?" vroeg Annie met grote ogen. „Hij wil zeggen, dat de modder dadelijk Timmy opzuigt," zei Julian. „Sluit hem op in de auto, George!"

Timmy werd dus tot zijn grote verontwaardiging veilig in de auto opgesloten. Hij bleef maar aan de deur krabbelen en probeerde uit het raam te kijken. De bestuurder ging bij de auto staan en zei tegen hem: „Wees maar niet bang! Ze komen dadelijk terug, beste ouwe jongen!"

Maar Tim jankte voortdurend, terwijl de anderen weg waren. Hij zag hen naar de rand van de weg gaan, zag Julian de paar voet hoogte afspringen, die de weg scheidde van het moeras en werd aldoor zenuwachtiger.

Langs de weg was een stenen voetpad, dat ook het moeras een eindje inliep. Op een van die stenen bleef Julian naar het vlakke moeras staan turen.

„Gewoon modder," zei hij. „Zompige, natte modder. Kijk

eens, als ik er met mijn voet aankom, gaat die opzij! Als ik er op ging staan, zakte ik er vast en zeker in weg!"

Annie had het er allesbehalve op begrepen. Zij riep tegen Julian: „Kom toch weer op de weg terug! Ik ben zo bang, dat je er in zult vallen!"

Boven die zoutmoerassen kronkelden en wervelden de nevels; het motregende. Het was een griezelige plek, kil en vochtig. Geen van de kinderen vond er iets interessants aan. In de auto begon Tim te blaffen.

„Als wij niet gauw teruggaan, vernielt Tim de autobekleding," zei George.

Stil gingen zij allen terug. Julian vroeg zich af, hoeveel reizigers in de loop der tijden al verdwenen zouden zijn in die eigenaardige ziltige moerassen.

„O, jó, er zijn er zoveel van wie niemand ooit meer iets gehoord heeft," zei de chauffeur, toen zij hem dat vroegen.

„Ze zeggen, dat er een paar kronkelpaden zijn, die van de heuvel naar het vasteland leiden en gebruikt werden, eer de weg was aangelegd. Maar als je die niet op je duimpje kent, raak je daar in een ommezien af en zakken je voeten in de modder."

„Iets vreselijks, als je je zoiets voorstelt," merkte Annie op. „Laten we er maar liever niet meer over praten. Kunnen we de Worpheuvel al zien?"

„Ja — daar heb je hem; langzamerhand zie je hem oprijzen uit

de mist," zei de bestuurder. „De top steekt boven de damp uit, zie je wel? Wat een eigenaardige berg, hè?"

Zwijgend keken de kinderen er naar. Boven de langzaam voortdrijvende nevelsluiers uit verrees een grote, steile heuvel, waarvan de rotsachtige hellingen zo steil waren als klippen. De heuvel scheen op de mist te zweven en niet aan de aarde vast te zitten. Hij was bedekt met gebouwen, welke zelfs op die afstand al een oude, vreemdsoortige indruk gaven.

Sommige hadden torens.

„Heel bovenaan, op de top, ligt een gebouw, dat wel het Smokkelaarsnest zal zijn," merkte Julian op en wees het de anderen aan. „Het lijkt wel een antiek bouwwerk van eeuwen geleden — en is het waarschijnlijk ook! Kijk eens naar die hoge toren er op. Wat zal je van die toren af een prachtig uitzicht hebben!"

Aandachtig bekeken de kinderen de plek, waar zij zouden gaan logeren.. Het zag er daar zeer zeker schilderachtig en interessant uit, — maar toch had het ook iets afschrikwekkends.

„Het ziet er eigenlijk zo'n beetje... zo'n beetje geheimzinnig uit," zei Annie en bracht daarmee onder woorden, wat de anderen dachten. „Ik bedoel, dat het er uitziet, of het alle eeuwen door allerlei vreemdsoortige geheimen heeft bewaard. O, wat zou zo'n gebouw veel geschiedenissen

kunnen vertellen!"

Nu reed de auto heel langzaam, omdat zij in een dikke mist kwamen. Langs de gehele weg stond in het midden een rij schitterende ronde knoppen en toen de bestuurder zijn mistlampen aanknipte, flikkerden die en gaven prachtig de weg aan. Bij het naderen van de Worp begon de weg steil omhoog te lopen.

„Nu komen wij al gauw onder een groot poortgewelf door," zei de chauffeur. „Dat placht vroeger de ingang naar het stadje te vormen. Daarin was namelijk de Stadspoort. Nog steeds loopt er om de hele plaats heen een muur, precies zoals dat eertijds was. Die is breed genoeg om er op te lopen en als je op een bepaalde plek begint en je blijft maar lang genoeg doorlopen, dan kom je weer op de plaats, waar je begonnen bent!"

Dadelijk namen alle kinderen zich voor, dat stellig eens te doen. Wat zouden zij, als ze er een heldere dag voor uitkozen, daar een prachtig uitzicht hebben!

Steeds steiler werd de weg en de chauffeur schakelde terug. De auto ging kreunend tegen de helling op. Toen kwamen zij bij de overwelving; de poorten waren er nog, maar stonden wijdopen en waren tegen de muur vastgemaakt. Zij gingen onder het gewelf door en de kinderen waren in het stadje Worp!

„Het lijkt haast, of we door de eeuwen heen teruggegaan zijn

en nu ergens komen, dat eeuwen geleden bestond!" riep Julian en tuurde opmerkzaam naar de oude huizen en winkels, naar de straten, geplaveid met de grote keien, die nu „kinderhoofdjes" worden genoemd, naar de ruitvormige ramen en, de vreselijk zware, grote, oude huisdeuren.

Zij gingen de bochtige hoofdstraat op en kwamen tenslotte aan een grote poort met smeedijzeren hekken. De chauffeur toeterde en het hek werd opengedaan. Zij gingen een steile oprijlaan door en hielden eindelijk stil voor het Smokkelaarsnest.

Toen zij uitstapten, voelden ze zich opeens erg beschroomd. Het grote, oude huis scheen streng op hen neer te kijken. Het was gebouwd van baksteen en hout, met een voordeur zó massief, of hij toegang gaf tot een kasteel.

Hier en daar staken eigenaardige puntgeveltjes boven de ruitvormige ramen uit. De grote toren van het huis stond stevig aan de oostzijde van het huis met rondom ramen. Het was geen vierkante toren, maar een ronde en hij liep in een punt uit.

„Het Smokkelaarsnest!" zei Julian. „Een echt goede naam ervoor. Ik denk vast, dat er vroeger heel wat gesmokkeld werd hier in de buurt."

Dick trok aan de bel. Hij moest hiervoor aan een ijzeren handgreep trekken en dadelijk weerklonk in het huis luid geklingel.

Zij hoorden haastige stappen en de deur werd opengedaan. Hij ging langzaam open, want het was een heel zware deur. Bij de drempel stonden twee kinderen — een meisje van ongeveer Annies leeftijd en een jongen zowat even oud als Dick.

„Zijn jullie daar eindelijk?" riep de jongen met van blijdschap glanzende ogen. „Ik dacht, dat jullie nooit zouden komen!"

„Dit is nou Roetje," zei Dick tegen de meisjes, die hem nog nooit hadden ontmoet. Zij staarden hem strak aan.

Hij was werkelijk heel donker. Zwart haar, zwarte ogen, zwarte wenkbrauwen en een bruin gezicht. In tegenstelling tot hem was het meisje naast hem bleek en teer. Zij had goudblond haar, blauwe ogen en zulke flauw aangegeven wenkbrauwen, dat men deze bijna niet zag.

„Dit is Marybelle, mijn zuster," zei Roetje. „Ik vind altijd, dat we net Bella en de Beer lijken!"

Roetje was een erg aardige jongen. Zij vonden hem allemaal dadelijk heel geschikt. George herkende zichzelf eigenlijk niet, zó gauw was ze helemaal eigen met hem, wat van haar iets ongewoons was, want meestal deed ze stijf en verlegen tegen vreemden en duurde het lang, eer zij een beetje toeschietelijker werd. Maar je kon bijna niet anders dan dadelijk veel houden van die Roetje met zijn flikkerende zwarte ogen en zijn echt ondeugend gegriinnik!

„Kom binnen," zei Roetje, „chauffeur, neemt u de bagage

mee naar de volgende deur, dan zal Block voor de koffers zorgen en u thee laten geven."

Opeens verdween de glimlach van Roetjes gezicht en keek hij heel bedenkelijk. Hij had Timmy gezien!

„O, zeg! O, zeg!!! Dat is toch zeker niet een hond van jullie!" zei hij.

„Van mij!" zei George en legde een beschermende hand op Tims kop. „Ik moest hem wel meebrengen. Ik kan hem onmogelijk thuislaten, als ik wegga."

„Ja... maar in het Smokkelaarsnest mag geen enkele hond komen," zei Roetje en keek nog steeds heel bezorgd, terwijl hij zo nu en dan achterom keek, alsof hij bang was, dat er iemand aan zou komen en Tim zien. „Mijn stiefvader wil hier in geen geval een hond hebben. Op een keer had ik een loslopende hond meegebracht — en toen heb ik een pak ransel gehad van wat ben je me — twee dagen lang kon ik niet zitten!"

Annie keek hem een beetje bang aan, maar Georges gezicht stond ineens kwaad en hard.

„Ik dacht zo... ik had gedacht, dat ik hem wel ergens kon verstoppen, terwijl we hier waren," zei ze. „Maar als het zó staat, ga ik weer terug met de auto; dag, hoor!"

Zij keerde zich om en ging naar de auto, die juist achteruit reed. Tim ging met haar mee. Eerst staarde Roetje haar na — toen riep hij: „Kom terug, dwarskop! We bedenken er wel

wat op!"

Vijfde Hoofdstuk - ROETJE LENOIR

Roetje liep de stoep vóór de deur af en holde George achterna. De anderen volgden hem. Ook Marybelle kwam mee, maar eerst deed zij de grote voordeur zacht achter zich dicht.

Juist, waar George stond, bevond zich in de muur een kleine deur. Roetje greep haar vast, trok haar hardhandig naar binnen en hield de deur open voor de anderen.

„Je hoeft niet zo aan me te rukken!" sputterde George kwaad.

„Als jij zo ruw aan me trekt, bijt Timmy je!"

„Vast niet!" riep Roetje met een vrolijke grijns uit. „Alle honden houden van me. Al gaf ik je een klap om je oren, dan zou je hond toch alleen maar tegen me kwispelstaarten."

De kinderen bevonden zich in een nauw gangetje met aan het einde een deur. „Als jullie hier even blijven wachten, zal ik kijken of de kust vrij is," zei Roetje. „Mijn stiefvader is thuis, dat weet ik, en ik kan je wel verzekeren, dat hij jullie op stel en sprong weer in de auto laadt en terugstuurt, als hij die hond ziet! Maar ik heb liever niet, dat hij het doet, omdat ik me er verbazend op heb verheugd, dat jullie zouden komen!"

Hij grinnikte hen toe en zij vonden hem weer erg aardig, zelfs George, hoewel die het hem nog kwalijk nam, dat hij haar zo hardhandig meegetrokken had. Zij hield Tim dicht tegen zich aan. Evengoed waren ze allemaal bang voor Mijnheer Lenoir, want om zo te horen viel er niet met hem te spotten! Op zijn tenen liep Roetje stil naar het eind van het gangetje en deed de deur open, gluurde de kamer binnen, die er op uitkwam, en keerde toen terug naar de anderen.

„Veilig!" zei hij. „We gaan het geheime gangetje door naar mijn slaapkamer. Dan ziet niemand ons en zijn we daar eenmaal, dan kunnen we plannen maken om de hond te verstoppen. Klaar?"

'Geheime gang' klonk al heel interessant! Met het gevoel, of ze echt bezig waren aan een avonturengeschiedenis, liepen de kinderen heel stil naar de deur en gingen de kamer daarachter binnen.

Het was een donkere kamer met eiken betimmering, blijkbaar de een of andere studeerkamer, want er stond een groot schrijfbureau en langs de wanden bevonden zich ontelbaar veel boeken. Er was niemand in de kamer.

Roetje ging naar een der wandpanelen, betastte het met kennis van zaken en drukte op een bepaalde plek. Onhoorbaar gleed het paneel opzij. Roetje stak zijn hand in de opening en trok ergens aan. Nu verdween een veel groter paneel dan het eerste in de muur en daar ontstond een

opening, waar de kinderen doorheen konden.

„Kom mee," zei Roetje zachtjes. „Houd je doodstil."

Opgewonden gingen alle kinderen de opening in. Roetje kwam het laatst en deed iets, waardoor het gat dichtging en ook het eerste paneel weer opzij schoof.

Hij knipte zijn zaklantaarntje aan, want waar de kinderen stonden was het stikdonker.

Zij waren in een nauwe, stenen gang, zó nauw, dat twee mensen elkaar onmogelijk konden passeren, of ze moesten zo dun als een aal zijn geweest. Roetje gaf zijn lampje aan Julian, die vooraan stond.

„Ga maar recht door, tot je aan een stenen trap komt," zei hij. „Die moet je opgaan; bovenaan rechts afslaan en weer recht door lopen, tot je aan een muur komt. Dan zal ik je zeggen, wat je moet doen."

Met het schijnsel van de lantaarn voor zich uit ging Julian vooraan. De nauwe gang liep rechthoekig; na een poosje kwamen de stenen treden. Het was er niet alleen heel nauw, maar ook erg laag, zodat Annie en Marybelle de enigen waren, die zich niet hoefden te bukken.

Annie vond het niet bepaald plezierig. Zij had er nooit veel mee op, in een erg nauwe ruimte te wezen. Dat deed haar denken aan sommige dromen, waarin ze ergens was, waar ze niet vandaan kon komen. Zij was blij, toen Julian zei: „Hier is dat trapje. En nu allemaal naar boven!"

„Maak geen leven," waarschuwde Roetje zachtjes. „Nu gaan we voorbij de eetkamer. Daar vandaan komt ook een gangetje in deze gang uit."

Allen hielden hun mond en probeerden op hun tenen te lopen, hoewel dat niet meeviel, nu ze tegelijkertijd hun hoofd gebogen moesten houden en hun schouders intrekken.

Zij klommen veertien steile, smalle treden op; het was een wenteltrap, die halverwege een bocht maakte. Bovenaan sloeg Julian direct rechtsaf. Daar liep de gang zelf naar boven en was nog even nauw als tevoren. Julian was overtuigd, dat iemand, die erg dik was, er onmogelijk door zou kunnen.

Hij liep door tot hij met een schok bijna tegen een gladde stenen muur opbonsde! Hij liet zijn licht van onder tot boven tegen de muur schijnen.

Zacht zei een stem aan het einde van de rij: „Nu ben je bij de muur, Julian! Laat het licht van je lantaarn zo hoog mogelijk vallen tot waar de zoldering van het gangetje aan de muur komt. Daar zie je een ijzeren handvat zitten. Je moet dat hard naar beneden duwen."

Julian hield zijn licht omhoog en zag de hefboom. Hij nam zijn licht in zijn linkerhand en greep met zijn rechter het dikke, ijzeren handvat. Zo hard hij kon drukte hij dat naar beneden.

Opeens kwam er midden in de muur een grote steen naar voren en opzij en gaf een gapende holte te zien.

Julian was hoogst verbaasd. Hij liet het handvat los en liet zijn licht in de holte schijnen. Niets dan duisternis was daar!

„In orde, hoor! Dit leidt naar een grote kast in mijn slaapkamer!" riep Roetje van achteren af. „Ga er maar in, Julian, dan komen wij wel. In mijn kamer is niemand."

Julian kroop door het gat en bevond zich in een ruime wandkast, waarin Roetjes kleren hingen. Hij schoof deze opzij en bonsde tegen een deur. Deze deed hij open en dadelijk stroomde daglicht de kast binnen, waardoor ook het gangetje licht werd.

Een voor een klauterden de anderen het gat door, baanden zich een weg tussen de kleren en gingen daarna dankbaar de kamer binnen.

Verbaasd en beduusd volgde Timmy George op de voet. Hij had het niet prettig gevonden in die duistere, nauwe gang en was blij weer in het daglicht te zijn!

Roetje, die de stoet sloot, deed zorgvuldig de opening in het gangetje weer dicht door de steen terug te duwen. Het mechanisme werkte gemakkelijk, hoewel Julian zich niet kon voorstellen, hoe. Hij dacht, dat er de een of andere spil moest zijn, waarom de steen draaide.

Grinnikend volgde Roetje de anderen zijn slaapkamer in. George hield haar vingers om Tims halsband. „Laat nu maar los, George," zei Roetje. „Hier zijn we volkomen veilig. Mijn kamer en die van Marybelle liggen geheel afgezonderd van

het overige gedeelte van het huis. Wij hebben een eigen vleugel, waarin je komt langs een lange gang."

Hij deed zijn kamerdeur open en liet de anderen zien, wat hij bedoelde. Naast zijn kamer lag een andere; dat was die van Marybelle. Verder liep er een met matten belegde stenen gang met een stenen vloer. Aan het einde liet een groot raam het licht binnen. Daar bevond zich ook een grote, eikenhouten deur, die dicht was.

„Zie je wel?" zei Roetje. „Wij zitten hier alleen, helemaal veilig. Zelfs al zou Tim blaffen, dan hoort nóg niemand het."

„Maar komt hier nooit iemand?" vroeg Annie verwonderd.

„Wie ruimt dan jullie kamers op en houdt ze schoon?"

„O, Sara komt daar elke morgen voor zorgen," zei Roetje, „maar meestal komt hier niemand anders. En ik heb trouwens een middel om te weten, of iemand die deur opendoet!"

Hij wees naar de deur aan het einde van de gang. De anderen staarden hem aan.

„Hoe weet je dat?" informeerde Dick.

„Ik heb wat gefabriceerd, dat in mijn kamer een zoemend geluid geeft, zodra die deur opengaat," zei Roetje trots. „Kijk, ik zal hem open gaan doen, terwijl jullie hier blijven staan luisteren."

Hij holde de gang door en deed de zware deur aan het einde open. Onmiddellijk zoemde er iets in zijn kamer en maakte

iedereen aan het schrikken. Ook Timmy was geschrokken; hij spitste zijn oren en gromde kwaad.

Roetje deed de deur weer dicht en kwam terugrennen. „Hoorden jullie het wel? Een goed idee, vind je niet? Ik vind altijd van die dingen uit!"

De anderen vonden, dat zij op een rare plek terecht waren gekomen! Zij keken Roetjes slaapkamer rond, die er heel gewoon gemeubileerd uitzag en ook even rommelig was als elke jongenskamer. Er was een groot ruitvormig raam in en Annie ging daar naar toe om naar buiten te kijken.

Zij stond versteld. Zij had niet verwacht zo'n afgrond in te kijken! Het Smokkelaarsnest was gebouwd op de top van een heuvel en aan de kant van Roetjes slaapkamer ging die rots steil naar beneden, al maar lager tot aan de moerassen!

„O, kijk eens!" riep zij uit. „Kijk eens, hoe steil die helling is! Ik krijg echt een raar gevoel, als ik naar beneden kijk!"

De anderen kwamen bij haar staan en keken zwijgend naar omlaag, want het was werkelijk griezelig, zó ver naar beneden te kunnen kijken.

De zon scheen op de top van de rots, maar verder was het, — zo ver zij konden kijken, — overal nevelig, zodat de moerassen en de zee in de verte onzichtbaar waren. Het enige stukje van de moerassen, dat te zien kwam, was onder hen aan de voet van de steile rots.

„Als de nevels opgetrokken zijn, zie je over de moerassen

heen de zee," zei Roetje. „Dat is een prachtig gezicht! Je kunt bijna niet onderscheiden, waar de moerassen eindigen en de zee begint, behalve, als de zee erg blauw is. Stel je voor, heel lang geleden kwam de zee tot aan deze rots, spoelde er omheen; het was toen een eiland."

„Ja, dat heeft die herbergier ons ook verteld," zei George. „Hoe komt het, dat de zee er nu zo ver vandaan is?"

„Dat weet ik niet," zei Roetje. „De mensen zeggen, dat de zee nog steeds verder terugloopt. Er bestaat een heel groot plan om de moerassen droog te leggen en er akkers van te maken, maar ik weet niet of daarvan ooit iets zal komen."

„Ik heb niets op met dat moeras," zei Annie huiverend, „ik vind het eigenlijk iets slechts!"

Tim jankte. George dacht er aan, dat zij hem moesten verbergen en daarvoor plannen maken. Zij vroeg aan Roetje: „Meende je, wat je zei over Tim verbergen? Waar zullen we hem verstoppen? Hoe kunnen we hem eten geven? En waar moeten we hem uitlaten? Het is zo'n grote hond, zie je!"

„Wij zullen alles overleggen," zei Roetje. „Maak je maar niet bezorgd. Ik ben dol op honden en vind het juist enig, om Tim hier te houden. Maar wel moet ik je waarschuwen, dat mijn stiefvader ons waarschijnlijk allemaal een geducht pak slaag zal geven, als hij het ooit merkt en dat hij jullie direct naar huis terug zal sturen."

„Maar waarom houdt je vader niet van honden?" vroeg Annie

verwonderd. „Is hij er bang voor?"

„Nee, dat geloof ik niet. Hij wil ze enkel niet hier in huis hebben," zei Roetje. „Ik denk wel, dat hij daarvoor een reden heeft, maar ik weet niet welke. Mijn stiefvader is een eigenaardig soort man."

„Hoezo eigenaardig?" vroeg Dick.

„Nou — hij lijkt wel bar veel geheimen te hebben," zei Roetje. „Er komen hier vreemdsoortige luijes en die komen heimelijk, zonder dat iemand het mag weten. Bepaalde nachten heb ik uit onze toren lichten zien schijnen, maar ik weet niet, wie die er neerzet of waarom. Ik heb mijn best gedaan, er achter te komen, maar zie er geen kans toe."

„Denk jij... denk je soms, dat je vader een smokkelaar is?" vroeg Annie opeens.

„Ik denk van niet," antwoordde Roetje, „want er woont hier één smokkelaar en iedereen kent hem. Zie je dat huis ginds rechts van ons liggen? Een eind lager dan wij? Nou — daar woont hij. Hij is zo rijk als wat. Hij heet Batling. Zelfs de politie weet van alles over hem, maar zij kunnen hem niet op heterdaad betrappen en hem ook niet beletten te smokkelen. Hij is heel rijk en heeft veel macht; hij doet dus precies, wat hij zelf wil — staat niet toe, dat ook maar iemand anders probeert te smokkelen! Terwijl hij dat werkje doet, durft niemand anders in zijn hoofd te halen, het ook te doen!"

„Het lijkt me hier wel erg avontuurlijk toe," zei Julian, „Ik heb

zo'n gevoel, of we wel eens wat spannends zouden kunnen beleven!"

„Och, nee, hoor," zei Roetje bedaard. „Eigenlijk gebeurt hier nooit wat bijzonders. Het is maar zo'n gevoel, dat je hier krijgt, omdat het zo ouderwets is, vol geheime gangen en spelonken en zo. Zeg, door de hele rots hier lopen kriskras gangen, die in oude tijden gebruikt werden door de smokkelaars."

„Nou...", begon Julian, maar hield opeens zijn mond. Iedereen staarde Roetje aan. Zijn zoemer was opeens gaan klinken. Iemand had de deur aan het einde van de gang opengedaan!

„Kom mee!” zei Roetje zachtjes. „Houd je doodstil!”

Zesde Hoofdstuk - ROETJES STIEFVADER EN MOEDER

„Daar komt iemand!" zei George dodelijk verschrikt. „Wat moeten we met Tim doen? Gauw!"

Roetje nam Tim bij zijn halsband en schoof hem de oude kast in; de deur deed hij op slot. „Koest!" commandeerde hij en Timmy bleef doodstil met zijn nekharen in de hoogte en zijn oren gespitst in het duister staan.

„Kom," zei Roetje luid, „nu zal ik jullie maar eens laten zien, waar je slaapkamers zijn!"

De deur ging open en er kwam een man binnen met een zwarte broek aan en een witlinnen jasje. Hij had een raar gezicht. „Een gesloten gezicht," dacht Annie bij zichzelf. „Je kunt onmogelijk zeggen, hoe hij van binnen is, omdat zijn gezicht zo gesloten en stiekem is."

„Ha, die Block!" zei Roetje luchtig. Hij wendde zich tot de anderen. „Dit is Block, de knecht van mijn stiefvader. Hij is doof, dus jullie kunnen precies zeggen, wat je wilt. Maar doe het toch maar liever niet, want al is hij stokdoof, toch schijnt

hij te doorvoelen, wat wij zeggen."

„Ik vind het in elk geval heel onbeschoft om dingen te zeggen, die we niet zouden zeggen, waar hij bij was, als hij niet doof was," merkte George op, die zeer strenge opvattingen had over dat soort dingen.

Eigenaardig toonloos zei Block: „Je stiefvader en je moeder willen weten, waarom je je vriendjes en vriendinnetjes niet bij hen hebt gebracht om ze voor te stellen. Waarom ben je dadelijk hier naar toe gegaan?"

Terwijl hij dat zei, keek Block onderzoekend om zich heen — bijna, alsof hij wist, dat er een hond was en zich afvroeg, waar deze was, dacht George heel ongerust. Zij hoopte maar, dat de chauffeur geen woord had losgelaten over Tim.

„O, ik was zó blij hen te zien, dat ik ze direct mee naar boven heb genomen," zei Roetje. „In orde, Block. Wij komen dadelijk beneden!"

Met een onbewogen gezicht ging de man de kamer uit. Geen glimlach en evenmin een rimpel in zijn voorhoofd! „Die staat me niet aan," zei Annie. „Is hij allang bij jullie?"

„Nee — zowat een jaar nog maar," zei Roetje. „Eens op een dag verscheen hij plotseling. Zelfs Moeder wist er niets van, dat hij zou komen! Hij kwam zomaar opdagen; deed zonder iets te zeggen dat witte jasje aan en ging in mijn vaders kamer aan het werk. Mijn stiefvader zal hem vast wel verwacht hebben — maar ik weet zeker, dat hij er tegen mijn moeder

niet over gekikt heeft. Zij keek zó verbaasd!"

„Is zij je echte moeder of ook een stiefmoeder?" vroeg Annie.

„Je hebt nooit een stiefvader én een stiefmoeder," zei Roetje minachtend. „Je hebt de een of de ander. Mijn moeder is mijn echte moeder en ook Marybelle's moeder. Maar Marybelle en ik zijn halfzuster en -broer, omdat mijn stiefvader haar echte vader is."

„Het is wel moeilijk uit elkaar te houden," zei Annie en deed haar best, het uit te puzzelen.

„Kom zeg, laten we nou maar gauw naar beneden gaan," zei Roetje. „Ik moet je nog wel zeggen, dat mijn stiefvader altijd erg lief doet, lacht en grapjes maakt en zo, — maar het eigenlijk niet meent. Elk ogenblik loop je kans, dat hij razend nijdig wordt."

„Ik hoop maar, dat we hem niet dikwijls zien," zei Annie, slecht op haar gemak. „En hoe is je moeder, Roetje?"

„Net een schichtig muisje," zei Roetje. „Haar zullen jullie vast wel aardig vinden. Zij is een schat. Maar ze vindt het niet prettig om hier te wonen. Ze houdt niet van dit huis en zit erg onder de plak van mijn stiefvader. Zelf zou ze daarvoor niet willen uitkomen, natuurlijk, maar ik weet toch, dat het zo is."

Marybelle, die tot nu toe te verlegen was geweest, om zich in het gesprek te mengen, knikte. „Ik vind het ook helemaal niet prettig hier te wonen," zei ze. „Ik zal blij zijn, als ik net als

Roetje naar kostschool mag. Maar het spijt me wel, dat Moeder dan zo alleen zal wezen."

„Kom mee," zei Roetje en liep vooruit. „We zullen Tim maar in de kast laten, tot wij terugkomen, voor het geval, dat Block hier komt rondsnuffelen. De kast doe ik op slot en steek de sleutel in mijn zak."

Met een ongelukkig gevoel, nu zij Timmy in die kast opgesloten lieten zitten, liepen de kinderen Roetje en Marybelle achterna de stenen gang door naar de eiken deur. Deze gingen zij door en bevonden zich toen bovenaan een grote, hoge trap, breed met smalle treden. Zij kwamen in een grote hall. Rechts was een deur; Roetje deed die open; hij ging naar binnen en praatte tegen iemand.

„Hier zijn ze allemaal," zei hij. „Neemt u mij niet kwalijk, dat ik zo haastig met hen naar mijn slaapkamer ben gegaan, Vader, maar ik was zó blij, ze allemaal te zien!"

„Aan je manieren valt nog heel wat bij te schaven, Pierre," zei Mijnheer Lenoir met een volle, diepe stem. De kinderen namen hem op. Hij zat in een grote eikenhouten stoel, een keurig, schrander uitziend man met omhoog geborsteld blond haar en even blauwe ogen als die van Marybelle. Aldoor glimlachte hij, maar alleen met zijn mond, niet met zijn ogen.

„Wat een koude ogen!" dacht Annie, toen zij bij hem kwam om hem een hand te geven. Ook zijn hand was kil. Hij lachte

haar toe en klopte haar op de schouder.

„Wat ben je een lief, klein meisje!" zei hij. „Net een aardig vriendinnetje voor Marybelle. Drie jongens voor Roetje en ren meisje voor Marybelle. Ha, ha, ha!"

Blijkbaar zag hij George voor een jongen aan en zij deed er ook wel erg aan denken — zij droeg zoals gewoonlijk shorts en een trui en haar krulhaar was heel kort geknipt. Niemand zei, dat George géén jongen was. George zelf dacht er eenvoudig niet over! Zij, Dick en Julian gaven Mijnheer Lenoir een hand. Roetjes moeder hadden zij niet eens opgemerkt!

Toch zat zij daar kleintjes in een fauteuil; een nietig vrouwtje, net een pop, met muiskleurig haar en grijze ogen. Annie ging naar haar toe.

„O, wat is u klein!" zei ze, eer ze er op bedacht was.

Mijnheer Lenoir lachte. Hij lachte telkens, wat iemand ook maar zei. Mevrouw Lenoir stond met een vriendelijk lachje op. Zij was even groot als Annie en had de kleinste handjes en voetjes, die Annie ooit van een groot mens had gezien. Zij viel in Annies smaak. Zij gaven elkaar een hand en Annie zei: „Het is erg aardig van u, dat u ons hier wilt hebben. U weet zeker wel, dat er een boom op het dak van ons huis is gevallen en dat het toen is ingezakt?"

Weer schaterde de heer Lenoir. Hij maakte het een of ander grapje en beleefd lachten de kinderen daarom.

„Nu — ik hoop, dat jullie het hier prettig zullen hebben," zei

hij. „Pierre en Marybelle zullen jullie het oude stadje laten zien en als jullie beloven, heel voorzichtig te zijn, mogen jullie langs de weg door de moerassen naar de bioscoop gaan."

„Heel graag," zeiden allen en weer liet Mijnheer Lenoir zijn eigenaardig klaterlachje horen.

„Je vader is erg knap," zei hij tegen Julian, die wel begreep, dat hij hem voor George aanzag. „Ik hoop, dat hij jullie hier zelf zal komen halen, zodra het huis klaar is en dat ik dan rustig met hem zal kunnen praten. Hij heeft hetzelfde soort onderzoekingen verricht als ik, maar hij is er veel verder mee gekomen."

„O!" zei Julian zo beleefd mogelijk. Toen zeide Mevrouw Lenoir met haar zachte stem: „Block zal jullie je maaltijden in Marybelle's leerkamer geven, dan hinderen jullie mijn man niet in zijn werk. Hij wil niet hebben, dat er tijdens de maaltijden gepraat wordt en dat is wel wat te veel verlangd van zes kinderen, dunkt me!"

Opnieuw schoot Mijnheer Lenoir in een lach. Doordringend keek hij met zijn koude, blauwe ogen alle kinderen aan. „O, ja, Pierre, dat is waar ook," zei hij opeens. „Ik verbied je absoluut, door de catacomben in de rots rond te dolen, wat ik je trouwens al eerder heb verboden en ook verbied ik je, weer allerlei waaghalzerij uit te halen; op de stadsmuren mag je ook geen kunsten maken, nu je andere kinderen op bezoek hebt. Ik wil niet hebben, dat zij gevaar lopen een

ongeluk te krijgen. Beloof je me dat?"

„Ik maak geen kunstjes op de stadsmuren," protesteerde Koetje. „Ik doe ook geen gevaarlijke toeren."

„Je speelt altijd voor hansworst," zei Mijnheer Lenoir en het puntje van zijn neus werd helemaal wit. Annie keek daar vol belangstelling naar. Zij wist niet, dat dit altijd gebeurde, als Mijnheer Lenoir boos werd.

„Och, vader, ik was immers no. 1 van de klas de laatste tijd!" zei Roetje heel verontwaardigd. De anderen begrepen best, dat hij Mijnheer Lenoir probeerde af te krijgen van diens verzoek — hij wilde hem niet beloven, wat hij had gevraagd!

Nu mengde Mevrouw Lenoir zich in het gesprek. „Hij heeft zich echt best gehouden de laatste tijd," zei ze, „je weet toch nog wel..."

„Uit!" grauwde Mijnheer Lenoir en de lachjes en vriendelijkheden, waarmee hij zo kwistig had omgesprongen, waren totaal verdwenen. „Allemaal ingerukt, mars!"

Een beetje bang gingen Julian, Dick, Annie en George haastig de kamer uit, gevolgd door Marybelle en Roetje. Grinnikend deed Roetje de deur achter zich dicht.

„Ik heb het niet beloofd!" zei hij. „Hij wou ons alles verbieden, wat juist leuk is. Als je hier geen onderzoekingstochten doet, is er verder niets te beleven. Ik kan jullie een massa vreemdsoortige plekken laten zien."

„Wat zijn catacomben eigenlijk?" vroeg Annie, met een vaag

idee over katten en kommen.

„Bochtige, geheime gangen onder in de berg," zei Roetje. „Niemand kent ze allemaal. Je kunt er licht in verdwalen en er nooit weer uitkomen. Dat is met hopen lui gebeurd!"

„Hoe komt het, dat er hier zoveel geheime GANGEN EN ZO

zijn?" vroeg George verwonderd.

„Heel gewoon!" zei Julian. „Het was een toevluchtsoord en een bergplaats van de smokkelaars; heel wat keren zal het gebeurd zijn, dat ze niet alleen hun smokkelwaar moesten verbergen, maar ook zichzelf! En volgens die beste Roetje is er hier nog altijd een smokkelaar! Hoe zei je ook alweer, dat hij heette? Barling?"

„Ja," zei Roetje. „Ga mee naar boven, zeg, dan zal ik jullie je kamers laten zien. Jullie hebben een mooi uitzicht over de stad."

Hij nam hen mee naar twee naast elkaar gelegen kamers aan de andere kant van de grote trap dan die van Marybelle en hem. Zij waren klein, maar mooi gemeubileerd en hadden, zoals Roetje al had gezegd, een prachtig uitzicht over de eigenaardige daken en torens van Worp. Ook konden zij Mijnheer Barlings huis heel goed zien.

George en Annie zouden in de ene kamer slapen en Julian en Dick in de andere. Mevrouw Lenoir had er blijkbaar wel heel goed om gedacht, dat er twee meisjes en twee jongens

waren, niet één meisje en drie jongens, zoals Mijnheer Lenoir zich had verbeeld.

„Wat een aardige, gezellige kamers!" zei Annie. „Ik vind die donker-eiken betimmering echt mooi. Zijn er in onze kamers óók geheime gangen, Roetje?"

„Nou en of! Dat zul je wel eens zien," grinnikte Roetje. „Kijk, al jullie spullen zijn al uitgepakt. Ik denk, dat Sara dat heeft gedaan. Jullie zullen Sara vast aardig vinden. Het is een bovenstebeste; mollig en rond en gemoedelijk, — heel anders dan Block!"

Roetje scheen Tim helemaal vergeten te hebben. George hielp hem er aan herinneren.

„En hoe moet het nou met Timmy? Ik moet hem dicht bij mij hebben, weet je! En we moeten maatregelen nemen om hem eten te bezorgen en hem te kunnen uitlaten. O, ik hoop toch zo, dat er goed voor hem gezorgd zal kunnen worden, Roetje! Ik zou liever direct rechtsomkeert maken, dan Tim verdriet te laten hebben."

„Hij zal het best hebben, hoor," beloofde Roetje. „Hij mag vrij heen en weer hollen in de gang, waardoor we in mijn slaapkamer kwamen en we zullen hem telkens eten geven, als we daar kans voor zien. We smokkelen hem wel naar buiten door een geheime tunnel, die halverwege de stad uitkomt en elke morgen kan hij naar hartelust buiten lopen en springen. O, wat zullen wij een fijne tijd hebben met Timmy!"

Daar was George niet zo zeker van. „En 's nachts? Mag hij dan bij me slapen?" vroeg zij. „Als dat niet kan, jankt hij het hele huishouden wakker."

„Hm — dat zullen we proberen," zei Roetje een beetje twijfelachtig. „Maar je zult wel allemachies moeten oppassen, zeg! We moeten zorgen, geen bar erge dingen op ons hals te halen. Je weet niet half, wat een vreselijke straffen mijn stiefvader kan bedenken!"

Eigenlijk konden zij dat wel raden. Nieuwsgierig keek Julian Roetje aan. „Heette jouw eigen vader óók Lenoir?" vroeg hij. Roetje knikte. „Ja. Hij was een neef van mijn stiefvader en even donker als de Lenoirs bijna altijd zijn. Mijn stiefvader vormde een uitzondering. Die is blond. De mensen zeggen, dat de blonde Lenoirs niet deugen — maar laat mijn stiefvader dat niet horen!"

„Natuurlijk niet!" zei George. „Lieve deugd, dan zou hij ons laten onthoofden of zoiets. Kom mee — we moeten naar Tim terug."

Zevende Hoofdstuk - DE VERBORGEN SPELONK

Het deed alle kinderen plezier, dat zij samen hun maaltijden in de oude schoolkamer zouden krijgen. Niemand was er erg happig op, vaak in aanraking te komen met Mijnheer Lenoir. Zij hadden medelijden met Marybelle, dat zij zo'n vreemdsoortige vader had.

Al gauw voelden zij zich thuis in het Smokkelaarsnest.

Nu George maar eenmaal goed wist, dat Timmy veilig was en het goed had, kreeg zij het er ook naar haar zin, maar Timmy was eigenlijk nog wel verwonderd over de grote veranderingen. De grootste moeilijkheid was, hem 's avonds goed en wel in haar kamer te krijgen. Dat moest in het donker gebeuren. Block had een allernaamzaamste manier om heel stil en plotseling ergens op te duiken en George was doodsbang, dat hij iets van de grote hond te zien zou krijgen.

De volgende twee of drie dagen had Timmy een allerraarst bestaan. Terwijl de kinderen thuis waren, moest hij in het nauwe gangetje blijven, waar hij verbaasd en eenzaam rondliep en zijn oren spitste bij elk geluid, tuk op het fluitje, dat betekende: „je mag door de kast naar buiten!"

Hij kreeg flink veel eten, want elke avond deed Roetje een stroomtocht naar de provisiekast. Sara, de keukenmeid, was hoogst verwonderd, dat er zoveel soepbenen verdwenen! Zij begreep er niets van. Maar Timmy verslond alles, wat zij hem gaven.

Elke morgen lieten de kinderen hem hollen en draven. De eerste morgen was dit gepaard gegaan met veel opwindning!

George had Roetje herinnerd aan zijn belofte om Tim elke dag mee uit wandelen te nemen. „Hij moet veel beweging hebben, anders voelt hij zich gewoonweg miserabel!" zei ze. „Maar hoe krijgen we dat gedaan? We kunnen hem onmogelijk meenemen het huis door en de buitendeur uit! Dan lopen we vast en zeker je vader tegen het lijf."

„Och, rare, ik heb je immers gezegd, dat ik een gang wist, die halverwege de heuvel op de helling uitkomt?" zei Roetje. „Die zal ik je laten zien. Als we daar maar eenmaal zijn, is alles veilig, want zelfs al kwamen we Block tegen of iemand anders, die ons kent, dan zou toch niemand weten, dat het onze hond is. Zij zouden denken, dat we zo maar een loslopende hond hadden opgepikt."

„Nou — wijs ons dan de weg!" zei George ongeduldig. Zij zaten allemaal in Roetjes slaapkamer en Timmy lag op de mat naast George. Zij voelden zich in Roetjes kamer echt veilig door de zoemer, die hen waarschuwde, als er iemand de deur opendeed aan het einde van de lange gang.

„Wij zullen door Marybelle's kamer heen moeten," zei Roetje. „Je zult nog versteld staan, als je de gang ziet, die langs de berg naar beneden gaat, dat kan ik je verzekeren!"

Hij keek om de hoek van de deur. De deur aan het einde van de gang was dicht. „Marybelle, ga jij eens gauw stilletjes kijken door de gangdeur," zei Roetje. „Waarschuw ons, als er op de trap iemand aankomt. Komt er niemand aan, dan gaan wij allemaal stil naar jouw kamer."

Marybelle deed, wat hij gezegd had. Zij deed de gangdeur open en meteen ging de zoemer in Roetjes kamer, waardoor Tim nijdig begon te grommen. Marybelle keek door de deur naar de trap en gaf toen de anderen een teken, dat er niemand aankwam.

Allen holden Roetjes kamer uit naar die van Marybelle en zij kwam daar zelf ook naar toe. Het was een leuk klein muisje van een meisje, schuchter en verlegen. Annie vond haar erg aardig en plaagde haar wel eens met haar verlegenheid.

Marybelle vond het akelig, om geplaagd te worden. Dadelijk begon zij dan te huilen en trok ze zich terug. „Als ze naar school gaat, zal dat wel overgaan," zei Roetje. „Zij wordt vanzelf verlegen, doordat ze het hele jaar hier in dat eigenaardige huis opgesloten zit. Zowat nooit ziet zij eens een meisje van haar eigen leeftijd."

Zij gingen de deur in van het meisjeskamertje en deden die dicht. Roetje draaide de sleutel om in het slot. „Enkel voor

het geval, dat Block zou komen," legde hij met een grijns uit. Hij begon de meubels, die er stonden, naar de wanden te verplaatsen. De anderen keken verbaasd toe en hielpen hem toen. „Waarvoor dient die verhuizing?" vroeg Dick, die een zwaar ding haast niet van zijn plaats kon krijgen.

„Dat dikke kleed moet weg," hijgde Roetje. „Dat is hier neergelegd om het valluik naar beneden te verbergen. Dat heb ik tenminste altijd gedacht."

Toen de meubels maar eenmaal bij de wanden stonden, konden zij het zware kleed gemakkelijk verleggen. Er lag nog een viltlaag onder, die eveneens weggehaald moest worden. Toen zagen de kinderen een valluik, in de vloer ingelaten met een ring-handvat om het aan op te trekken.

Zij waren erg opgewonden. Nog een geheime gang! Dit huis leek er wel vol mee te zitten. Roetje trok aan de ring en het zware luik kwam gemakkelijk omhoog. De drie kinderen tuurden naar omlaag, maar zij konden niets zien. Het was pikdonker.

„Gaat er een trap naar beneden?" vroeg Julian en hield Annie vast, om te maken, dat zij er niet inviel.

„Nee," zei Roetje en haalde een grote staaflantaarn te voorschijn, die hij alvast bij zich had gestoken. „Kijk maar!"

Hij knipte het licht aan en de kinderen stonden versteld! Dat valluik gaf toegang tot een spelonk, héél ver beneden hen.

„Alle mensen!" riep Julian verbluft uit. „Dat is wel kilometers

ver beneden de grondvesten van het huis! Gewoon een opening, die uitkomt in een enorme kuil! Waar dient die voor?"

„O, waarschijnlijk is die gebruikt om er mensen in te verbergen... of om zich van hen te ontdoen!" zei Roetje. „Wat een aardig plekje, hè? Als je er inviel, zou je met een geduchte bons neerkomen."

„Maar — hoe kunnen we met enige mogelijkheid daarin komen — of er Tim in neerlaten?" vroeg George. „Ik verkies er niet in te vallen, dat kan ik je wèl vertellen!"

Roetje lachte. „Dat hoeft ook niet," zei hij. „Kijk maar."

Hij deed een kast open en reikte naar de bovenste plank. Hij haalde daar iets af en de kinderen zagen, dat het een dunne, maar sterke touwladder was.

„Zie je wel! Daarlangs kunnen we allemaal naar beneden," zei hij.

„Maar Timmy niet," zei George dadelijk. „Die kan onmogelijk een ladder op en af klimmen."

„Och — kan hij dat niet?" vroeg Roetje. „Het lijkt zo'n schrandere hond. Ik had gedacht, dat hij zoiets gemakkelijk gedaan kreeg."

„Nou — hij kan het gewoon niet!" zei George beslist. „Het is een idioot idee!"

„Ik weet er iets op!" riep Marybelle opeens en werd rood over haar stoutmoedigheid om zich in het gesprek te mengen. „Ik

geloof, dat ik er iets op kan bedenken. We konden de wasmand halen en daarin Timmy opsluiten. Die konden we dan met touwen vastmaken en laten zakken – en hem ook zo optrekken!"

De anderen gaapten haar aan. „Nou – dat is werkelijk een schitterende ingeving!" zei Julian verrukt. „Knap van je, Marybelle! In een mand zou Tim volkomen veilig zijn. Maar Het zou wel een grote moeten wezen."

„In de keuken staat een heel grote," zei Marybelle. „Die wordt nooit gebruikt, behalve als hier hopen mensen logeren. Die zouden we kunnen lenen."

„O, ja!" zei Roetje. „Natuurlijk! Ik ga hem meteen halen."

„Maar wat voor reden geef je op?" schreeuwde Julian hem achterna. Roetje was de deur al uit en holde de gang door. Julian deed de deur achter hem op slot. Hij wilde niet riskeren, dat er iemand binnenkwam en het weggetrokken kleed en het gapende gat zag!

In een paar minuten was Roetje weer terug met een heel grote, rieten wasmand op zijn hoofd. Hij bonsde op de deur en Julian deed die open.

„Mooi zo," zei Julian. „Hoe heb je die losgekregen? Vond niemand het erg?"

„Daar heb ik niet naar gevraagd," grinnikte Roetje. „Er was niemand. Block is bij Vader en Sara is boodschappen gaan doen. Als ernaar gezocht wordt, kan ik hem altijd nog

terugbrengen."

Zij lieten de touwladder naar beneden uitrollen. Als een slang, die voortkroop, ging hij steeds verder omlaag en kwam op de grond van de spelonk neer. Toen werd Tim uit Roetjes kamer gehaald. Kwispelstaartend kwam hij opgetogen naar hen toe, heel blij, dat hij weer bij hen allen mocht zijn. George knuffelde hem.

„O, lieve Tim! Wat vind ik het toch vervelend, om je zo te moeten verstoppn. Maar wees blij, we gaan vanmorgen allemaal samen uit!"

„Nou ga ik het eerst naar beneden," zei Roetje. „Daarna moeten jullie eerst Tim maar neerlaten. Dit touw bind ik vast om de mand heen. Het is flink sterk en goed lang. Bind het ene eind maar aan het bed vast, dan kunnen we hem gemakkelijk weer ophalen."

Zij geboden Tim, in de mand te gaan liggen. Hij was verbaasd en blafte een beetje. Maar George legde haar hand over zijn bek.

„Sst! Stil, Tim, je bek dichthouden!" zei ze. „Ik weet wel, dat alles erg raar is, maar dat gaat wel over; straks mag je een heerlijke wandeling maken!"

Toen Tim het woord 'wandeling' hoorde, vond hij het allang weer goed. Daarnaar verlangde hij het meest: een echt fijne, lange wandeling in de openlucht en de zon!

Hij vond het allesbehalve prettig, toen het deksel van de

mand dichtging, maar daar George hét nodig scheen te vinden, dat hij genoeg nam met al die narigheden, liet hij het heel gemoedereerd toe.

„Wat is het toch een echt aardige hond!" zei Marybelle bewonderend. „Roetje, ga jij nou het gat in en ga klaarstaan om hem aan te pakken."

Roetje verdween in de donkere opening; zijn lantaarn hield hij tussen zijn tanden. Steeds verder ging hij omlaag, dieper en dieper... Tenslotte stond hij veilig op de grond en liet zijn licht omhoog schijnen. Vreemd klinkend en van ver weg klonk zijn stem op: „Vooruit maar, laat Tim zakken!"

De wasmand, die nu erg zwaar woog, werd naar de rand van het gat geschoven. Toen ging hij er in en dan stootte hij tegen de kanten. Tim gromde. Hij vond dit spelletje niets leuk!

Samen hielden Julian en Dick het touw vast. Zij lieten Tim zo zacht neer, als zij maar konden. Met een lichte bons kwam hij op de grond en Roetje maakte het touw los. Blaffend sprong Tim uit de mand. Maar voor de kijkers boven in de kamer klonk zijn geblaf heel flauw en ver.

„En nu één voor één naar beneden komen!" schreeuwde Roetje, met zijn licht zwaaiend. „Is de deur op slot, Julian?"

„Ja," zei Julian. „Let je op, Annie? Die volgt nu!"

Eerst een beetje bang klauterde Annie omlaag; maar toen haar voeten er aan gewend raakten naar de touwen sporten van de ladder te tasten en die te vinden, ging zij snel naar

beneden.

De anderen volgden en al gauw stonden zij allemaal op de grond in de enorm grote spelonk. Nieuwsgierig keken zij om zich heen. Het rook er bedompt en de wanden waren vochtig en groen uitgeslagen. Roetje zwaaide zijn licht rond en de kinderen zagen verschillende gangen naar allerlei richtingen lopen.

„Waar gaan die allemaal heen?" vroeg Julian verwonderd.

„Nou — ik heb je immers al gezegd, dat deze berg vol zit MET tunnels?" zei Roetje. „Deze kuil zit helemaal onder in de heuvel en de gangen leiden naar de catacomben. Mijlenver lopen ze overal door de berg heen. Niemand gaat ze nu nog doorzoeken, omdat er zoveel mensen in verdwaald zijn, van wie niemand ooit meer iets heeft gehoord of gezien. Vroeger heeft er nog een oude kaart van bestaan, maar die is weggeraakt."

„Griezelig en somber is het hier," zei Annie met een huivering. „Ik zou hier niet graag alleen zijn."

„Maar wat een fijne plek om smokkelwaar in te verbergen!" zei Dick. „Niemand zou die hier ooit vinden!"

„Allicht kenden de oude, door de wol geverfde smokkelaars hier op hun duimpje de weg," zei Roetje. „Vooruit, jongens! We nemen nu de gang, die op de helling van de heuvel uitkomt. Als we daar zijn, moeten we nog wel een beetje klimmen! Ik hoop maar, dat jullie het niet erg vinden."

„Totaal niet," zei Julian. „Wij kunnen allemaal uitstekend klimmen. Maar — zeg, Roetje, ken je wel goed de weg? Wij willen liever niet voorgoed hier beneden blijven!"

„Natuurlijk weet ik best de weg! Kom mee!" zei Roetje en met zijn lantaarn voor zich uit ging hij hen voor door de duistere, nauwe tunnel.

Achtste Hoofdstuk - EEN OPWINDENDE WANDELING

Heel geleidelijk liep de gang naar beneden; hier en daar hing een ellendige lucht. Soms kwamen zij in spelonken, zoals die, waaruit ze gekomen waren. Daar liet Roetje dan zien, hoe hoog de zoldering was.

„Die gaat ergens naar Barlings huis," zei hij. „De meeste huizen hier op de berg komen door een valluik in de een of andere spelonk uit. Die zijn ook al even prachtig verborgen!"

„Vóór ons is daglicht of zoiets!" riep Annie ineens. „Hè — gelukkig maar! Ik vind zo'n donkere tunnel echt akelig!"

En inderdaad was het daglicht! Het kroop naar binnen door een soort grotopening in de berghelling. De kinderen bleven daar staan kijken.

Zij stonden tegen de heuvel, buiten de stad, ergens op de steile helling, die naar het moeras liep. Roetje klauterde naar een rand; hij stak zijn lantaarn in zijn zak.

„Nou moeten we dat pad hebben," zei hij en wees het aan. „Daarlangs komen we op een punt, waar de stadsmuur aardig

laag is en we er overheen kunnen klimmen. Staat Tim stevig op zijn poten? Het zou bar erg zijn, als hij in het moeras tuimelde."

Het moeras lag heel wat lager en gaf een lelijke, nare indruk. George hoopte, dat Timmy er nooit in zou vallen. Maar eigenlijk stond hij heel stevig op zijn poten en ze dacht niet, dat hij zou uitglijden. Het pad was steil en stenig, maar heel goed te begaan. Zo nu en dan over rotsblokken klauterend gingen zij daarlangs naar beneden. Het pad bracht hen naar de stadswallen, die, zoals Roetje al gezegd had, juist daar aardig laag waren. Hij klom er op; klimmen deed hij zo behendig als een kat!

„Geen wonder, dat ze het op school altijd over zijn denderend klimmen hebben!" zei Dick tegen Julian. „Hij heeft zich hier mooi kunnen oefenen. Weet je nog wel, hoe deksels behendig hij op het dak van de school is geklommen een maand of wat geleden? Iedereen hield zijn hart vast, dat hij zou uitglijden en vallen, maar nee, hoor! Hij kreeg het maar eventjes fijn gedaan, om de vlag aan een schoorsteen vast te binden!"

„Vooruit, lui!" riep Roetje. „De kust is veilig. Dit is een stil stuk van de stad en niemand ziet ons er op klimmen!"

Spoedig waren allen de muur over, ook Timmy. Langs de helling wandelend genoten zij van hun heerlijke tocht. Na een poosje trok de nevel op en het was lekker warm in de zon. De

stad was erg oud. Er waren huizen, die bijna leken om te vallen; maar er woonden toch nog mensen in, want er kwam rook uit de schoorstenen. De winkels waren grappig ouderwets met de hoge smalle ramen en de vooruitstekende dakranden. De kinderen stonden stil om de uitstalkasten te bekijken.

„Pas op! Daar heb je Block!" zei Roetje opeens, haast fluisterend. „Helemaal geen notitie nemen van Tim! Als hij ons komt likken of tegen ons opspringt, moeten we net doen, of we hem proberen weg te jagen, alsof het een loslopende hond is!"

Zij deden allen, of ze Block niet opmerkten en tuurden aandachtig naar de uitgestalde artikelen van een winkel. Tim, die een verwaarloosd gevoel kreeg, drong zich tegen George aan en wilde haar pootjes geven, om te maken, dat zij notitie van hem nam.

„Naar huis, hond, ga naar je huis!" schreeuwde Roetje en sloeg naar de verbaasde Tim. „Ga weg! Je mag niet met ons meelopen! Wil je wel eens naar huis gaan?"

Timmy dacht, dat het een soort spelletje was. Hij blafte vrolijk en liep om Roetje en George heen, terwijl hij hen om beurten likte.

„Naar je huis, hond!" gilte Roetje weer en sloeg hem hard weg. Toen kwam Block naar hen toe, zonder enige uitdrukking op zijn gezicht. „Hebben jullie last van die hond?"

vroeg hij. „Dan gooi ik hem wel met een steen, tot hij weggaat."

„Je waagt het niet, hoor!" zei George onmiddellijk. „Ga zelf naar huis! Ik geef er niets om, al loopt die hond met ons mee. Het is wat een lief dier!"

„Block is zo doof als een pot, rare," zei Roetje. „Het geeft niets, of je al tegen hem praat!" Tot Georges ontzetting pakte Block een grote steen op met de bedoeling, die naar Timmy te smijten. George vloog op hem af, kneep hem erg in zijn arm en maakte, dat hij de steen liet vallen.

„Hoe durf je stenen naar een hond te gooien?" gilte het kleine meisje woedend. „Ik zal het tegen de politie zeggen!"

„Kom, kom," zei een stem vlakbij hen, „wat is er aan de hand? Pierre, hoe zit dat?"

De kinderen keerden zich om en zagen een lange man dicht bij hen staan, met opvallend lang haar. Hij had langwerpige, dichtgeknepen ogen, een lange neus en kin. „Die is overal lang!" dacht Annie, terwijl ze naar zijn lange benen en zijn lange, smalle voeten keek.

„O, Meneer Barling, ik zag u helemaal niet," zei Roetje beleefd. „Het heeft niets om het lijf — dank u. Die hond liep alleen maar met ons mee; Block zei, dat hij hem zou weggagen door hem met stenen te gooien en George is dol op honden; die werd daar kwaad om."

„Juist!" zei Meneer Barling. „En wie zijn al deze kinderen?"

Eén voor één nam hij hen nauwkeurig op met zijn langwerpige, halfdichte ogen.

„Die logeren bij ons, omdat het huis van hun oom haast ingestort is," legde Roetje uit. „Ik bedoel het huis van Georges vader — in Kirrin."

„Aha! Zo? In Kirrin?" zei Mijnheer Barling en leek zijn lange oren wel te spitsen. „Dat is toch immers het dorp, waar die verbazend knappe, geleerde vriend van Mijnheer Lenoir woont?"

„Ja, dat is mijn vader," zei George. „Hoe zo, kent u hem?"

„Ik heb over hem gehoord — en ook over zijn allerinteressantste onderzoeken," zei Mijnheer Barling.

„Meneer Lenoir kent hem heel goed, geloof ik?"

„Niet zo verschrikkelijk goed," zei George, die niet best wist, hoe zij het had met die nieuwsgierige man. „Ze schrijven elkaar wel eens. Mijn vader heeft Mijnheer Lenoir opgebeld, of die ons te logeren kon hebben, terwijl ons huis weer hersteld wordt."

„En toen was Mijnheer Lenoir zeker verrukt, jullie hele troepje bij zich te krijgen?" merkte Mijnheer Barling op. „Je vader is toch zo'n beste, edelmoedige kerel, Pierre!"

De kinderen starden Mijnheer Barling aan en vonden het raar van hem, dergelijke vriendelijke dingen met zo'n venijnige stem te zeggen! Zij waren slecht op hun gemak. Zij voelden heel goed, dat Meneer Barling in het geheel niets op

had met Mijnheer Lenoir. Nu – zij evenmin, maar met mijnheer Barling hadden zij totaal niets op! Timmy zag een andere hond en rende die opgetogen achterna. Block was intussen verdwenen, was de hoofdstraat doorgelopen met zijn mand. De kinderen zeiden Meneer Barling goededag, want zij hadden geen lust, nog langer met hem te praten.

Druk babbelend, zodra zij een eindje weg waren van Meneer Barling, gingen zij Tim achterna.

„Grote grutten – dat was op het nippertje met die Block!" zuchtte Julian. „Wat een mispunt om Tim met een steen te gooien. Geen wonder, dat je hem aanvloog, George! Maar je had ons haast verraden, zeg!"

„Kan me niks schelen!" zei George. „Ik laat Tims poot niet kapotgooien! We troffen het anders slecht, vanmorgen direct Block al tegen te komen!"

„Nou – waarschijnlijk ontmoeten we hem nooit meer, als we Timmy uitlaten," zei Roetje geruststellend. „En gebeurt het wel, nou, dan zeggen we doodgewoon, dat de hond altijd met ons meeloopt, als hij ons ziet. Dat is toch immers echt waar?"

Zij hadden echt schik in het wandelen; daarna gingen ze nog naar een heel typisch koffiehuisje en namen daar heerlijke hete koffie met room en jambroodjes. Tim kreeg twee broodjes en slokte ze gulzig naar binnen. George ging bij de slager vlees voor hem kopen, waarbij ze een winkel uitzocht, waar volgens Roetje mevrouw Lenoir nooit kocht. Zij was er

niet op gesteld, dat een slager Mevrouw Lenoir inlichtte over het kopen van vlees voor de hond door de kinderen!

Zij gingen dezelfde weg terug, als zij gekomen waren. Eerst het steile rotspad op, de toegang tot de tunnel in, door de bochtige gangen terug naar de spelonk en daar hing de touwladder op hen te wachten. Eerst gingen Julian en Dick naar boven, terwijl George de verbaasde Tim weer in de mand deed en het touw er stevig omheen bond. Toen werd de jankende Tim weer opgetrokken, telkens tegen de zijkanen van de schacht bonzend, tot de beide hijgende jongens de mand in Marybelles kamer hadden getrokken en hem er uithaalden.

Tien minuten later moesten zij eten. „Net nog even tijd om het valluik dicht te doen, het kleed terug te leggen en onze handen te wassen," zei Roetje. „Ik zal Timmy wel weer in de geheime gang achter mijn hangkast brengen, George; waar is het vlees, dat je gekocht hebt? Dat leg ik ook in die gang neer. Dan kan hij er van eten, als hij trek heeft."

„Heb je er een lekker warm kleedje neergelegd en er een kom water voor hem neergezet?" vroeg George bezorgd, nu al voor de derde of vierde keer.

„Je weet best, dat ik daarvoor goed zorg. Ik zeg het je aldoor al," zei Roetje. „Kijk zeg, — nou zetten we alleen de stoelen maar weer goed. We zullen maar zeggen, dat we het zo willen laten, om gemakkelijker op het kleed spelletjes te kunnen

doen. Het is allervervelendst om aldoor maar al die meubels en alles te moeten verschuiven, als we Tim willen laten hollen."

Zij waren precies op tijd in de schoolkamer. Block en Sara waren daar al om hen te bedienen. Ondanks de heerlijke koffie met broodjes hadden alle kinderen veel eetlust. Block en Sara schepten de soep op.

„Ik hoop, dat jullie die vervelende hond kwijt hebben kunnen raken," zei Block met zijn eentonige stem. Erg lelijk keek hij naar George. Blijkbaar was hij nog niet vergeten, hoe kwaad ze hem aangevlogen was.

Roetje knikte. In woorden te antwoorden gaf toch niets, want daar verstond Block niets van. Sara scharrelde bedrijvig om hen heen, nam de soepborden weg en maakte aanstalten om met de volgende gerechten te komen aandragen. Het eten op het Smokkelaarsnest was goed. Er was altijd volop en de hongerige logé's en Roetje aten alles op, wat voor hen werd neergezet. Marybelle had nooit veel eetlust, maar zij was de enige. George probeerde, als zij maar enigszins kans zag, altijd kleinigheden voor Tim te verdonkeremanen.

Zo verliepen twee of drie dagen en heel opgewekt brachten de kinderen hun tijd door. Elke morgen namen zij Tim mee voor een lange wandeling. Al gauw raakten de kinderen gewend aan het afgaan van de lange touwladder en het af- en opgaan van de rotshelling.

's Middags gingen zij naar Marybelles kamer of naar die van Roetje, deden spelletjes of lazen. Daar konden zij Timmy bij zich houden, want de zoemer waarschuwde vroeg genoeg, dat er iemand aankwam.

's Avonds was het altijd spannend, Timmy in Georges kamer te krijgen, zonder dat iemand het zag. Dit gebeurde meestal, als Mijnheer en Mevrouw Lenoir zaten te eten en Block en Sara hen bedienden. Eerst kregen de kinderen een licht avondeten en een uur later soupeerden Meneer en Mevrouw Lenoir. Dan was het verreweg de geschiktste tijd om Tim te halen en Georges kamer in te smokkelen.

Dat gesmokkel scheen Tim juist leuk te vinden. Heel stil liep hij met George en Roetje mee te hollen, bleef bij elke hoek staan en schoot dan blij Georges kamer in, zodra hij bij de deur was. Hij bleef stil onder het bed liggen, tot George zelf in bed lag en dan kwam hij op haar voeten liggen.

's Nachts deed George altijd haar deur op slot. Zij wilde niet hebben, dat Sara of Mevrouw Lenoir binnen kon komen en Tim ontdekken! Maar aldoor ging het goed; niemand klopte en toen de ene nacht na de andere verliep, raakte George beter op haar gemak over Timmy.

Het was wel een beetje vervelend, om hem 's morgens weer mee te nemen naar Roetjes kamer, want dat moest heel vroeg gebeuren, eer er iemand op was. Maar George kon altijd precies zo vroeg wakker worden als ze zelf wilde en elke

morgen om ongeveer half zeven sloop het kleine meisje met Tim het huis door. Zij ging dan Roetjes kamer in en hij sprong uit bed om verder voor Tim te zorgen. Hij werd steeds wakker door de zoemer, die begon te werken, zodra George de gangdeur opendeed.

„Ik hoop, dat jullie het hier prettig vinden," zei Mijnheer Lenoir tegen de kinderen, als zij hem tegenkwamen op de gang in de hall of op de trap. En altijd antwoordden zij beleefd: „O ja, Meneer Lenoir, dank u."

„Per slot wordt het nog een echt rustige vakantie," zei Julian.
„Er gebeurt niks en niks!"

Juist toen begonnen er dingen te gebeuren en — toen ze eenmaal waren begonnen, kwam er geen eind aan:

Negende Hoofdstuk - WIE BEVINDT ZICH IN DE TOREN?

Eens op een nacht werd Julian wakker, doordat iemand zijn deur opendeed. Dadelijk kwam hij overeind. „Wie is daar?” riep hij.

„Ssst! Ik ben 't, Roetje,” zei Roetjes stem heel zacht. „Zeg, ga eens mee; ik wil je iets laten zien!”

Julian maakte Dick wakker en allebei deden zij hun kamerjassen aan. Onhoorbaar gingen zij de deur van de kamer door en Roetje bracht hen naar een eigenaardig kamertje, dat in een zijvleugel van het huis als het ware weggestopt was. Daar werden allerlei spullen bewaard: koffers, kisten, oud speelgoed, kasten met oude kleren, gebroken vazen, die niet meer gerepareerd konden worden en allerlei andere waardeloze dingen.

„Kijk!” zei Roetje, nadat hij hen bij het raam had gebracht. Zij zagen, dat het kamertje uitkeek op de toren, die bij het huis hoorde. Alleen uit dit ene kamertje had men daar het gezicht op, want het was een uitbouwvertrekje.

De jongens keken en Julian gaf een uitroep van verbazing. Van de toren af was iemand aan het seinen. Telkens flitste er een lichtstraal. Aan-uit — pauze — aan-uit — pauze, flits, flits — pauze! In een bepaald ritme ging het licht regelmatig aan en uit.

„Wie zou dat doen, denk je?“ fluisterde Roetje.

„Misschien je vader?“ opperde Julian.

„Dat denk ik niet,“ antwoordde Roetje. „Ik meende hem in zijn kamer te horen snorken. Wij konden wel eens gaan kijken om te zien, of hij werkelijk in zijn slaapkamer is.“

„Nou — laten wij in 's hemelsnaam maar niet gesnapt worden!“ zei Julian, die eigenlijk een soort schaamte voelde over dat spionneren in het huis van zijn gastheer.

Zij gingen de gang door naar de kamer van Mijnheer Lenoir. Er was geen sprake van, dat hij er niet was, want een zacht gesnork klonk door de gesloten deur heen.

„Het kan Block wel zijn, daarboven in de toren,“ zei Dick.

„Hij ziet er uit, of hij vol geheimen zit. Ik vertrouw hem voor geen cent. Ik wil wedden, dat het Block is.“

„Nou — zullen we naar zijn kamer gaan, om te kijken, of die leeg is?“ fluisterde Roetje. „Kom mee. Als Block die seinen geeft, doet hij dat vast buiten Vaders voorkennis.“

„Maar zie je, je vader zou het hem opgedragen kunnen hebben,“ zei Julian, die het gevoel had, dat hij Mijnheer Lenoir geen zier beter kon vertrouwen dan Block.

Zij gingen de achtertrap op naar de vleugel, waar het personeel sliep. Sara had met Harriet, het kamermeisje, samen een kamer. Block had een kamer alleen.

Roetje duwde de deur van Blocks kamer heel zacht en langzaam open. Toen hij genoeg ruimte had om er zijn hoofd door te steken, deed hij dat. De kamer baadde in het maanlicht. Blocks bed stond bij het raam. En Block lag er in! Roetje kon de bobbelige dikte van zijn lichaam onder het dek zien en ook de ronde, zwarte plek, waar zijn hoofd was.

Hij luisterde even, maar hoorde Block niet ademen. Hij moest wel héél rustig slapen!

Hij trok zijn hoofd terug en duwde de beide andere jongens stil voor zich uit de achtertrap af.

„Was hij er?“ fluisterde Julian.

„Ja! Hij kan het dus niet zijn, die daar seint,“ zei Roetje. „Maar — wie kan het dan wezen? Het staat me niets aan. Moeder of Sara of het kamermeisje kunnen het niet zijn. Zou er een vreemde in huis zijn? Iemand, die wij niet kennen en die hier in het geheim woont?“

„Dat kan niet,“ zei Julian, terwijl een lichte huivering langs zijn ruggegraat liep. „Zeg, — als wij eens naar de toren gingen en probeerden, stilletjes door de deur te gluren of zoiets? Dan zouden we gauw genoeg ontdekken, wie het was. Misschien moesten we het aan je vader vertellen.“

„Nee, nog niet. Ik wil er heel wat meer van te weten komen,

eer ik er iets over zeg tegen iemand," zei Roetje een beetje koppig. „Laten we naar de toren sluipen. Maar we zullen heel erg moeten oppassen. Je komt er op langs een wenteltrap, die vrij nauw is. Je kunt je eigenlijk zowat nergens verstoppen, als er iemand opeens van de toren af naar beneden zou komen."

„Wat staat er boven in de toren?" fluisterde Dick, toen zij door het donkere, stille huis liepen, terwijl hier en daar dunne strepen maanlicht tussen de spleten van gesloten gordijnen doorkwamen.

„Bijna niks, alleen maar een tafel, een paar stoelen en een boekenkast," zei Roetje. „Wij zitten er wel eens, als het 's zomers heel warm is; dan komt de wind heerlijk fris de ramen daar binnen en ook hebben we er een prachtig uitzicht."

Zij kwamen aan een kleine overloop. Van hier af ging een nauwe wenteltrap naar de ronde toren. De jongens keken naar boven. Door het hoge, heel smalle raam in de muur viel het maanlicht op de trap.

„Wij moesten maar liever niet alle drie naar boven gaan," raadde Roetje aan. „Als degeen, die in de toren is, opeens verscheen, zouden we zo moeilijk allemaal tegelijk weg kunnen komen. Ik ga alleen. Blijven jullie hier staan wachten. Ik zal eens kijken, of ik hem door een spleet van de deur of het sleutelgat kan bespieden."

Onhoorbaar sloop hij de trap op en verdween al gauw uit het gezicht, toen hij de eerste kromming voorbij was. In het

duister onderaan de trap bleven Julian en Dick staan wachten. Voor een der ramen hing daar een dik gordijn en daarachter verscholen zij zich, terwijl ze het om warm te worden dicht om zich heen trokken.

Roetje sloop helemaal naar boven. De torenkamer had een dikke eiken deur, met een klink en grendels. Deze zat op slot! Het gaf niets, of hij probeerde, door een spleet te kijken, want spleten waren er niet! Hij bukte zich om door het sleutelgat te gluren. Maar dat was dichtgestopt met het een of ander, zodat hij ook daar niet doorheen kon kijken. Hij hield zijn oor tegen de deur om te luisteren.

Hij hoorde een reeks lichte tikken: Tik-tik-tik-tik-tik. Niets anders.

„Dat is het geklikklak van het licht, dat ze gebruiken,” dacht Roetje.

„Nog maar steeds als een gek aan het seinen! Waarvoor? Waarheen? En wie is er in onze torenkamer en gebruikt die als seinstation? Dat wou ik dolgraag weten!”

Opeens hield het geklikklak op. Er liep iemand over de stenen vloer van de torenkamer. En bijna meteen ging de deur open!

Roetje had geen tijd meer om de trappen af te hollen. Hij kon alleen maar in een nis kruipen in de hoop, dat degene, die geseind had, hem niet zou zien of aanraken, terwijl hij voorbijging. Op dat ogenblik verdween de maan even achter

een wolk en Roetje was dankbaar, dat hij in het duister werd gehuld. Iemand kwam de trappen af en schuurde werkelijk langs Roetjes arm.

Roetje sprong bijna uit zijn vel van vrees, uit zijn nis getrokken te worden. Maar de man scheen er niets van te merken en ging heel zacht op zijn tenen lopend verder de wenteltrap af.

Roetje durfde hem niet achterna te gaan, want hij was bang, dat de maan weer te voorschijn zou komen en zijn schaduw voor de seiner te zien zou zijn.

Hij bleef dus in zijn nis gedrukt staan en hoopte maar, dat Julian en Dick zich goed verstoppt hadden en niet zouden denken, dat hij, Roetje, het was, die de trap afkwam!

Julian en Dick hoorden de behoedzame voetstappen naderbij komen en dachten heus eerst, dat het Roetje was. Toen zij hem echter niets hoorden fluisteren, bleven zij stokstijf achter het gordijn staan met het idee, dat de seiner zelf er aankwam!

„Wij moesten hem eigenlijk achterna gaan," fluisterde Julian tegen Dick. „Kom mee — heel stil nou!"

Maar Julian raakte verward in het grote gordijn en leek er wel niet uit te kunnen komen. Dick glipte er gemakkelijk genoeg tussenuit en ging op zijn tenen de verdwijnende gedaante achterna. De maan was nu weer door de wolken heengedrongen en terwijl de seiner langs de strepen maanlicht kwam, kon Dick even een glimpje van hem te zien krijgen. Hij bleef zelf voorzichtig in het donker en snelde

hem onhoorbaar achterna. Waar ging hij heen?

Over het portaal heen volgde hij hem naar een gang. Toen een andere overloop over en de achtertrap op! Maar die voerde naar de kamers van het personeel! Die man ging toch zeker niet daar naar toe?

Tot zijn grote verbazing zag hij de gedaante doodstil in Blocks slaapkamer verdwijnen. Hij sloop naar de deur, die op een kier open was blijven staan. Er was in de kamer geen ander licht dan dat van de maan. Er klonk geen gepraat. Geen enkel geluid dan wat gekraak, dat van het bed kon komen.

Dick keek ontzaglijk nieuwsgierig de kamer in. Zou hij de man Block zien wakker maken? Zou hij hem uit het raam zien klimmen?

Hij keek onderzoekend de kamer rond. Daar was in het geheel niemand. Alleen Block, die in bed lag. Het licht van de maan scheen in alle hoeken. Dick kon duidelijk zien, dat de kamer leeg was. Alleen Block lag er en terwijl Dick nog keek, hoorde hij hem zuchten en zich omdraaien.

„Nou — zoiets raars heb ik nog nooit gezien," dacht Dick verwonderd. „Iemand gaat een kamer binnen en verdwijnt volkomen, zonder dat je er iets van hoort! Waar zou hij heengegaan zijn?"

Hij sloop naar de anderen terug. Ondertussen was Roetje stil de wenteltrap afgegaan en had Julian gezien, die hem uitlegde, dat Dick de onbekende seiner achterna was geslopen.

Zij gingen samen Dick zoeken en botsten toen opeens in het donker tegen hem aan. Allen kregen een erge schok en Julian gaf haast een schreeuw, maar dempte zijn stem nog juist bijtijds.

„Allemensen! Wat laat jij me schrikken, Dick!" fluisterde hij. „Nou — heb je gezien, wie het is geweest en waar hij heen ging?"

Dick vertelde hun zijn eigenaardige ontdekking. „Hij ging gewoon Blocks kamer in en was toen verdwenen," zei hij.

„Loopt er een geheime gang uit Blocks kamer, Roetje?"

„Geeneen!" zei Roetje. „Die vleugel is veel nieuwer dan de rest van het huis en daarin is niets geheims. Ik begrijp gewoon niet, wat er met die man is gebeurd. Wat verbazend raar! Wie is het, waarvoor komt hij en waar gaat hij in 's hemelsnaam naar toe?"

„Dat moeten we heus zien te ontdekken," zei Julian. „Het is zoiets raadselachtigs! Roetje, hoe wist jij eigenlijk, dat er uit de toren werd geseind?"

„Nou — dat heb ik al een poosje geleden louter bij toeval ontdekt," zei Roetje. „Ik kon niet slapen en ging kijken, of ik een leuk boek kon vinden in dat bergkamertje. Terwijl ik aan het zoeken was naar een oud boek, dat ik meende er gezien te hebben, keek ik opeens naar de toren en zag daar licht flitsen."

„Eigenaardig," vond Dick.

„Daarna ben ik er nog dikwijls naar toe gegaan, moet je weten, om te kijken, of ik die seinen weer zag geven," zei Roetje, „en eindelijk zag ik het opnieuw. De eerste keer, dat ik het zag, was het volle maan en de tweede keer ook. Ik dacht dus: de volgende keer, dat het volle maan is, ga ik eens in dat oude rommelkamertje kijken, of die seiner weer bezig is. En jawel hoor, het was zo!"

„Waarop ziet dat raam uit, waarvan wij de lichtflitsen zagen komen?" vroeg Julian nadenkend. „Op de landkant of de zeezijde?"

„Naar de zeekant!" zei Roetje grif. „Er is iets op zee — of misschien iemand — die de signalen opvangt. De hemel mag weten wie!"

„Smokkelaars, denk ik," zei Dick. „Kan je vader er niet iets mee uit te staan hebben, Roetje? Zeg — laten we eens naar de toren gaan, jongens! Daar zien we misschien iets — misschien ligt er iets."

Zij gingen weer naar de wenteltrap terug en klauterden naar de torenkamer. Het was donker, want de maan zat weer achter de wolken. Maar even daarna verscheen zij opnieuw en de jongens keken uit het raam, dat op zee uitzag.

Die nacht was het totaal niet mistig. Zij zagen de moerassen, die tot in zee doorliepen; 'wadden' eigenlijk. Zwijgend tuurden zij in de verte. Toen verschool de maan zich weer en alles werd in donkerte gehuld.

Plotseling greep Julian de andere jongens vast en deed hen schrikken. „Ik kan iets zien!" fluisterde hij. „Kijk ginder eens! Wat is dat?"

Allen keken. Het leek wel een dun streepje van heel kleine lichtpuntjes. Zij waren zó ver weg, dat men moeilijk kon onderscheiden, of zij op dezelfde plek bleven of bewogen. Toen de maan weer scheen en alles overtoog met zilveren licht konden de jongens niets anders meer zien dan de maneschijn.

Maar toen de maan weer verdween, kwam de rij nietige, flikkerende lichtjes weer te zien! „Vast en zeker wat dichterbij!" fluisterde Roetje. „Smokkelaars, die een enkel aan hen bekend pad volgen door de wadden! Nou gaan ze naar de Worp! Smokkelaars!"

...ging beel zacht op zijn tenen lopend verder de wentel-
trap af...

Tiende Hoofdstuk - TIMMY MAAKT LAWAAI!

Toen de jongens de volgende dag hun nachtelijke avonturen aan de drie meisjes vertelden, waren deze hoogst opgewonden.

„O, zeg, wie zou zo geseind hebben?" zei Annie met van verbazing wijdopengesperde ogen: „Wie zou het geweest zijn? Waar is hij heengegaan? Stel je voor, dat hij naar Blocks kaner is gelopen, terwijl die lag te slapen!"

„Het is een eigenaardig geval," zei George. „Ik wou maar, dat jullie het Annie en mij waren komen vertellen!"

„Daarvoor hadden we geen tijd — we konden trouwens Tim niet om ons heen hebben zo midden in de nacht. Hij had die seiner wel kunnen aanvliegen," zei Dick.

„Die man zal stellig naar de smokkelaars geseind hebben," zei Julian nadenkend. „Laat me eens nagaan: waarschijnlijk zijn ze met een schip uit Frankrijk gekomen — zijn de wadden zo dicht mogelijk genaderd — ze zullen een signaal afgewacht hebben, om hun te melden, dat de kust veilig was, — denkelijk

dat sein uit de toren, — en zijn toen hierheen gekomen over een pad, dat zij in de moerassen wisten te liggen. Elke man zal wel een licht bij zich gehad hebben om te maken, dat hij niet van het pad afraakte en in het moeras terecht kwam. Ongetwijfeld wachtte er iemand op hen om de goederen, die zij meebrachten, in ontvangst te nemen — iemand die zich aan de rand van het moeras aan de voet van de berg bevond."

„Maar wie?" vroeg Dick. „Mijnheer Barling kan het niet geweest zijn, want die staat volgens Roetje te algemeen bekend als smokkelaar. De signalen kwamen trouwens uit ons huis, niet uit het zijne. Het is allemaal even raadselachtig."

„Nou — we zullen in elk geval ons best doen, dat raadsel op te lossen," merkte George op. „Hier in huis gebeurt iets bijzonders, mét of zonder je vaders medeweten, Roetje! Wij zullen heel goed uitkijken om te zien, of we kunnen ontdekken, wat dat is."

Terwijl zij de dingen bespraken, die 's nachts waren gebeurd, zaten zij alleen te ontbijten. Juist op dat ogenblik kwam Block binnen om te zien, of zij al klaar waren. Annie merkte niet, dat hij de deur inkwam.

„Wat smokkelt Mijnheer Barling het land binnen?" vroeg zij aan Roetje. Onmiddellijk kreeg ze een harde trap tegen haar been en van pijn en verbazing bleef zij hem aanstaren. „Waarom heb je...?" begon zij en kreeg een nog hardere schop. Toen zag zij Block.

„Maar hij is immers doof," zei ze. „Hij kan niet horen, wat we zeggen..."

Met een even wezenloos gezicht als altijd begon Block de tafel af te nemen. Roetje keek Annie nijdig aan. Zij was van haar stuk gebracht en kwaad, maar zei niets meer. Zij wreef aldoor over haar pijnlijke enkel. Zodra Block de kamer uit was, ging zij tegen Roetje te keer: „Hè, wat ben jij een mispunt, om mij zo gemeen tegen mijn enkel te schoppen! Waarvoor zou ik niets mogen zeggen, waar Block bij is? Hij is stokdoof!"

„Ik weet wel, dat ze aannemen, dat hij doof is," zei Roetje, „en hij kan het ook wel echt zijn, maar ik zag een eigenaardige uitdrukking op zijn gezicht komen, toen jij mij vroeg, wat Meneer Barling binnensmokkelde — haast alsof hij had gehoord, wat je zei en zich daarover verwonderde."

„Dat verbeeld jij je!" zei Annie nog aldoor kwaad en bleef haar enkel wrijven. „In elk geval mag je mij niet zó hard meer schoppen! Een zacht duwtje met de neus van je schoen was genoeg geweest. Ik zal heus niet meer praten, waar Block bij is, als jij dat niet wilt hebben, maar je merkt toch immers zó, dat hij geen snars ergens van hoort?"

„Ja, 't is zo; hij is doof," zei Dick, „dat heb ik gisteren wel gemerkt, toen ik bij ongeluk een bord van de tafel liet glijden, vlak achter hem nog wel, en het viel immers in gruzelementen! Nou — hij verblikte of verbloosde er niet van — en dat zou wel gebeurd zijn, als hij het had kunnen horen."

„Nou – goed, maar vertrouwen doe ik Block nooit, doof of niet," zei Roetje. „Ik heb aldoor het gevoel, dat hij liplezen kan of zoiets. Dat kunnen doven dikwijls, dat weten jullie immers?"

Zij gingen weg om Tim mee te nemen op de dagelijkse ochtendwandeling. Tim was nu al geheel gewend, in de wasmand opgesloten te worden en ook aan het neerlaten in de spelonk. Zodra het deksel opengemaakt werd, ging hij er nu al in liggen.

Die morgen kwamen zij opnieuw Block tegen, die belangstellend naar de hond ging staan staren. Hij merkte blijkbaar, dat het dezelfde hond was als de vorige keer.

„Daar komt Block aan," had Julian zacht gezegd. „Vandaag doen we niet net, of we hem willen weggagen. We zullen ons houden, of het een loslopende hond is, die we 's morgens altijd tegenkomen."

Zij lieten Tim dus om hen heen springen en dansen en toen Block naderbij kwam, knikten zij tegen hem en deden, alsof ze wilden doorlopen. Maar de man hield hen staande.

„Jullie lijken wel goede vrienden met die hond," zei hij met zijn steeds even eentonige stem.

„O, ja, hij loopt nou elke morgen met ons mee," zei Julian beleefd. „Hij denkt vast, dat hij van ons is; wat een aardig dier, hè?"

Block stond Tim aan te staren, die begon te grommen. „Pas

maar op, dat jullie die hond niet mee naar huis nemen," zei Block. „Als je dat doet, laat Meneer hem afmaken!"

Julian zag, dat Georges gezicht rood werd van woede. Haastig zei hij: „Waarvoor zouden we hem mee naar huis nemen, Block? Denk niet zo iets gek!"

Block leek het wel weer niet te verstaan. Hij keek George lelijk aan en liep door; telkens keek hij nog eens om naar het groepje kinderen.

„Wat een nare kerel!" zei George kwaad. „Hoe durft hij zulke dingen te zeggen!"

Toen zij die morgen in Marybelles kamer terug waren, trokken zij Tim op uit de spelonk en lieten hem uit de mand.

„We zullen hem weer in het geheime gangetje zetten," zei George, „en ik leg er wat biscuits voor hem neer. Ik heb lekkere voor hem, groot en krakerig."

Zij liep naar de deur, maar juist toen zij op het punt stond die open te doen, gromde Tim even.

Dadelijk liet George de deurknop los. Zij keerde zich om en keek naar Timmy. Hij stond gespannen te luisteren met zijn nekharen steil rechtop. Strak keek hij naar de deur. Waarschuwend hield George haar hand op haar lippen en fluisterde: „Er is daar iemand; Timmy weet het. Hij heeft het geroken. Willen jullie allemaal hard praten en net doen of wij aan liet spelen zijn? Ik zal Tim in de kast sluiten, waar de touwladder bewaard wordt."

Dadelijk begonnen de anderen hard tegen elkaar te praten, terwijl George zo snel mogelijk Tim meetrok naar de hangkast, hem streelde om hem te doen begrijpen, dat hij zich koest moest houden, en hem daarna opsloot.

„Mijn beurt om te geven!" riep Julian luid en haalde een pakje kwartetkaarten uit de legkast. „Jij hebt de vorige keer gewonnen, Dick, maar ik wed, dat ik het nou zal winnen!"

Vlug deelde hij de kaarten rond. Nog steeds hard pratend en alles zeggend, wat hun maar in de gedachten schoot, begonnen allen te kwartetten. Ze maakten zoveel mogelijk leven, als er wat uit te roepen viel en deden, of ze heel veel pret hadden. Wie daar aan de deur stond te luisteren moest wel denken, dat alles echt gemeend was! George, die nauwkeurig op de deur lette, merkte, dat de knop langzamerhand werd omgedraaid; heel, heel zachtjes! Iemand wilde de deur opendoen zonder dat zij het hoorden en onverwacht binnenkomen! Maar de deur zat op slot.

Al gauw kwam degene, die buiten de deur stond, wie het dan ook was, er achter, dat hij op slot was en heel langzaam werd de knop weer teruggedraaid. Daarna bleef de knop onbewegelijk stilzitten. Er was totaal niets te horen. Zij konden onmogelijk weten, of er nog iemand bij de deur stond of niet. Maar Timmy zou het wel weten! George gaf de anderen een teken, dat ze goed veel leven moesten blijven maken, schreeuwen en lachen, en liet toen Tim uit de kast. Hij holde

naar de kamerdeur en bleef daar rustig staan snuffelen. Hij keerde zich om en keek kwispelstaartend naar George.

„Alles is in orde," zei George tegen de anderen. „Nou is er niemand meer. Timmy weet dat altijd precies. Nou moesten we hem maar liever zo gauw mogelijk meenemen naar jouw kamer, Roetje; de kust is veilig. Wie zou het geweest zijn, die daar zo stond te spioneren?"

„Block, zou ik zo zeggen," merkte Roetje op. Hij draaide de sleutel om en keek de gang in. Er was niemand te zien. Roetje liep op zijn tenen naar de deur aan het eind van de gang en keek daar ook overal. Hij wenkte George, dat ze gerust te voorschijn kon komen om Tim naar zijn kamer te brengen. Al gauw zat Tim veilig en wel in het geheime gangetje zijn lievelingsbiscuits op te smikkelen. Hij was nu al geheel gewend aan zijn eigenaardige leven en gaf er niets meer om, opgesloten te worden. Hij wist goed de weg in de gang en had ook de andere doorsnuffeld, die er op uitkwamen. Hij was geheel thuis in dat net van geheime wegen!

„Laten we nu liever eerst gaan eten," zei Dick. „En, Annie — pas jij nou op, dat je niks doms zegt, waar die nare Block bij is, voor het geval, dat hij kan liplezen."

„Natuurlijk zal dat me niet meer overkomen," zei Annie verontwaardigd. „Tevoren zou ik het ook niet gedaan hebben, maar aan liplezen had ik niet gedacht. Ik zou het heel knap van hem vinden, als hij dat kon."

Spoedig zaten zij aan tafel voor de lunch. Block was er al om hen te bedienen. Sara had een vrije dag en liet zich niet zien. Block bediende hen van soep en ging daarna de kamer uit. Opeens hoorden de kinderen tot hun stomme verbazing Tim hard blaffen! Allen schrokken hevig.

„Allemensen! Hoor die Timmy eens!" riep Julian. „Hij zit stellig ergens hier dichtbij in het geheime gangetje. Wat klinkt dat gedempte geblaf van ver weg, spookachtig! Maar iedereen kan wel horen, dat het hondengeblaf is."

„Zeg er vooral niks van, terwijl Block in de kamer is," waarschuwde Roetje. „Geen syllabe, hoor! Doen jullie maar net, of je totaal niks hoort, als Tim weer blaft. Maar waartegen blaft hij dan toch zo?"

„Zo blaft hij, als hij veel schik heeft en zich opwindt," zei George. „Ik denk, dat hij een rat achterna zit. Als hij een rat of een konijn ziet, krijgt hij opeens de kolder in zijn kop. Daar begint hij weer! O, lieve deugd, ik hoop maar, dat hij die rat gauw vangt en zijn gemak houdt."

Op dat ogenblik kwam Block weer binnen. Weer had Tim net opgehouden te blaffen. Maar even daarna hoorden Zij zijn hondengeluid weer, heel gedempt: „Woef!"

Julian nam Block opmerkzaam op. De man ging onverstoorbaar door met vlees rond dienen. Hij zei niets, maar keek de kinderen strak aan, alsof hij wilde zien, wat voor gezicht zij zetten en óf ze iets zeiden.

„Heerlijke soep was dat vandaag," zei Julian vrolijk en keek meteen de anderen aan. „Ik moet zeggen, dat die Sara verbazend lekker kan koken."

„Vooral haar gemberbroodjes zijn zo verrukkelijk," zei Annie, „het lekkerst, als zij pas uit de oven komen."

„Woef-woef!" klonk Timmy's stem van ver achter de wanden.

„George, jouw moeder maakt de allerheerlijkste vruchtencake, die ik ooit heb gegeten," zei Dick tegen George, hopen, dat Tim zijn bek nu eens zou houden. „Ik ben benieuwd, hoe zij het in Kirrin-Cottage allemaal maken en of zij al bezig zijn, het dak te herstellen."

„Woef!" blafte Timmy, uitgelaten zijn rat weer door een andere gang nahollend.

Block bediende hen allemaal en verdween toen zwijgend. Julian ging naar de deur om te kijken, of hij wel echt weg was en niet stond te luisteren.

„Drommels! Ik hoop maar, dat die ouwe Block heus zo doof is als een kwartel," zei hij, „maar ik zou wel durven zweren, dat ik een verbaasde uitdrukking in die koude ogen van hem zag, toen Tim blafte."

„Nou — als hij hem kon horen, wat ik niet geloof," zei George, „moet hij wel hoogst verwonderd geweest zijn, ons maar door te horen praten zonder enige notitie te nemen van het hondengeblaf!"

De anderen giechelden. Zij bleven goed luisteren, of Block

ook terugkwam. Een poosje later hoorden zij voetstappen en ze begonnen de borden al in elkaar te zetten om hem die te laten wegnemen.

De schoolkamerdeur ging open. Maar niet Block kwam binnen, doch Mijnheer Lenoir! Even vriendelijk lachend als altijd kwam hij de kamer in en keek naar de verbaasde kinderen.

„Ha, zo! Jullie smullen dus heerlijk en eten als zoete kinderen alles op," zei hij. Altijd ergerde hij de kinderen, omdat hij tegen hen precies deed, of zij nog erg klein waren. „Bedient Block jullie behoorlijk?"

„O, zeker, Meneer, dank u," zei Julian beleefd opstaande. „Wij hebben het hier heel prettig. Wij vinden, dat Sara verbazend lekker kookt!"

„Zo, dat is goed, dat is goed," zei Mijnheer Lenoir. Ongeduldig wachtten de kinderen, tot hij wegging. Zij waren heel bang dat Tim weer zou gaan blaffen. Maar Mijnheer Lenoir scheen geen haast te hebben.

En toen blafte Timmy weer! „Woef, woef, woef!"

Block bediende hen van soep en ging daarna de kamer uit.

Elfde Hoofdstuk - GEORGE IS BEZORGD

Toen Mijnheer Lenoir het gedempte geblaf hoorde, hield hij zijn hoofd scheef, bijna precies zo als een verschrikte hond. Hij keek naar de kinderen, maar deze deden, of zij niets hadden gehoord. Mijnheer Lenoir bleef nog even luisteren, maar zei niets. Toen pakte hij een schetsboek van Julian en begon de tekeningen daarin te bekijken.

De kinderen voelden eigenlijk wel, dat hij dit alleen deed als voorwendsel om nog wat langer in de schoolkamer te blijven. Opeens kreeg Julian het vermoeden, dat de een of ander Mijnheer Lenoir verteld moest hebben, dat er een hond had geblaft en hij nu zelf een onderzoek kwam doen. Het was de eerste keer, dat hij in de schoolkamer kwam.

Weer blafte Timmy, een beetje verder weg. Mijnheer Lenoirs neus werd wit aan de punt. Roetje en Marybelle kenden dat gevaarsein en keken elkaar aan. Die witte punt aan zijn neus liep meestal uit op een storm van razernij!

„Horen jullie dat leven?“ zei Mijnheer Lenoir vinnig.

„Wat voor leven, Meneer?“ vroeg Julian beleefd.

Wéér blafte Tim.

„Doe niet zo onnozel! Daar heb je het opnieuw," zei Meneer Lenoir. Op hetzelfde ogenblik schreeuwde er een meeuw, die vlak langs het raam vloog, terwijl hij in de zeewind rondcirkelde.

„O, die meeuw, Meneer? Ja — die horen wij hier dikwijls krijsen," zei Dick opgewekt. „Soms lijken ze wel net te miauwen als katten."

„Pfff!" deed Mijnheer Lenoir en het klonk, of hij spuwde. „Ik veronderstel, dat je me ook nog wilt gaan vertellen, dat ze kunnen blaffen als honden?"

„Nou — ik geloof heus, dat zij dat wel zouden kunnen, Meneer," stemde Dick toe en trok een ietwat verbaasd gezicht. „Per slot zie ik niet in, dat ze niet zouden kunnen blaffen als honden en wèl miauwen als katten!"

Opnieuw blafte Timmy heel vrolijk. Meneer Lenoir, die nu erg kwaad was, keek de kinderen nijdig aan: „Horen jullie dat niet? Vertel me eens, wat dat voor een geluid is!"

De kinderen hielden allemaal hun hoofd schuin en deden, alsof zij aandachtig luisterden. „Ik hoor niets," zei Dick. „Totaal niets."

„Ik kan de wind horen," zei Annie.

„En ik hoor de zeemeeuwen weer," zei Julian, terwijl hij zijn hand achter zijn ene oor hield.

„Ik kan een deur horen slaan, misschien bedoelt u dat lawaai, Vader?" zei Roetje met een doodonschuldig gezicht. Zijn

stiefvader wierp hem een giftige blik toe. Hij kon werkelijk verbazend onaangenaam doen.

„En daar rammelt een raam," zei Marybelle, die gretig ook een duut in het zakje deed, hoewel zij erg bang was voor haar vader, want zij wist, hoe verschrikkelijk kwaad hij opeens kon worden.

„Ik zeg jullie, dat het een hond is en dat weten jullie heel goed!" beet Mijnheer Lenoir hun toe; nu was de punt van zijn neus zó spierwit, dat het een heel raar gezicht was. „Waar is die hond? Van wie is hij?"

„Welke hond, Meneer?" vroeg Julian met een gezicht, of hij werkelijk volkomen versteld stond. „Voor zover ik kan zien, is er hier geen hond."

Mijnheer Lenoir wierp hem een boze blik toe en kneep zijn hand tot een vuist dicht. Kennelijk snakte hij ernaar, Julian een flinke klets om zijn oren te geven en hield hij zich met de uiterste moeite in bedwang. „Luister dan toch!" siste hij. „Luister goed en zeg me eens wie volgens jullie zo kan blaffen, als het geen hond is!"

Zij waren wel gedwongen te gaan staan luisteren, want nu waren zij allemaal erg bang voor die woedende man. Gelukkig liet Tim nu geen enkel geluid meer horen; óf hij had de rat gevangen en slokte hem nu op — óf hij had hem laten ontsnappen. In elk geval was er niets meer van hem te horen.

„Het spijt mij wel, Meneer, maar ik kan werkelijk geen hond

horen blaffen," zei Julian, een beetje beledigd doende.

„Ik evenmin," voegde Dick er aan toe en de meisjes en Roetje vielen hen bij. Mijnheer Lenoir wist, dat zij ditmaal de waarheid zeiden, want ook hij kon niets meer horen.

„Als ik die hond te pakken krijg, laat ik hem vergiftigen," zei hij heel langzaam en duidelijk. „Ik wil geen honden in mijn huis hebben."

Hij keerde zich bruusk om en ging haastig de kamer uit — en dat was maar goed ook, want George stond op het punt op haar beurt razend te worden en dan zou er wat gezwaaid hebben! Annie legde haar hand op Georges arm om haar te smeken, Mijnheer Lenoir niet achterna te schreeuwen.

„Verraad nu toch niet alles," fluisterde zij. „Zeg toch niets, George!"

George beet zich op de lippen. Eerst was zij vuurrood geworden van drift en daarna werd ze heel bleek. Zij stampte met haar voet op de vloer.

„Hoe durft hij! Hoe durft hij!" barstte zij uit.

„Hou je mond, dommerd," zei Julian. „Block komt direct terug. Wij moeten allemaal net doen, of we verbazend verwonderd zijn, dat Mijnheer Lenoir hier een hónd meende te horen, omdat Block — als hij liplezen kan — niet mag merken, hoe alles zit."

Op dat ogenblik kwam Block de pudding binnenbrengen met een even onbewogen gezicht als altijd. Het was het

eigenaardigste gezicht, dat de kinderen ooit hadden gezien, want nooit viel er een verandering van uitdrukking op te bespeuren. Zoals Annie al zei, had het wel een masker van was kunnen zijn!

„Wat vreemd, dat Meneer Lenoir meende, een hond te horen blaffen," begon Julian en de anderen vielen hem dapper bij. Als Block inderdaad kon liplezen, zou hij zich gaan afvragen of er nu eigenlijk wel of niet een hond had geblaft!

Naderhand zochten de kinderen een toevlucht in Roetjes kamer en belegden daar krijgsraad. „Wat moeten we nu met Tim doen?" vroeg George. „Kent je stiefvader dat geheime gangetje achter de wanden van het Smokkelaarsnest, Roetje? Zou hij misschien Tim kunnen vinden en hem pakken? Timmy kon hem wel eens aanvliegen, weet je."

„Ja – dat zou wel kunnen," stemde Roetje nadenkend toe. „Ik weet niet, of Vader iets afweet van die geheime gangen. Ik bedoel, dat ik wel verwacht, dat hij ervan afweet, maar niet weet, of hij kan gissen, waar de toegangen naar die geheime tunnels zijn. Ik heb ze heel toevallig ontdekt."

„Ik ga naar huis," zei George plotseling. „Ik wil de kans niet lopen, dat Timmy vergiftigd wordt."

„Je kunt niet alleen naar huis gaan," zei Julian. „Dat zou een rare indruk geven. Als jij gaat, moeten we het allemaal doen en dan krijgen we geen kans, dat mysterie van Roetje op te

lossen."

„Nee — ga er in 's hemelsnaam niet nú net vandoor," zei Roetje met een heel verschrikt gezicht. „Dat zou mijn Vader kwaad maken, woedend gewoon."

George weifelde. Zij wilde Roetje geen moeilijkheden bezorgen. Daarvoor had zij te veel met hem op. Aan de andere kant wilde zij echter niet de kans lopen, dat Tim werd afgemaakt.

„Goed — ik bel mijn vader en moeder op en zeg, dat ik heimwee heb gekregen en naar huis terug wil," zei George. „Ik zal zeggen, dat ik Moeder te veel mis. Het is heus waar, ik mis haar erg. Jullie kunnen hier blijven om het raadsel op te lossen. Het zou niet billijk van jullie zijn, om mij hier te willen houden met Tim, terwijl jullie weten, dat ik elk ogenblik in angst zit, dat iemand in het geheime gangetje zal komen en daar vergiftigd vlees voor hem zal neerzetten."

Hieraan hadden de anderen niet gedacht. Dat zou verschrikkelijk wezen. Julian zuchtte. Hij wilde per slot George haar eigen gang maar laten gaan.

„Goed dan, bel jij je vader maar op," zei hij. „Beneden is een telefoon. Doe het nou meteen maar, als je wilt. Ik denk niet, dat er iemand in de buurt zal zijn."

George ging stil de gang door, daar door de deur en de trap af, tot waar in een donkere, kleine kast de telefoon hing. Zij vroeg het nummer aan, dat zij wilde hebben.

Zij moest lang wachten. Daarna hoorde ze het zoemend geluid, dat haar verkondigde, dat de telefoon in Kirrin-Cottage rinkelde. Zij stond te bedenken, wat zij tegen haar vader zou zeggen. Zij moest naar huis; alles moest ze op haren en snaren zetten om hier vandaan te komen met Timmy. Zij wist niet, hoe zij dat geval met Timmy moest uitleggen. Misschien hoefde zij het in het geheel niet uit te leggen. Maar ze stond er op, vandaag of morgen naar huis te gaan!

„Br, br-br-br-br-br!“ ging de zoemer aan het andere eind van de draad. Steeds ging het door en niemand tilde de hoorn van de haak. Zij hoorde haar vaders vertrouwde stem niet — alleen maar die voortdurend gonzende zoemer. Waarom antwoordde niemand?

De telefoonjuffrouw sprak tegen haar: „Het spijt mij wel. Geen gehoor!“

Met een wanhopig gevoel legde George de hoorn op de haak. Misschien waren haar ouders uit? Een beetje later wilde zij het nog eens proberen.

Driemaal probeerde die arme George het, maar elke keer met hetzelfde resultaat. Geen gehoor! Toen zij voor de derde maal uit de telefooncel kwam, zag Mevrouw Lenoir haar.

„Heb je geprobeerd je ouders op te bellen?“ vroeg zij. „Heb je het nieuws niet gehoord?“

„Ik heb nog geen brief gekregen,“ zei George. „Driemaal heb ik geprobeerd Kirrin-Cottage op te bellen, maar elke keer is

er geen gehoor."

„Wel, vanmorgen hebben we gehoord, dat het onmogelijk is, in Kirrin-Cottage te blijven wonen, terwijl de werklieden aan het hameren en kloppen zijn," zei Mevrouw Lenoir met haar lieve stem. „Wij hoorden het van je moeder. Ze zei, dat je vader gek werd van het leven en zij voor een weekje of zo weggingen, tot het wat beter te doen was thuis. Maar mijn man heeft hun dadelijk geschreven, of zij hier wilden komen. Morgen horen wij dat wel, want we hebben gevraagd, of zij wilden opbellen, of zij de uitnodiging aannamen. Vandaag konden wij hen natuurlijk evenmin als jij aan de telefoon krijgen, omdat zij het huis al uit zijn."

„O!" zei George verbaasd; het nieuws verraste haar en zij vroeg zich af, waarom haar moeder het haar niet eveneens had geschreven.

„Je moeder zei, dat ze jou ook had geschreven," zei Mevrouw Lenoir. „Wellicht komt de brief met de volgende bestelling mee. De postboden doen hier wel een beetje eigenaardig. Wij zullen het heel prettig vinden, je ouders een poosje bij ons te hebben. Meneer Lenoir vooral verlangt er erg naar, met je knappe vader kennis te maken. Hij vindt hem een echt genie."

George zei niets meer, maar ging met een ernstig gezicht naar de anderen terug. Zij deed Roetjes deur open en meteen zagen de kinderen, dat zij een onprettige tijding had gekregen.

„Ik kan niet met Tim naar huis terug," zei George. „Vader en Moeder konden het lawaai, dat de werklieden maken niet langer verdragen en zijn samen weggegaan!"

„Wat een strop!" zei Roetje. „Toch ben ik eigenlijk blij, dat je hier moet blijven, George. Ik zou het vervelend vinden, jou en Tim weer te moeten missen."

„Je moeder heeft aan mijn vader en moeder geschreven, of zij ook hier willen komen logeren," zei George. „Ik weet niet, wat ik met Timmy zal doen! En stellig zullen zij ook van alles over hem vragen! Ik kan geen leugens vertellen en zeggen, dat ik hem bij Koos, de vissersjongen, heb gelaten of zoiets. Ik weet eenvoudig niet, wat ik moet doen!"

„Wij zullen er wel iets op vinden," beloofde Roetje. „Misschien kan ik hem bij een van de mensen uit de stad onder dak krijgen, die voor hem wil zorgen. Dat zou een heel goed idee zijn."

„O, ja!" riep George, die meteen opfleurde. „Hoe kan het toch, dat ik daaraan niet eerder heb gedacht? Laten we het gauw aan iemand gaan vragen, Roetje!"

Maar die dag was het onmogelijk verder nog iets te doen, daar Mevrouw Lenoir hen verzocht, na het theedrinken bij haar in de salon te komen om een spelletje met haar te doen. Niemand van hen kon dus weggaan om iemand op te zoeken, die op Tim zou willen passen.

„Nou — enfin!" dacht George. „Vannacht ligt hij veilig in mijn

bed! Morgen is het nog vroeg genoeg."

Het was de eerste keer, dat Mevrouw Lenoir hun vroeg beneden bij haar te komen zitten. „Vanavond moest mijn man noodzakelijk naar een belangrijke bespreking, zie je," legde zij uit. „Hij moet met de auto naar een plaats dieper het land in. Als hij thuis is, vindt hij het niet prettig, rumoerig gezelschap om zich heen te hebben 's avonds, daardoor heb ik jullie niet zo dikwijls bij mij kunnen hebben, als ik wel had gewild. Maar vanavond kan het."

Julian vroeg zich af, of mijnheer Lenoir het binnenland in was in verband met een smokkelzaak! De gesmokkelde goederen moesten toch verder het land ingebracht worden — en als al dat gesein die vorige nacht iets te maken had met Mijnheer Lenoirs smokkelarij, dan was hij nu wellicht de waren gaan wegbrengen!

Schel klingelde de telefoon. Mevrouw Lenoir stond op. „Ik denk, dat het je vader of moeder is, die opbelt," zei ze tegen George. „Wie weet heb ik dadelijk goed nieuws voor je. Misschien komen je ouders morgen al."

Zij ging de hall in. Vol spanning wachtten de kinderen. Zouden Georges ouders komen of niet?

Twaalfde Hoofdstuk - BLOCK WORDT VERRAST

Even daarna kwam Mevrouw Lenoir terug; zij lachte George toe.

„Het was je vader," zei ze. „Hij komt morgen, maar je moeder niet. Zij waren naar je tante gegaan en nu gelooft je moeder, dat ze liever bij haar moet blijven om haar te helpen, omdat je tante niet goed in orde is. Maar je vader zou heel graag hier komen, omdat hij zijn laatste onderzoekingen wil bespreken met mijn man, die er heel veel belangstelling voor voelt. Wij zullen het erg prettig vinden, hem hier te hebben."

De kinderen hadden veel liever gehad, dat het tante Fanny was geweest inplaats van oom Quentin, die wel eens erg onaangenaam kon zijn. Maar ja, hij zou wel bijna aldoo met Mijnheer Lenoir zitten redeneren, dus dat zou heus wel meevallen!

Zij bleven met Mevrouw Lenoir spelletjes doen en gingen tenslotte naar bed. George moest Timmy nog halen om hem bij zich in haar kamer te nemen. Roetje ging vooruit om te

kijken, of alles veilig was. Nergens zag hij Block. Zijn stiefvader was nog niet thuis. Sara zat in de keuken te zingen en het kleine hulpje, Harriet, zat daar te breien.

„Block is zeker uit," dacht Roetje en ging aan George vertellen, dat de kust veilig was. Toen hij de bovengang overliep om naar de lange gang te gaan, die uitkwam op zijn eigen kamer, merkte de jongen twee zwarte stompen op, die buiten de onderrand van de grote gordijnen voor het raam in het trappenhuis uitstaken. Verbaasd bekeek hij die en toen herkende hij ze. Hij grijnsde.

„Zo, die ouwe Block verdenkt ons er dus van, een hond te hebben en hij denkt, dat die in Georges of Julians kamer slaapt en nou heeft hij zich hier opgesteld, om ons te snappen!" dacht hij. „Aha! Ik zal onze vriend Block eens een lelijke poets bakken!"

Hij holde naar de anderen om het hun te vertellen. George kreeg een panische schrik, maar Roetje had zoals altijd zijn plan alweer klaar.

„Wij zullen die Block de schrik eens op zijn lijf jagen," zei hij. „Ik haal een dik touw en we gaan allemaal naar de overloop. Opeens gil ik, dat er een inbreker achter de gordijnen verstopt zit, dan gooi ik me op Block en geef hem een paar flinke meppen. Vervolgens rol ik hem met jullie hulp, Julian en Dick, stijf in de gordijnen — als ik hard trek, vallen ze wel op hem — en dan knevelen we hem ook nog!"

De anderen begonnen te lachen. Wat een mop, om Block zon kool te stoven! Het was ook zo'n onaangename kerel! Een gevoelige les zou nog zo kwaad niet zijn.

„Als er flink herrie is, sluip ik gauw voorbij met Timmy," zei George. „Ik hoop maar, dat hij niet mee wil gaan doen! Dan kan hij Block wel eens lelijk bijten!"

„Nou – houd Tim dan stevig vast," zei Julian. „Trek hem gauw mee naar je kamer. En – allen klaar?"

Ja – en happig om te beginnen! Zij slopen opgewonden de lange gang door naar het portaal, waar Block zich verscholen hield. Toen zij er langs kwamen, zagen zij de gordijnen een heel klein beetje bewegen. Block was aan het spionneren!

George stond met Tim bij de gangdeur te wachten. Zij lieten zich in het geheel niet zien. Toen begon met een gil van Roetje – een echt angstaanjagende gil, die George en Timmy deed schrikken, het spektakel op gang te komen!

Met zijn hele gewicht liet Roetje zich tegen de verborgen Block vallen. „Een inbreker! Help, hier zit een inbreker verscholen!" schreeuwde hij.

Block sprong achteruit en begon te worstelen. Roetje plaatste één of twee goedgemikte stompen. Block had hem zo dikwijls ruzie met zijn vader bezorgd, dat Roetje nu blij was, iets terug te kunnen doen. Julian en Dick schoten hem te hulp.

Een hevige ruk aan de gordijnen deed deze op Blocks hoofd neerkomen! Dat niet alleen, maar ook de zware gordijnstang

kwam op hem neer en sloeg hem van de been. Die arme Block! Hij was volkomen verrast, kon niets beginnen tegen drie vastberaden jongens. Zelfs Annie hielp een handje, doch Marybelle hield zich op de achtergrond en stond te genieten van de mop, maar durfde er niet aan meedoen.

Direct toen alles begon sloop George met Timmy voorbij, maar Tim liet zich de pret niet ontgaan! Hij liet zich door George trekken en wilde niet met haar mee.

Met haar hand om zijn halsband probeerde zij hem met geweld mee te krijgen. Maar Tim had vlak bij zich een heerlijk dik been heen en weer zien zwaaien, dat achter het gordijn uitkwam. Daar wierp hij zich op.

Een gil in doodsnoed van Block! Tim kon met zijn scherpe, witte tanden werkelijk heel hard bijten! Eén ogenblikje hapte hij naar dat trappende been en toen kreeg hij een harde klap van George. Verschrikt liet Timmy het been schieten en ging toen beschaamd zijn vrouwtje achterna. Nooit sloeg zij hem! Zij moest wel héél boos op hem zijn! Met zijn staart tussen zijn poten volgde Tim haar de kamer in en kroop dadelijk onder haar bed. Hij stak er zijn kop onderuit en keek haar met zijn grote, bruine ogen smekend aan.

„O, Timmy, ik moest je wel slaan!" zei George; zij knielde bij de grote hond neer en streelde zijn kop. „Je zou alles bedorven hebben, zie je, als je gezien werd. Het is al erg genoeg, dat je Block hebt gebeten en ik weet niet, hoe wij

daarop iets moeten bedenken. Ga nou zoet liggen, baasje! Ik ga naar de anderen toe."

Zachtjes klopte Timmy's staart op de vloer. George holde de kamer uit en ging naar de anderen op het trapportaal. Zij speelden een soort roversspel met Block, die krijste en zich kronkelde en worstelde wat hij maar kon! Hij zat in de gordijnen gerold als een rups in een cocon. Zijn hoofd was volkomen omwikkeld en hij kon niets zien.

Opeens verscheen Mijnheer Lenoir beneden in de hall met een heel verschrikte Mevrouw Lenoir aan zijn zijde. „Wat betekent dat?" bulderde Roetjes stiefvader. „Zijn jullie gek geworden? Hoe durven jullie je zó te misdragen zo laat op de avond?"

„Vader, wij hebben een inbreker gesnapt en die geboeid!" hijgde Roetje.

Bij twee treden tegelijk vloog Roetjes vader de trap op; hij was stomverbaasd. Hij zag de trappelende gedaante op de grond liggen, goed vastgebonden in de dikke gordijnen. „Een inbreker! Bedoel je een dief? Waar snapten jullie hem?"

„Hij verschool zich achter die gordijnen, Mijnheer," antwoordde Julian. „Wij zagen kans, hem te pakken te krijgen en hem vast te binden, eer hij kon ontsnappen. Wilt u de politie even roepen, Mijnheer?"

Uit het gordijn klonk een doodsbanige stem: „Laat me gaan! Ik ben gebeten! Laat me gaan!"

„Lieve hemel! Jullie hebben Block gekneveld!" zei Mijnheer Lenoir verbaasd en nijdig. „Maak hem onmiddellijk los!"

„Maar Vader, — het kan Block niet zijn. Hij zat achter deze gordijnen verstopt!" stribbelde Roetje tegen.

„Doe, wat ik je gebied!" beval Mijnheer Lenoir, steeds bozer wordend. Annie keek naar het puntje van zijn neus. Ja hoor, dat zag weer erg wit!

Met tegenzin maakten de jongens de touwen los. Kwaad stapte Block uit de gordijnen, die hem omsloten hielden en keek om zich heen. Zijn anders altijd zo onverstoorbaar gezicht zag nu vuurrood van woede en angst.

„Dergelijke dingen verdraag ik niet!" brieste hij. „Kijk mijn been eens, Mijnheer! Ik ben gebeten. Dat kan enkel een hond gedaan hebben. Ziet u mijn been wel?"

Onmiskkenbaar waren de afdrukken van tanden in zijn been; zij werden nu langzamerhand blauwrood. Timmy had ernaar gehapt; het vel was bijna door.

„Er is hier geen hond," zei Mevrouw Lenoir, die nu eindelijk schuchter de trap opgekomen was. „Je kunt niet door een hond gebeten zijn, Block!"

„Wie heeft hem dan gebeten?" vroeg Mijnheer Lenoir op gebiedende toon kwaad aan die arme Mevrouw Lenoir.

„Zou ik hem in mijn opwindning gebeten kunnen hebben, Vader?" vroeg opeens Roetje tot grenzeloze verbazing der anderen en tot hun enorme pret. Hij zei het heel ernstig met

een bezorgde trek op zijn gezicht. „Als ik mijn zelfbeheersing verlies, Vader, weet ik bijna niet meer, wat ik doe. Denkt u, dat ik hem heb gebeten?"

„Bah!" zei Mijnheer Lenoir minachtend. „Leuter toch niet zulke onzin, jongen! Als ik dacht, dat je mensen zou gaan bijten, zou ik je met de zweep laten geven! Sta op, Block. Je bent helemaal niet erg gewond."

„Nou ik er op let, voelen mijn tanden een beetje raar aan," zei Roetje en deed zijn mond open en dicht, alsof hij wilde zien, of zijn gebit wel in orde was. „Ik geloof, dat ik ze maar liever moest gaan poetsen, Vader, het is net, of ik de smaak van Blocks enkel nog proef. En die is ver van lekker."

Mijnheer Lenoir sprong haast uit zijn vel over Roetjes brutaliteit; hij stak schielijk zijn arm uit om de jongen een draai om zijn oren te geven. Maar Roetje dook en holde de gang in. „Even mijn tanden poetsen!" riep hij en de anderen deden hun best, niet in lachen uit te barsten. Het denkbeeld, dat Roetje iemand zou bijten, was al te gek. Ondertussen bleek duidelijk, dat zomin Mijnheer Lenoir als Mevrouw op het idee kwamen, door wie Block gebeten kon zijn.

„En nu als de drommel allemaal naar bed," beval Mijnheer Lenoir. „Ik hoop, dat ik niet bij je vader over jullie zal moeten klagen, als hij morgen komt.. of je oom, misschien.

Ik weet nooit, wie van jullie zijn kinderen zijn en wie niet. Ik sta verbaasd over jullie brutaliteit om in andermans huis zo

bar lastig te zijn! Mijn knecht te boeien! Als hij weggaat, in het jullie schuld!"

Innig hoopten de kinderen, dat Block zou weggaan. Het zou heerlijk zijn, als die dove kerel met zijn onbeweeglijk gezicht het huis uit was. Hij lag stellig op de loer om Tim te snappen; daar waren zij zeker van. Hij zou net zo lang rondsnuffelen, tot hij Tim of één van hen allen te pakken kreeg.

Maar de volgende morgen was Block er nog. Hij bracht het ontbijt in de schoolkamer en zijn gezicht stond even ondoorgrondelijk als altijd. Hij wierp Roetje een valse blik toe.

„Pas jij maar op," zei hij met een opvallend zachte stem. „Pas jij maar op! Een dezer dagen overkomt jou wat. Ja - en die hond ook! Ik weet, dat je een hond hebt, zie je? Mij kun je niet beduvelen!"

Zonder iets te zeggen keken de kinderen elkaar aan. Roetje grinnikte en sloeg met zijn lepel een vrolijke roffel op de tafel.

„Duistere, ijzingwekkende, verschrikkelijke bedreigingen!" zei hij. „Pas jijzelf ook maar goed op, Block! Zodra je weer aan het gluren en rondsnuffelen gaat, word je weer vastgebonden — ja, en dan kon ik je nog wel eens bijten — je kunt nooit weten! Vanmorgen voelen mijn tanden weer aan, alsof ze zó kunnen beginnen!"

Hij liet Block zijn tanden zien, maar deze antwoordde in het geheel niet; hij deed, alsof hij niets gehoord had. De man ging

de kamer uit en sloot zacht de deur achter zich.

„Wat een ellendige kerel, hè?" zei Roetje. Maar George zat er over in. Zij was bang voor Block. Er lag iets koelbloedigs sluws en slechts in die spleetogen van hem. Zij hunkerde er letterlijk naar, Tim uit dit huis weg te krijgen.

Die morgen schrok zij vreselijk! Roetje kwam met een onthutst gezicht bij haar en zei: „O, zeg, moet je horen! Jouw vader krijgt mijn kamer. Ik moet bij Julian en Dick in de kamer gaan slapen. Block is nou bezig, al mijn spullen uit mijn kamer naar die van hen te brengen; Sara helpt hem. Ik hoop maar, dat wij hem daar vandaan krijgen, eer je vader komt!"

„O, Roetje!" zei George wanhopig. „Ik ga kijken, of ik Tim meteen mee kan krijgen."

Onder het voorwendsel, dat zij voor iets naar Marybelles kamer moest, ging zij weg. Maar Block was nog steeds in Roetjes kamer. En hij bleef daar de hele morgen aan het schoonmaken!

George maakte zich vreselijk ongerust over Timmy. Hij zou verwonderd zijn, dat ze hem nog niet gehaald had om mee te gaan wandelen. De hele morgen doolde zij door de gang en liep Sara in de weg, terwijl deze kleren van Roetjes kamer naar die van Julian bracht.

Block wierp George heel eigenaardige blikken toe. Hij liep hinkend om goed te laten zien, hoe erg de beet was

aangekomen. Tenslotte ging hij de kamer uit en George vloog naar binnen. Maar bijna direct kwam Block weer terug en zij sloof Marybelles kamer weer in. Wéér ging Block weg en liep de gang door — opnieuw holde het wanhopige meisje Roetjes kamer binnen.

Maar Block was al terug, eer zij zelfs de deur van de kast nog maar open had. „Wat heb je hier in de kamer te maken?" vroeg hij ruw. „Ik heb hem niet de hele morgen opgeknapt om hier dadelijk weer rommel te krijgen door de kinderen. Er uit!"

George ging weg en wachtte opnieuw tot Block weg zou gaan. Al gauw zou hij voor de lunch beneden moeten komen! Eindelijk vertrok hij. George rende naar de deur van Roetjes kamer, om Tim zo gauw mogelijk te halen. Maar zij kon de deur niet openkrijgen. Hij zat op slot — en Block had de sleutel meegenomen!

Die arme Block! Hij was volkomen verrast ..

„Wat heb je in de kamer te maken?“ vroeg hij rauw.

Dertiende Hoofdstuk -

ARME GEORGE

Nu was George volkomen wanhopig! Zij had het gevoel, of ze een nachtmerrie beleefde. Zij zocht Roetje op. Hij was in Julians kamer naast de hare bezig voor de lunch zijn handen te wassen.

„Roeetje! Nou zal ik dat geheime gangetje inmoeten langs de weg, die je ons de eerste keer. hebt gewezen!" zei ze. „Door die kleine studeerkamer van je vader; je weet wel: waar dat paneel weggleed."

„Dat kan niet," zei Roetje verschrikt. „Hij heeft die nou zelf in gebruik en hij zou ons halfdood slaan, als we daar binnenliepen. Daarin bewaart hij alle uitslagen van zijn proeven en die heeft hij al klaargelegd om ze aan je vader te laten zien."

„'t Kan me niks schelen," zei George wanhopig. „Ik moet er op de een of andere manier in zien te komen. Tim kan wel van honger omkomen!"

„Welnee! Hij vangt genoeg ratten in de gangen!" zei Roetje. „Tim zal heus zichzelf wel zien te helpen, hoor!"

„Nou, maar dan gaat hij dood van de dorst," zei George

koppig. „In die geheime gangen is nergens water te vinden! Dat weet je heel goed."

George kon haar eten haast niet naar binnen krijgen, zó zat zij over Timmy in. Zij nam zich vast voor, dat kleine studeerkamertje binnen te dringen en te kijken, of zij de ingang in de wand achter de panelen open kon krijgen. Dan wilde zij daarin gaan en Tim halen. Het kon haar niet schelen, wat er gebeurde; zij moest Tim hebben!

„Maar ik vertel er niets van aan de anderen," dacht ze. „Die proberen me anders toch weer tegen te houden of bieden aan, het zelf te doen, en ik vertrouw het niemand anders toe. Tim is mijn hond en ik zal hem redden!"

Na de lunch gingen zij allemaal naar Julians kamer om een en ander te overleggen. George ging met hen mee. Na een minuut of wat verliet zij hen. „Ik ben direct terug," zei ze. Zij namen er geen notitie van en beraadslaagden verder, hoe zij Tim konden bevrijden. Het leek er werkelijk veel op, of er niets anders overbleef dan in het studeerkamertje te gaan en te proberen ongezien in de geheime gang te komen.

„Maar daar zit nou mijn stiefvader te werken," zei Roetje. „En het zou me niets verwonderen, als hij de deur op slot doet, wanneer hij de kamer uitgaat."

George kwam niet terug. Ongeveer tien minuten daarna werd Annie ongerust.

„Waar zou George blijven? Het is meer dan tien minuten

geleden, dat ze wegging."

„O, ze zal wel zijn gaan kijken, of mijn deur al open is," zei Roetje en stond op. „Ik zal eens een kijkje gaan nemen, waar zij uithangt."

Zij was niet bij zijn kamer. Zij leek wel nergens te wezen! Roetjes kamer was nog op slot en in Marybelles kamer was zij evenmin.

Roetje gluurde Georges eigen kamer in, die zij met Annie deelde. Maar die was ook leeg. Hij ging de trap af en snuffelde hier en daar rond. Geen George! Verontrust kwam hij bij de anderen terug.

„Ik kan haar nergens vinden," zei hij. „Waar zou ze kunnen zijn?"

Annie keek verschrikt. Dit was zo'n vreemd huis en er gebeurden zulke rare dingen. Zij wilde maar, dat George kwam.

„Ze zal toch niet naar het kleine studeerkamertje gegaan zijn?" vroeg Julian opeens. „Het zou net iets voor George zijn om het hol van de leeuw binnen te gaan!"

„Mij dunkt van niet," zei Roetje. „Misschien gek van mij. Ik zal wel eens gaan kijken."

Hij liep de trap af. Behoedzaam ging hij naar zijn vaders studeerkamer. Stil bleef hij buiten de dichte deur staan. Er kwam geen enkel geluid van binnen naar buiten. Was zijn vader er eigenlijk of niet?

Roetje overlegde in zichzelf, of hij de deur zou opendoen en naar binnen gluren of kloppen. Hij besloot te kloppen. Als zijn vader dan antwoord gaf, kon hij hard de trap weer oplopen, eer de deur open was en dan wist zijn vader niet, wie hij een standje moest geven over die brutaliteit.

Hij klopte dus heel netjes. Tik-tik!

„Wie is daar?“ klonk zijn vaders geërgerde stem. „Binnen! Krijg ik dan nooit rust?“

Dadelijk stormde Roetje de trap op. Hij ging naar de anderen. „In het studeerkamertje kan George niet zijn,“ zei hij. „Daar zit mijn stiefvader en hij leek wel niet al te best in zijn humeur.“

„Maar waar kan ze dan toch wezen?“ zei Julian met een bezorgd gezicht. „Ik wou maar, dat zij niet weggegaan was zonder tegen ons te zeggen waar ze heenging. Zij moet wel ergens in de buurt zijn. Ver van Timmy gaat ze toch niet weg!“ Allen gingen overal in huis kijken, zelfs in de keuken. Daar zat Block een krant te lezen. „Wat willen jullie?“ vroeg hij. „Dat krijgen jullie in geen geval, wat 't ook is!“

„Van jou willen we niks,“ antwoordde Roetje. „Hoe is het met je arme, gewonde been?“

Block keek hen zó dreigend en vals aan, dat zij allemaal haastig de keuken uitgingen. Roetje zette Julian en Dick op de uitkijk en ging naar de dienstbodenkamers om te kijken, of George wellicht daarheen was gegaan. Hij wist wel, dat dit een

dwaas idee was. Maar George moest toch wel ergens zijn?" Daar was zij natuurlijk niet. Neerslachtig gingen de kinderen naar Julians kamer terug. „Wat is dit toch een ellendig huis!" zei Julian. „Ik kan niet zeggen, dat ik het prettig vind. Tot mijn spijt moet ik je zeggen, Roetje, dat ik het een vreemdsoortige plek vind, waar een eigenaardige sfeer hangt."

Roetje was totaal niet beledigd. „O, dat ben ik helemaal met je eens, hoor," zei hij. „Altijd heb ik dat zelf ook gedacht. Moeder ook en Marybelle eveneens. Alleen mijn stiefvader is er op gesteld."

„Maar waar is George?" vroeg Annie. „Ik blijf maar steeds aan het piekeren. Er kan maar één plek zijn, waar zij niet is, Roetje — en dat is de studeerkamer van je stiefvader. Daar zou zelfs George niet in durven gaan, als je stiefvader er was." Maar Annie had het mis! Dat was nu juist, waar George op dat ogenblik wel was!

Het meisje was tot het besluit gekomen, dat zij het beste kon proberen, daar binnen te dringen en op een kans te wachten om het paneel te verschuiven. Zij was dus de trap afgeslopen, de hall doorgegaan en had geprobeerd, de deur naar het studeerkamertje open te krijgen. Maar die zat op slot.

„Wel alle mensen!" dacht ze wanhopig. „Alles loopt mij en Timmy tegen! Hoe kan ik er toch inkomen? Het moet, het moet!"

Zij glipte de zijdeur uit dichtbij de studeerkamer en ging het

kleine binnenplaatsje op, waarop het kamertje uitkeek. Kon zij er zo niet in? Maar er zaten tralies voor het raam! Dat hielp dus ook niet. Zij ging weer terug en wilde maar, dat zij de sleutel kon vinden om de deur open te maken. Maar die was nergens te bekennen.

Opeens hoorde zij Mijnheer Lenoirs stem in de kamer tegenover de hall. In panische schrik lichtte George het deksel op van een grote houten hall-kist daar vlakbij en klom er haastig in. Zij deed het deksel boven haar dicht en zat daar geknield te wachten. Haar hart bonsde geweldig.

Mijnheer Lenoir stak de hall over. Hij ging naar zijn studeerkamer. „Ik maak vast alles in orde om het mijn gast te laten zien, als hij komt!" riep hij tegen zijn vrouw. „Stoor me niet. Ik heb nog erg veel te doen!"

George hoorde hem de sleutel in het slot steken en deze omdraaien. De deur ging met een klap weer dicht.

Maar van binnen zat hij niet op slot. Geknield in de donkere kist zat George de zaak te overleggen. Zij wilde met alle geweld die kamer in. Zij stond er op, door die kamer in het gangetje te komen, waar Tim zat. Dat gangetje liep van de studeerkamer naar Roetjes slaapkamer en daar ergens zat Tim in die gang.

Wat zij moest doen, als ze eenmaal bij Tim was, wist zij totaal niet. Misschien kon Roetje hem meenemen naar iemand, die hem voor haar kon verzorgen, iemand op de Worp.

Zij hoorde Mijnheer Lenoir hoesten. Zij hoorde papier ritselen. Daarna hoorde zij een kastdeur opendoen en weer sluiten. Mijnheer Lenoir had het blijkbaar druk!

Toen hoorde ze hem vol ergernis hardop zeggen: „Waar heb ik dat toch gelegd?”

Heel plotseling ging de deur open en Mijnheer Lenoir kwam er uit. George had nog net de tijd, om het deksel dicht te doen, dat zij opengezet had om frisse lucht te krijgen. Zij zat trillend in de kist geknield, terwijl Mijnheer Lenoir daarlangs de hall doorliep.

Opeens wist George, dat dit haar enige kans was. Misschien bleef hij een minuut of wat weg en dan had ze precies tijd genoeg om het paneel open te krijgen en weer dicht! Zij holde de kamer in en ging naar de plek, waar Roetje op het paneel had gedrukt.

Maar nog éér zij haar vingers op het gladde bruine eikenhout had, hoorde zij de voetstappen terugkomen! Mijnheer Lenoir was nog geen halve minuut weggeweest. Meteen kwam hij weer terug.

Dodelijk verschrikt keek George rond naar een plek om zich te verstoppen. Tegen een der wanden stond een grote sofa. George kroop er achter; zij had net genoeg ruimte om daar neer te hurken, zonder gezien te worden. Amper zat zij er, of Mijnheer Lenoir kwam binnen, deed de deur dicht en ging aan zijn bureau zitten. Hij knipte een grote lamp aan, die er

boven hing en boog zich over wat documenten heen.

George durfde bijna geen adem te halen. Haar hart hamerde tegen haar ribben en leek vreselijk veel leven te maken. Zij zat erg ongemakkelijk achter die rustbank, maar durfde zich niet te bewegen.

Zij kon onmogelijk bedenken, wat zij het beste kon doen. Wat zou het verschrikkelijk wezen, om zo urenlang te moeten zitten! Wat zouden de anderen wel denken? Zij zouden haar al gauw gaan zoeken.

En dat was ook zo! Juist op dat ogenblik klopte Roetje op de deur, nadat hij eerst even had staan overwegen, of hij wel zou durven. Hij tikte bescheiden: tik-tik! George sprong bijna uit haar vel van angst!

Uit zijn humeur hoorde zij Mijnheer Lenoir zeggen: „Wie is daar? Binnen! Krijg ik dan geen ogenblik rust?”

Geen antwoord. Niemand kwam binnen. Weer riep Mijnheer Lenoir: „Binnen, zeg ik!”

Nog steeds geen antwoord. Hij ging met grote passen naar de deur en smet die kwaad open. Daar was niemand. Roetje was direct naar boven gevluht.

„Zeker die vervelende kinderen,” mopperde Mijnheer Lenoir. „Nou — als er weer een komt, die klopt en dan wegrent, zal ik ze flink straffen! Naar bed en niets dan brood en water!”

Het klonk erg streng. George wou liever overal elders zitten

dan juist in dat kamertje. Wat zou hij wel zeggen, als hij wist, dat zij maar een meter van hem afzat?

Een half uur werkte Mijnheer Lenoir achter elkaar door en die arme George werd stijver en stijver, vond haar houding steeds ongemakkelijker. Toen hoorde zij Mijnheer Lenoir gapen en zij voelde zich opgelucht. Misschien ging hij een dutje doen! Dat zou een bof zijn. Dan kon zij achter die bank vandaan kruipen en proberen, het geheime gangetje in te komen.

Opnieuw gaapte 'Mijnheer Lenoir. Toen schoof hij zijn papieren opzij en ging naar de rustbank. Hij ging er op liggen, terwijl hij de plaid over zijn knieën trok. Hij maakte het zich zo gemakkelijk, alsof hij van plan was eens lekker te dutten.

Al gauw weerklonk een licht gesnurk. Daarna werd het dieper. Mijnheer Lenoir was onder zeil! Nog even wachtte George. Het gesnurk bleef aanhouden, een beetje luider. Nu zou toch zeker wel veilig uit haar schuilplaats kunnen komen?

Heel behoedzaam en stil begon George zich te bewegen. Zij kroop eerst naar het voeteneinde en daar schoof zij er onderuit. Nog steeds bleef het gesnork doorgaan.

ZIJ kwam overeind en ging naar de betimmering. Op haar tenen kwam zij bij het wegglijdende paneel. Zij begon hier en daar op het hout te drukken om de juiste plek te vinden.

Zij leek die wel niet te kunnen vinden! Zij werd warm en rood van agitatie. Even keek zij naar de slapende heer Lenoir en

ging toen weer koortsachtig door aan het drukken en tasten. Waar was toch in 's hemelsnaam die plek gebleven?

Toen klonk opeens een strenge stem achter haar en deed haar bijna uit haar vel springen van schrik.

„En wat denk je nu eigenlijk wel, dat je doet, jongetje? Hoe durf je mijn studeerkamer binnen te komen en daar zo stiekem te werk te gaan?”

George keerde zich om en keek Mijnheer Lenoir in zijn gezicht. Altijd zag hij haar voor een jongen aan. Zij wist niet, wat ze moest zeggen. Hij zag er razend nijdig uit. De tip van zijn neus was al volkomen wit!

George was doodsbang. Zij rende naar de deur, maar Mijnheer Lenoir had haar net te pakken, eer zij die open had. Hij rammelde haar hard door elkaar.

„Wat doe jij in mijn werkkamer? Heb jij eerst geklopt en ben je toen hard weggelopen? Denk je, dat je leuk bent, als je van die rare streken uithaalt? Ik zal je wel eens gauw leren, dat zoiets niet te pas komt!”

Hij deed de deur open en riep hard: „Block! Kom hier! Sara, zeg tegen Block, dat hij hier moet komen!”

Met een even onbeweeglijk en strak gezicht als altijd kwam Block de keuken uit: Mijnheer Lenoir schreef haastig iets op een stuk papier en gaf het hem te lezen. Block knikte.

„Ik heb hem opgedragen, je naar je kamer te brengen, je op te sluiten en je vandaag niets anders te brengen dan brood en

water," zei Mijnheer Lenoir vreselijk boos. „Ik zal je leren, hoe jij je in het vervolg hebt te gedragen. Als je nog eens zoiets idioots uithaalt, ransel ik je eigenhandig met de zweep af."

„Mijn vader zal wel niet best te spreken zijn, als hij hoort, hoe u mij onderhanden neemt," begon George met bevende stem. Maar Mijnheer Lenoir hoonde: „Bah! Wacht eerst maar eens af, tot ik hem zelf heb verteld, hoe jij je hebt misdragen; ik weet zeker, dat hij het dan heel goed zal vinden! En nu ingerukt, mars! Ik zal jouw excuses wel aan je vader overbrengen, als hij komt!"

De arme George werd door Block hardhandig de trappen opgesleurd. Hij was in zijn nopjes, dat hij een van de kinderen eens gevoelig mocht straffen! Toen George bij de deur die in Julians kamer daarnaast waren. „Julian, Dick! Help me! van haar kamer kwam, riep zij luidkeels tegen de anderen Kom me gauw helpen!"

Veertiende Hoofdstuk - IETS ZEER RAADSELACHTIGS

Julian, Dick en de anderen kwamen direct aanhollen, juist op tijd om Block George ruw in haar kamer te zien duwen en hem de deur te zien dichtdoen. Hij draaide de sleutel om.

„Zeg, wat doe je daar?" riep Julian verontwaardigd.

Block nam er geen notitie van, maar keerde zich om en wilde weggaan. Julian greep hem bij zijn arm en krijste hard in zijn oor: „Maak onmiddellijk die deur open! Hoor je!"

Block liet niet merken, of hij het had gehoord of niet. Hij schudde Julians hand van zich af, maar de jongen greep op slag zijn arm weer en werd echt kwaad.

„Mijnheer Lenoir heeft me bevolen, dat meisje te straffen," zei Block en keek Julian met zijn hardvochtige spleetogen strak aan.

„Nou — en je doet dadelijk die deur van het slot," gebod Julian, terwijl hij probeerde de sleutel uit Blocks vingers te trekken. Met plotselinge boosaardige kracht hief de man zijn arm op en gaf Julian zo'n harde klap, dat deze het halve

portaal over tuimelde. Daarna ging hij ijlings de trap af naar de keuken.

Onthutst keek Julian hem na. „Wat een woesteling!" zei hij. „Hij is zo sterk als een paard. George! George! Wat is er gebeurd?"

Kwaad gaf George hem antwoord uit de afgesloten slaapkamer. Zij vertelde de anderen alles en zij stonden zonder iets te zeggen te luisteren.

„Wat een strop, George, arme meid!" zei Dick. „En net, terwijl je naar de ingang tot het gangetje voelde!"

„Ik moet een goed woordje doen voor mijn stiefvader," zei Roetje. „Hij heeft, zo'n afschuwelijk humeur! Als hij idee had gehad, dat je een meisje was, zou hij je niet zo behandeld hebben. Hij blijft maar aldoor denken, dat je een jongen bent!"

„'t Kan me niks schelen," zei George. „Ik geef niks om straf. Ik zit alleen zo vreselijk over Timmy in. Er zal voorlopig niks anders opzitten, dan dat ik hier blijf, tot ik morgenochtend vrijgelaten word. Jullie kunnen voor mijn part aan Block vertellen, dat ik niks opeet, als hij me iets brengt. Ik wens zijn afschuwelijke gezicht niet meer te zien."

„Hoe kan ik vanavond naar bed gaan?" jammerde Annie. „Al mijn spullen zijn in jouw kamer, George!"

„Dan zul je bij mij moeten komen slapen," zei de kleine Marybelle, die er heel verschrikt uitzag. „Van mij kun je wel

een nachtpon lenen. O, lieve deugd, wat zal Georges vader wel zeggen, als hij straks komt? Ik hoop maar, dat hij zal commanderen, George dadelijk los te laten."

„Nou — dat doet hij vast niet," zei George achter de gesloten deur. „Hij denkt gewoon, dat ik weer een kwaai bui heb gehad en geeft er dan niks om, of ik gestraft word. O, lieve deugd, kwam Moeder maar mee!"

De anderen waren heel ontsteld over Georges wanbof, ook over Timmy. Nu liep alles toch wel heel erg in de war! Tegen theetijd gingen zij naar de schoolkamer; zij hadden graag George wat willen geven van de chocoladecake, die voor hen klaarstond.

Toen de anderen waren gaan theedrinken, voelde George zich vreselijk verlaten. Het was vijf uur. Zij had trek. Ook verlangde ze erg naar Timmy. Zij was boos en wanhopig en zon er op, of ze niet zou kunnen ontsnappen. Zij ging naar het raam en keek naar buiten.

Haar kamer keek recht op de rotshelling uit, evenals Roetjes kamer. Daar beneden was de stadsmuur, die om de stad heenliep, hier wat hoger, daar wat lager, omdat de wal de ongelijke helling volgde.

George wist wel, dat zij niet naar beneden kon springen. Zij zou van de muur kunnen vallen en pardoes in het moeras daaronder tuimelen. Dat zou vreselijk zijn. Toen schoot haar opeens de touwladder in de gedachte, die zij gebruikten, als

zij elke dag in de spelonk afdaalden.

Deze hadden ze eerst in de kast in Marybelles kamer bewaard, maar sedert de kinderen bang waren geworden, nadat iemand op een morgen geprobeerd had de deur open te maken, hadden zij besloten, de ladder voor alle zekerheid in Georges kamer te bewaren. Zij waren bang, dat Block Marybelles kamer misschien zou gaan nasnuffelen en hem dan vinden. George had hem dus meegesmokkeld naar haar eigen kamer en hem daar in haar valies verborgen, dat zij op slot hield.

Terwijl haar handen een beetje trilden van opwindning, maakte zij nu haar valies open en haalde er de touwladder uit. Wellicht kon ze met behulp daarvan door het raam ontsnappen. Met de ladder in haar handen keek zij weer uit het raam.

Maar precies daar zagen allerlei ramen uit op de stadswallen. Ook de keuken moest er vlak onder zijn en wellicht kon Block haar naar beneden zien klimmen. Dat was niets gedaan! Zij moest wachten, tot het ging schemeren. Toen de anderen terugkwamen, vertelde zij hun, wat ze ging doen — zij sprak zo zacht mogelijk door de dichte deur.

„Ik ga naar beneden tot de muur, loop een eindje daar over en spring dan naar beneden. Daarna sluip ik weer terug," zei ze. „Zien jullie wat eten voor mij op te scharrelen, dan eet ik dat op! Als vanavond iedereen naar bed is, ga ik weer naar de

werkkamer om in het geheime gangetje te kunnen komen. Roetje kan mij wel helpen. Daarna neem ik Timmy mee."

„Goed," zei Roetje, „je moet wel wachten, tot het bijna duister is, eer je de ladder neerlaat. Block is met zware hoofdpijn naar zijn kamer gegaan, maar Sara en Harriet zijn in de keuken en je mag niet gezien worden."

Toen dus de schemering als een zacht purperen gordijn boven het huis hing, liet George zich langs de touwladder naar beneden glijden. Zij behoefde maar een kwart ervan los te rollen, want voor die korte afstand was hij veel te lang.

Zij maakte hem aan de poten van haar zware eikenhouten bed vast. Daarop klom ze het raam uit en gleed stil langs de touwladder omlaag.

Zij kwam voorbij het keukenraam, waar gelukkig de rolgordijnen al neergelaten waren. Zij kwam prachtig midden op de oude muur neer. Haar zaklantaarn had zij voor alle zekerheid meegenomen.

Zij overwoog, wat ze zou gaan doen. Zij wilde geen kans lopen, Block of Mijnheer Lenoir tegen te komen. Misschien zou zij het beste gewoon langs de muur kunnen blijven lopen, tot ze ergens in de stad kwam, waar zij de weg wist. Dan kon zij er afspringen en behoedzaam de berg opklimmen, terwijl ze uitkeek naar de anderen.

Zij liep dus een poosje verder over de brede bovenkant van de muur. Hier en daar was die erg ongelijk en er waren veel

stenen uit. Maar het schijnsel van haar lantaarntje lichtte haar gestadig voor en geen enkele maal struikelde zij.

De muur liep langs wat stallen en daarna langs de achterkant van typische, ouderwetse winkeltjes. Daarna liep hij om het grote erf heen van het een of andere huis en vervolgens om dat huis zelf. Daarna liep hij weer omlaag, om nog andere huizen heen.

George kon de ramen binnenkijken, waarvoor geen gordijnen hingen. Overal was nu het licht aan. Het was eigenaardig, door de ramen te kunnen kijken zonder zelf gezien te worden. Een klein gezin zat achter een der ramen aan de maaltijd — hun gezichten stonden blij en gelukkig. Achter een ander raam zat een man alleen te lezen en te roken. Een vrouw zat breiend naar de radio te luisteren, terwijl George stil op de muur liep buiten haar raam. Niemand hoorde haar. Niemand zag haar.

Daarna kwam zij bij een ander huis, heel groot. De muur liep er dicht langs, want hier liep de rots steil omlaag naar het moeras.

Achter één raam scheen licht. Onder het voorbijgaan wierp George een blik naar binnen. Toen stond zij opeens stomverbaasd stil.

Vast en zeker was het Block, die daar zat! Hij zat met zijn rug naar haar toe, maar zij kon wel zweren, dat hij het was. Hetzelfde hoofd, dezelfde oren en schouders!

Tegen wie praatte hij? George probeerde dat te zien — en opeens wist zij het. Hij zat te praten met Meneer Barling, van wie iedereen zei, dat hij een smokkelaar was — de smokkelaar van de Worp!

Maar wacht eens! Kon het Block wel wezen? Block was doof en deze man kennelijk niet. Je kon goed zien, dat hij naar Meneer Barling zat te luisteren en hem ook antwoord gaf, al kon George niet de woorden horen.

„Eigenlijk hoorde ik niet zo stiekem te kijken," zei George bij zichzelf. „Maar het is wel heel vreemd, heel raadselachtig en interessant. Als die man zich maar eens omkeerde, zou ik dadelijk weten, of het Block was!"

Maar hij keerde zich niet om. Hij bleef maar met zijn rug naar George op zijn stoel zitten. Meneer Barling, wiens langwerpige gezicht werd verlicht door de dicht bij hem staande lamp, praatte druk en haastig en Block — als het Block tenminste was — luisterde aandachtig, terwijl hij telkens knikte om te laten zien, dat hij het met hem eens was.

George wist niet, hoe zij het had! Als zij maar zeker wist, dat het Block was. Maar waarom zou hij tegen Meneer Barling praten — was hij dan toch niet stokdoof?

George sprong van de muur een klein straatje in en zocht de weg terug door de stad naar boven, naar het Smokkelaarsnest. Roetje stond — in het duister verscholen — voor de huisdeur. Hij legde zijn hand op haar arm, wat haar erg aan het

schrikken maakte.

„Kom mee naar binnen! Ik heb het zijdeurtje opengelaten. We hebben heerlijke dingen voor je bewaard!”

Zij glipten de zijdeur in, gingen op hun tenen de hall door en de trap op naar Julians slaapkamer. Nou – ze hadden een echte tractatie voor haar, hoor!

„Ik ben de provisiekast gaan plunderen voor je,” zei Roetje zelfvoldaan. „Harriet was uit en Sara was net naar de post. Block is naar bed gegaan, omdat hij naar hij zei zo'n erge hoofdpijn had.”

„Nou,” zei George, „dan kan het Block niet zijn, die ik heb gezien. En toch ben ik er zo zeker van als wat, dat hij het is geweest.”

„Hoe bedoel je?” vroegen de anderen verbaasd. George ging op de vloer zitten smullen van de koekjes en taartjes, want ze had heel erge honger. Tussen de bedrijven door vertelde zij hun, hoe ze het raam uitgegaan was, over de stadswallen had gelopen en onverwacht aan het huis van Meneer Barling was gekomen.

„Daar keek ik een verlicht raam binnen en zag Block tegen Meneer Barling praten... en óók naar hem luisteren en antwoord geven!” zei ze.

Dat konden de anderen niet geloven. „Heb je zijn gezicht gezien?” vroeg Julian.

„Nee...” zei George. „Maar ik weet zeker, dat het Block was.

Ga maar eens een kijkje nemen in zijn kamer, Roetje, of hij daar is. Hij kan nog niet terug zijn van Meneer Barling, want hij had nog een vol glas voor zich met het een of ander en het duurt nog wel even, eer hij dat opheeft. Ga eens neuzen!"

Roetje verdween. Dadelijk kwam hij terug. „Hij ligt in bed," zei hij. „Ik zag onder de dekens de vormen van zijn lichaam en op het kussen de donkere vlek van zijn hoofd. Zijn er dan twee Blocks? Hoe zou dat zitten?"

Vijftiende Hoofdstuk - VREEMDE VOORVALLEN

Dit was werkelijk heel raadselachtig — vooral voor George, die er zo zeker van was geweest, dat het Block was, die met de beruchte smokkelaar zat te praten. De anderen waren niet zo overtuigd, vooral niet, omdat George toegaf, dat zij zijn gezicht niet had gezien.

„Is mijn vader al hier?“ vroeg George opeens, want het schoot haar te binnen, dat men hem die avond verwachtte.

„Ja,“ zei Roetje. „Hij is er net. Vlak voordat jij kwam. Ik werd bijna overreden door die auto! Maar precies bijtijds sprong ik opzij. Ik stond toen al op je te wachten.“

„En wat doen we nou?“ vroeg George. „Als ik Tim vannacht niet bij me haal, wordt hij nog dol! Het lijkt me toe, dat ik nou maar liever weer door mijn raam naar binnen moet klimmen, voor het geval, dat Block toevallig in de buurt komt en merkt, dat ik er vandoor ben. Ik zal wachten, tot iedereen in bed ligt en ga dan weer weg door het raam — als jij me er weer in wilt laten, Roetje! Dan ga ik met jou samen naar de studeerkamer;

als jij de geheime weg maar opendoet voor me, ga ik Tim wel halen. Zo komt alles weer terecht."

„Ik zie niet in, dat alles zo weer terechtkomt," zei Roetje weifelend. „Maar ja, er zit nu eenmaal niets anders op, dan het zo aan te leggen! Ga nou maar liever terug naar je kamer, als je genoeg gegeten hebt."

„Een paar broodjes neem ik nog mee," zei George, ze meteen in haar zak stoppend. „Roejtje, wil jij aan mijn deur komen kloppen, als ze allemaal naar bed zijn? Dan weet ik zeker, dat ik het raam uit kan gaan en weer het huis binnen kan komen."

Alras was George haar kamer weer in — en juist op tijd ook, want even daarna verscheen Block met een bordje droog brood en een glas water. Hij zette dit op tafel.

„Je avondeten," zei hij. George keek naar zijn wezenloos gezicht en kreeg zo'n grenzeloze afkeer van hem, dat ze voelde, haar weezin te moeten luchten. Zij nam dus het glas water op en smeed het hem handig naar zijn hoofd. Het water droop langs zijn nek naar beneden en dat gaf hem een schok. Met fonkelende ogen deed hij een stap naar haar toe — maar Julian en Dick stonden bij de deur en hij durfde haar niet te slaan.

„Dat zal ik je betaald zetten," zei hij. „Nooit zie je die hond van jou terug!" Hij keerde zich om en deed de deur op slot. Zodra hij weg was, riep Julian:

„Waarom deed je dat, idioot? Zo'n schurk moet je je niet tot vijand maken!"

„Ja, dat weet ik wel," erkende George wanhopig. „Maar ik kon gewoon niet anders. Ik wou nou maar, dat ik het niet had gedaan."

De anderen moesten naar beneden, omdat Mijnheer Lenoir naar hen vroeg. George voelde zich hopeloos verlaten. Het was verschrikkelijk, zo opgesloten te zitten, zelfs al kon zij door het raam ontsnappen, wanneer zij maar wilde. Zij luisterde, of de anderen al terugkwamen.

Vrij gauw gebeurde dit en zij vertelden, dat ze Georges vader hadden gesproken.

„Oom Quentin is erg moe en een beetje uit zijn humeur — ook is hij vreselijk kwaad op jou, omdat je je misdragen hebt," zei Julian door de deur. „Hij zei, dat je morgen ook nog de hele dag opgesloten moest blijven, als je geen excuses maakte."

Verontschuldigen wilde George in geen geval. Zij kon Mijnheer Lenoir met zijn onechte lachjes en zijn plotselinge kwade buien niet uitstaan. Ze zei niets.

„Nou moeten we gaan avondeten," zei Roetje. „Zodra Block de kamer uit is, zullen we wat voor jou bij elkaar scharrelen. Wees goed verdacht op een klopp tegen je deur vannacht; dat ben ik dan om je te vertellen, dat iedereen naar bed is."

George ging op haar bed liggen nadenken. Allerlei dingen

kwamen haar raadselachtig voor. Zij kon die eigenlijk niet goed met elkaar rijmen. De seiner in de toren – de rare man, die Block – Meneer Barlings gesprek met iemand, die zoveel op Block leek; en dat, terwijl Block al die tijd thuis in bed lag! Terwijl zij zo lag te denken, vielen haar ogen dicht en zij sliep in.

Annie ging gelijk met Marybelle naar bed en kwam haar welterusten wensen. De jongens gingen alle drie naar de kamer naast haar, want Roetje moest nu bij Julian en Dick op de kamer slapen. George werd net genoeg wakker om hun goedenacht te wensen en sliep toen weer in.

Te middernacht werd zij met een schok wakker. Zacht, maar ongeduldig stond iemand op haar deur te kloppen. Het was Roetje.

„Ik kom!" fluisterde Roetje door het sleutelgat en pakte haar lantaarn. Zij ging naar het raam en kwam al gauw veilig de touwladder af. Zij sprong van de muur en ging naar de zijdeur van het huis. Daar stond Roetje al. Dankbaar ging ze naar binnen.

„Iedereen ligt in bed," fluisterde Roetje. „Ik dacht, dat jouw vader en mijn stiefvader de hele nacht opbleven! Ze bleven zo eeuwig lang in de studeerkamer zitten praten!"

„Kom mee! We gaan er dadelijk naar tóe," zei George ongeduldig. Zij gingen naar de deur van de werkkamer en draaiden de knop om.

Wéér zat hij op slot! Hij duwde hard, maar het hielp totaal niets; de deur zat goed en wel op slot!

„Daaraan hadden we moeten denken!" zei George wanhopig.

„O, verdraaid, verdraaid! Wat moeten we nou beginnen?"

Roetje dacht een poosje na. Toen zei hij zacht in Georges oor: „Nou blijft er nog maar één ding over, George. Ik moet je vaders slaapkamer binnensluipen, — mijn oude slaapkamer — als hij slaapt en ik moet daar de kast ingaan, de toegang tot de geheime gang openmaken en er zo inkomen. Dan zoek ik Tim op en breng hem langs dezelfde weg terug in de hoop, dat je vader intussen niet wakker is geworden!"

„O, zou je dat heus voor mij willen doen?" zei George dankbaar. „Je bent een bovenstbeste vriend, Roetje! Of zou je liever willen, dat ik het deed?"

„Welnee! Ik weet in die gang beter de weg dan jij," zei Roetje.

„Ook is het erg griezelig, daar midden in de nacht helemaal alleen te zijn. Ik ga wel, hoor!"

George ging met Roetje de trap op, het portaal over, naar de deur aan het einde van de lange gang, die naar Roetjes kamer leidde, waar Georges vader nu sliep. Toen zij daar waren, greep George Roetje bij zijn arm.

„Roeetje! Je zoemer gaat direct, als je de deur opendoet! Dan wordt mijn vader wakker en hoort ons."

„Och, dommerd, natuurlijk heb ik die uitgeschakeld, zodra ik wist, dat ik van mijn kamer moest," zei Roetje geërgerd. „Alsof

ik niet aan zoiets zou denken!"

Hij deed de deur naar de lange gang open; toen liep hij naar zijn vroegere slaapkamer; hij sloop naar de deur; die was dicht. George en hij luisterden heel scherp.

„Je vader lijkt wel een beetje rusteloos," zei Roetje. „Ik wacht de gelegenheid wel af, om naar binnen te glippen, George, en dan ga ik zo gauw mogelijk de kast in om door het geheime gangetje Tim te halen. Zodra ik Tim heb, breng ik hem bij je. Als je wilt, kun je in Marybelles kamer blijven wachten. Daar is Annie ook."

George sloop de deur van de kamer daarnaast in, waar Annie en Marybelle vast lagen te slapen. Zij liet de deur aanstaan, om het goed te horen, als Roetje terugkwam. Wat zou het heerlijk zijn om die goeie, lieve Tim weer bij haar te hebben! Hij zou haar maar aldoor willen likken!

Roetje sloop de kamer binnen, waar Georges vader half slapend lag. Hij ging onhoorbaar te werk. Hij wist precies, welke plank kraakte en vermeed die. Heel stil ging hij naar een grote stoel, waarachter hij zich wilde verschuilen, tot hij zeker wist, dat Georges vader sliep.

Nog een poos bleef de man in het bed woelen en zich omkeren. Hij was moe van zijn lange reis en zijn geest was klaar wakker door het opwindende gesprek met Roetjes vader. Zo nu en dan mompelde hij iets en Roetje kreeg het gevoel, of hij nooit eens rustig zou gaan slapen! Hij werd zelf

wel slaperig en begon onhoorbaar te gapen.

Eindelijk werd Georges vader stil en bedaard. Het bed kraakte niet meer. Behoedzaam kwam Roetje achter de stoel vandaan.

Toen maakte iets hem plotseling aan het schrikken! Bij het raam hoorde hij een geruis. Maar wat kon dat zijn? Het klonk heel zacht, leek op het lichte knarsen van een deur.

Het was die nacht vrij donker, maar doordat de gordijnen opengetrokken waren, kon men het raam zien als een grijsachtige rechthoek. Roetje hield zijn ogen strak daarop gevestigd. Deed iemand het raam open?

Maar neen! Het raam bewoog niet. Daaronder gebeurde echter iets vreemds, dichtbij de vensterbank.

Onder het raam bevond zich een brede, ingebouwde vensterbank, groot en geriefelijk. Roetje wist er alles van! Honderden keren had hij daar uit het raam zitten kijken. Nou — wat gebeurde daar?

Het leek wel, of de bovenkant, of het deksel, van die bank langzaam omhoog ging, telkens iets verder. Roetje stond versteld. Nooit had hij geweten, dat deze open kon. Hij wist duidelijk de schroeven te zitten en hij dacht, dat het een gewone vensterbank was. Maar nu leek iemand de bovenkant losgeschroefd te hebben en zich daarbinnen verscholen te hebben gehouden. Toen hij dacht, dat alles veilig was, had hij het deksel opgelicht.

Als verstijfd staarde Roetje naar het omhooggaande deksel. Wie zat daarin? Waarvoor had hij zich verstopd? Het was eigenlijk erg angstwekkend, die bovenplank zo langzaam — beetje bij beetje — te zien omhoogkomen.

Eindelijk was het deksel wijddopen en werd tegen de vensterruit gelegd. Behoedzaam en langzaam kwam er een grote gedaante uit, zonder ook maar het minste geluid te geven. Roetje voelde zijn haren te berge rijzen. Hij was bang, vreselijk bang, en zou geen geluid hebben kunnen uitbrengen.

De gedaante ging op zijn tenen naar het bed. Hij maakte een snelle, onverwachte beweging en Georges vader gaf een gesmoord geluid te horen. Roetje kreeg de indruk, dat hem een prop in de mond was geduwd, zodat hij niet kon schreeuwen. De jongen kon nog steeds geen enkele beweging maken of geluid geven. Nooit van zijn leven was hij zó bang geweest!

De indringer tilde het slappe lichaam op van het bed en ging ermee naar de vensterbank. Daar legde hij Georges vader in het donker neer. Wat hij gedaan had om Georges vader het worstelen onmogelijk te maken, wist Roetje niet. Hij wist alleen maar, dat die arme vader van George in de vensterbank werd neergelaten en zelf geen vin scheen te kunnen verroeren!

Opeens hervond de jongen zijn stem. „Hé daar!" gilte hij.

„Hola! Wat doe je daar? Wie ben je?"

Hij dacht aan zijn zaklantaarn en knipte die aan. Hij zag een gezicht, dat hij kende en riep stomverwonderd uit: „Meneer Barling!"

Toen gaf iemand hem een harde klap op zijn hoofd en hij herinnerde zich niets meer. Ook wist hij niet, dat hijzelf eveneens in de vensterbank werd neergelaten. Hij wist niet, dat de indringer hem volgde. Hij wist niets.

George, die in de kamer daarnaast wakker zat te wachten, hoorde opeens Roetjes stem schreeuwen. „Hé daar! Hola! Wat doe je daar? "Wie ben je?" En toen ze het bed uitsprong, hoorde ze nog: „Meneer Barling!"

George was uiterst verschrikt. Wat gebeurde er daarnaast? Zij zocht tastend haar lantaarn. Nog steeds sliepen Annie en Marybelle rustig door. George kon haar lantaarn niet vinden. Zij struikelde over een stoel en stootte haar hoofd.

Toen zij eindelijk haar lantaarn had gevonden, liep zij bevend op haar tenen naar de deur. Zij liet haar lantaarn voor zich uit schijnen en zag, dat de deur naast haar kamer een beetje aanstond, precies, zoals Roetje die had gelaten, toen hij er binnensloop. Zij luisterde. Er was nu totaal niets te horen. Na Roetjes laatste schreeuw had zij iets horen bonzen, maar zij wist niet, wat het was geweest.

Dadelijk stak zij haar hoofd om de hoek van haar vaders deur en liet haar licht de kamer inschijnen. Verbaasd bleef zij staan

staren. Het bed was leeg. Er was niemand in de kamer! Zij liet haar licht overal heenstralen; vreesachtig deed zij de deur van de kast open; zij keek onder het bed. Zij was eigenlijk verbazend dapper!

Ten laatste zonk zij op de vensterbank neer; bang en verwonderd. Waar was haar vader? Waar was Roetje? Wat was hier vannacht gebeurd?

... en smees het hem handig naar zijn hoofd.

Stomverwonderd riep hij uit: „Mijnheer Barling!”

Zestiende Hoofdstuk - DE VOLGENDE MORGEN

Terwijl George zo bij het raam zat, op dezelfde bank, waar in iedereen zo onverklaarbaar was verdwenen, al wist zij dat niet, hoorde ze een licht gedruis in de gang.

Bliksemsnel verdween het meisje onder het bed. Er liep iemand heimelijk door de lange gang! Stil lag George op de vloer; zij lichtte de overhangende strook van de donzen deken een beetje op om te proberen te zien, wie het was. Wat gebeurden er vannacht rare dingen!

Iemand kwam de deur in. Daar bleef die iemand staan om te luisteren. Daarna sloop diezelfde naar de vensterbank.

Hij had totaal geen licht bij zich. Maar hij maakte eigen aardige geluiden. Eerst leek hij wel met zijn vingers over de vensterbank te voelen en te kloppen. Daarop klonk een tikje als van metaal tegen metaal, vervolgens een heel zacht gekraak. George kon zich niet voorstellen, wat die man — als het tenminste een man was — aan het doen was.

Zowat een kwartier bleef die iemand doorwerken aan dat karweitje in het duister. Daarna ging hij even stil weg, als hij gekomen was. George kon maar niet uit haar hoofd zetten,

dat het Block was geweest, hoewel zijn schaduw tegen het donkergrijze raam te vaag was geweest om hem te herkennen. Maar één keer had hij even gehoest, precies zoals Block dat deed. Het moest Block zijn! Maar wat deed hij in 's hemelsnaam 's nachts in haar vaders kamer? En dan juist aan die vensterbank?

George had een gevoel, alsof zij benauwd droomde. De gekste dingen gebeurden en bleven maar gebeuren en er was geen touw aan vast te knopen. Waar was haar vader? Was hij zijn kamer uitgegaan en doolde hij nu ergens in huis rond? Waar was Roetje? Waarom had hij zo geschreeuwd? Als haar vader daar had liggen slapen, zou hij stellig niet zo geschreeuwd hebben!

Nog even bleef George huiverend onder het bed liggen. Daarna kwam zij er heel stil onderuit en ging de deur uit. zij sloop stil naar het einde van de lange gang. Daar deed zij de zware deur open en keek rond. Het gehele huis was in duisternis gehuld. Lichte geluiden bereikten haar oor: een raam rammelde een beetje — een meubelstuk kraakte — muur verder niets.

Eén ding stond haar helder voor de geest: zij moest naar de kamer van de jongens gaan en aan hen vertellen, wat er voor mysterieuze dingen gebeurd waren. Zij ging vlug het portaal over en de deur van Julians slaapkamer in. Natuurlijk lagen hij en Dick wakker; zij wachtten op Roetje, of hij met Tim en

George terugkwam.

Maar enkel George kwam bij hen. Een ontstelde George, die een heel vreemdsoortig verhaal had te doen. Zij rolde zich in de donzen deken op Julians bed en vertelde fluisterend, wat er was gebeurd.

Zij stonden versteld! Oom Quentin verdwenen. Roetje onvindbaar! Iemand, die de kamer insloep en wat scharrelde aan de vensterbank. Wat had dat allemaal te betekenen?

„We gaan met je mee naar de kamer van oom Quentin — liefst meteen maar,” zei Julian. Hij trok zijn kamerjas aan en zocht zijn pantoffels. „Ik heb zo'n idee, dat de dingen een ernstige keer nemen.”

Alle drie gingen zij naar de andere kamer. Zij gingen naar Marybelles kamer, waar ze haar en Annie wakker maakten. De beide meisjes waren ontsteld. Al gauw bevonden alle vijf de kinderen zich in de kamer daarnaast, waaruit Georges vader en Roetje op zo'n vreemde manier verdwenen waren.

Julian deed de deur dicht, trok de gordijnen voor de ramen en knipte het licht aan. Dadelijk voelden allen zich rustiger. Het was zo benauwend in het donker te scharrelen met zaklantaarns.

Zij keken de stille kamer rond. Niets toonde aan, hoe de anderen verdwenen waren. Het bed was slordig en leeg. Op de vloer lag Roetjes lantaarn, waar die was neergevallen.

Weer vertelde George, wat zij naar ze meende Roetje had

horen roepen, maar niemand kon er uit wijs worden.

„Hoe kon hij 'Meneer Barling' roepen, terwijl alleen je vader in de kamer was?“ zei Julian. „Meneer Barling had zich daar vast niet verstopt, — dat zou onzin zijn. Die heeft toch immers niets met je vader te maken, George?“

„Dat weet ik wel. Maar ik weet zeker, dat het Meneer Barlings naam was, die ik Roetje hoorde roepen,“ zei George, „Zou je denken... ja, zou je je kunnen voorstellen, dat Meneer Barling misschien door dezelfde opening naar de geheime gang is gekropen, met het voornemen om het een of ander slechts te doen, — en weer dezelfde weg terug is gegaan? Dat hij de beide anderen heeft meegenomen, omdat ze hem gesnapt hadden?“

Voor die oplossing viel wat te zeggen, al was het niet zo'n voor de hand liggend idee. Zij gingen allemaal naar de kast en deden die open. Tussen de kleren door tastten zij naar de geheime opening. Maar het ijzeren handvat, waarmee de steen achterin losgetrokken moest worden, was verdwenen! Iemand had dat verwijderd — en nu konden ze de geheime ingang niet in, want op geen enkele andere manier kon die daar betreden worden!

„Kijk daar eens“ zei Julian hoogst verbaasd. „Daar heeft ook iemand aan zitten knoeien! Nee, George, wie die bezoeker te middernacht ook is geweest, die kant uit is hij niet teruggegaan.“

George zag bleek. Zij had gehoopt, Timmy te kunnen gaan halen door de geheime gang in te gaan op die plek. Nu was dat uitgesloten. Zij verlangde vreselijk naar Timmy en had het gevoel, dat alles er voor haar veel lichter uit zou zien, als die grote, trouwe hond maar bij haar was.

„Ik ben overtuigd, dat Mijnheer Lenoir achter dit alles steekt," zei Dick. „En Block ook. Ik wil wedden, dat het Block is geweest, die je hier vannacht bezig hebt gezien in het donker, George. Ik wil wedden, dat hij en Meneer Lenoir onder één hoedje spelen."

„Ja, zie je," zei Julian, „dan kunnen we onmogelijk naar hem toegaan om te vertellen, wat er gebeurd is, want als zij hier achter staken, dan zouden we er niets mee opschieten, of we al vertelden, wat voor rare dingen er gaande zijn. Ook kunnen we het onmogelijk aan je moeder vertellen, Marybelle, omdat zij er vanzelf mee naar je vader zou gaan. Het is me een raadsel, hoe wij het aan moeten pakken!"

Annie begon te schreien. De verschrikte en verbaasde Marybelle ging ook aan het huilen. George voelde achter in haar ogen tranen prikken, maar ze knipperde die weg. George hilde nooit!

„Ik wil, dat Roetje terugkomt," snikte Marybelle, die haar ondeugende, dappere broer aanbad. „Waar zou hij zijn? Ik weet zeker, dat hij in gevaar is. O, kwam Roetje maar terug!"

„Huil maar niet; morgen bevrijden we hem wel," troostte

Julian hartelijk. „Maar we kunnen vannacht immers niets beginnen? Er is in het Smokkelaarsnest niemand, aan wie wij met enige mogelijkheid raad of hulp kunnen vragen, zoals de zaak nu staat. Ik stel voor, naar bed te gaan, er eens over te slapen en morgenochtend plannen op te stellen. Wellicht zijn dan intussen oom Quentin en Roetje alweer teruggekomen. Zo niet, dan moet de een of ander het aan Mijnheer Lenoir vertellen en dan zullen we eens zien, hoe hij zich houdt! Als hij verbaasd is en ontsteld, weten we gauw genoeg, of hij met dit mysterie iets te maken heeft of niet. Hij moet wel het een of ander doen: naar de politie gaan of het huis ondersteboven halen om de beide vermisten te ontdekken. Wij zien gauw genoeg, wat er gebeurt."

Allen voelden zich opgelucht na deze lange redenering. Julian zei alles opgewekt en flink, hoewel hij zich eigenlijk lang niet gerust voelde. Hij wist beter dan één der anderen, dat zich iets heel vreemds en waarschijnlijk gevaarlijks in het Smokkelaarsnest afspeelde. Hij wilde maar, dat de meisjes er niet bij waren.

„Hoor eens," zei hij. „George, ga jij hiernaast in de kamer slapen bij Annie en Marybelle. Doe de deur op slot en houd het licht aan. Dick en ik gaan hier in Roetjes kamer slapen, ook met het licht aan, dan weten jullie, dat wij vlak bij zijn."

Het was een hele geruststelling, de jongens vlakbij te weten. De drie meisjes gingen tenslotte doodmoe naar Marybelles

kamer. Annie en Marybelle gingen weer naar bed en George ging op een kleine, gemakkelijke rustbank liggen en trok een dikke plaid over zich heen. Ondanks al haar ongerustheid en opwindung sliepen de meisjes binnen een minuut, zó uitgeput waren zij.

Terwijl de jongens samen in Roetjes vroegere bed lagen te praten, dacht Julian niet, dat er die nacht nog iets zou gebeuren. Hij en Dick vielen in slaap, maar Julian ging er op liggen, dat hij bij het minste geluid wakker zou worden.

De volgende morgen kwam de uiterst verbaasde Sara hen wakker maken, die binnengekomen was om de gordijnen open te trekken en Georges vader een pot vroege morgenthee te brengen. Zij kon haar ogen niet geloven, toen zij de beide jongens in het bed van de logé ontdekten — en géén logé!

„Hoe zit dat nou?" vroeg Sara met wijd opengesperde ogen.

„Waar is jullie oom? Hoe komen jullie hier?"

„O, dat vertellen we je later wel eens," zei Julian, die tegen Sara niets wilde loslaten, omdat zij erg babbelachtig was. „Laat de thee maar gerust hier, Sara! Wij lusten die best."

„Ja, maar waar is jullie oom? Ligt hij in jullie kamer?" zei de verwonderde Sara. „Wat is er aan de hand?"

„Ga maar in onze kamer kijken, als je wilt, hoor, om te zien, of hij daar is," zei Dick, die de verblufte vrouw kwijt wou zijn. Zij verdween in het idee, dat het gezin kiedewiet was

geworden. Maar de hete thee liet ze bij hen en deze namen de jongens dadelijk mee naar de kamer van de meisjes. George deed de deur van het slot. Uit het ene kopje dronken zij om beurten thee.

Eindelijk kwam Sara terug met Block en Harriët. Blocks gezicht stond even wezenloos als altijd.

„In jouw kamer is niemand, jongeheer Julian," begon Sara. Toen deed Block ineens heel verbaasd en keek George nijdig aan. Hij had gedacht, dat zij nog in haar kamer opgesloten zat — en nu zat ze hier in Marybelles kamer thee te drinken!

„Hoe ben je er uitgekomen?" beet hij haar toe. „Ik vertel het aan Mijnheer Lenoir. Je moet je straf uitzitten; je hebt het verbruid!"

„Houd je mond!" gebod Julian. „Je waagt het niet, mijn nichtje zó toe te spreken, hoor je! Ik geloof, dat jij betrokken bent in deze vreemdsoortige geschiedenis. Verdwij, Block!" Of Block het hoorde of niet, hij verroerde in elk geval geen vin. Julian kwam met een strak gezicht op hem af.

„Ruk in!" zei hij met dichtgeknepen ogen. „Versta je me? Ik heb zo'n idee, dat de politie zich voor jou interesseert, Block. En nou verdwij, je!"

Sara en Harriët gaven lichte gilletjes. Dit plotselinge mysterie was hun te veel. Zij staarden Block aan en gingen wat achteruit. Gelukkig ging ook Block weg, na de vastberaden Julian een valse blik toegeworpen te hebben.

„Ik ga naar Mijnheer Lenoir," zei Block en verdween.

Even daarna kwamen Mijnheer en Mevrouw Lenoir Marybelles kamer in. Mevrouw Lenoir zag er erg ontsteld uit. Mijnheer Lenoir keek verbaasd en onthutst.

„Nu — hoe zit dat?" begon hij. „Block is met een allereigenaardigst verhaal bij me aangekomen. Hij zegt, dat je vader verdwenen is, George, en..."

„En Roetje ook," jammerde Marybelle, terwijl zij weer in tranen uitbarstte. „Rojette is verdwenen. Hij is ook weg!"

Mevrouw Lenoir slaakte een kreet. „Wat bedoel je? Hoe kan hij weg zijn? Marybelle, wat wil je eigenlijk zeggen?"

„Marybelle, laat mij het maar liever vertellen," zei Julian, die niet wilde, dat het kleine meisje alles losliet, wat zij wisten. Per slot zat Mijnheer Lenoir waarschijnlijk overal achter en het zou dom zijn te vertellen, waarvan zij hem verdachten.

„Julian, vertel me, wat er gebeurd is, gauw, gauw!" smeekte Mevrouw Lenoir, die heel erg van streek leek.

„Vannacht is oom Quentin van zijn bed verdwenen en ook Roetje is weg," zei Julian kortaf. „Zij kunnen natuurlijk nog wel terugkomen."

„Julian! Je houdt iets voor je!" zei Mijnheer Lenoir plotseling, terwijl hij de jongen opmerkzaam aankeek. „Ik verzoek je, ons alles mede te delen! Hoe durf je iets achter te houden op zo'n gewichtig ogenblik!"

„Vertel het hem, Julian, vertel het hem toch," jammerde

Marybelle. Julian zette een koppig gezicht en keek Marybelle boos aan.

De top van Mijnheer Lenoirs neus werd wit. „Ik ga naar de politie," zei hij. „Misschien wil je tegen hen je mond opendoen, mijn jongen. Zij zullen je wel wat mededeelzamer slaan!"

Julian stond verbaasd. „Nou — ik had niet gedacht, dat u naar de politie zoudt willen gaan!" flapte hij er uit. „U heeft veel te veel geheimen te verbergen!"

Zeventiende Hoofdstuk - STEEDS RAADSELACHTIGER

Stomverwonderd staarde Mijnheer Lenoir Julian aan. Na deze uitval heerste diep stilzwijgen. Julian had zichzelf wel kunnen ranselen, dat die uitlating hem ontsnapt was, maar hij kon deze nu niet meer herroepen.

Mijnheer Lenoir deed zijn mond open om eindelijk iets te zeggen, toen er bij de deur voetstappen klonken. Het was Block.

„Kom binnen, Block," zei Mijnheer Lenoir. „Er schijnen hier vreemde dingen gebeurd te zijn."

Block scheen het niet te horen en bleef buiten de deur staan. Mijnheer Lenoir wenkte hem ongeduldig binnen te komen.

„Neen!" zei Julian beslist. „Wat wij te zeggen hebben, kan niet in het bijzijn van Block geuit worden, Mijnheer Lenoir. Wij hebben een hekel aan hem en vertrouwen hem niet."

Tegen wil en dank voelde Julian zich een beetje verbaasd.

„Wat wil je daarmee zeggen?" riep Mijnheer Lenoir boos.

„Wat weet jij af van mijn personeel? Ik heb Block al jaren

gekend, eer hij bij mij in dienst kwam en hij is een hoogst betrouwbare kerel. Hij kan niet helpen, dat hij doof is; dat maakt hem soms wat prikkelbaar."

Julian bleef halsstarrig volhouden. Hij ving een nijdige blik van Block op en keek kwaad terug.

„Dat is toch ongelooflijk!" zei Mijnheer Lenoir en deed zijn best, niet razend te worden. „Ik begrijp totaal niet, wat iedereen bezielt — zo te verdwijnen — en nu praten jullie, kinderen, tegen mij, alsof ik geen baas ben in mijn eigen huis! Ik sta er op, dat je mij alles vertelt, wat je weet."

„Dat wil ik liever aan de politie vertellen," zei Julian met een blik naar Block. Maar Blocks gezicht stond even onverstoorbaar als altijd.

„Ga weg, Block," gebod Mijnheer Lenoir tenslotte, daar hij inzag, dat er geen kans was, iets uit Julian te halen, terwijl de knecht er bij was. „Komen jullie liever allemaal in mijn studeerkamer. Dit wordt steeds raadselachtiger. Als de politie het moet weten, kan je het evengoed eerst aan mij vertellen. Waar zij bij zijn, wil ik er niet in mijn eigen huis als een idioot bij staan."

Mijnheer Lenoir gedroeg zich niet, zoals hij had verwacht. Hij scheen oprecht ontsteld en van streek en kennelijk was hij zelf werkelijk van plan, er de politie in te kennen. Dat zou hij toch stellig niet doen, als hij de hand gehad had in de verdwijningen? Julian wist er werkelijk geen touw aan vast te

knopen.

Mevrouw Lenoir zat stil te schreien en Marybelle was naast haar hevig aan het snikken. Mijnheer Lenoir sloeg zijn arm om zijn vrouw heen en kustte Marybelle, waardoor hij plotseling een veel aardiger indruk maakte dan ooit tevoren. Vriendelijk zei hij: „Maak je niet ongerust; wij zullen er gauw genoeg achter komen, hoe het zit, al zou de hele politiemacht er aan te pas moeten komen. Ik geloof, dat ik wel weet, wie er achter zit!"

Dat verwonderde Julian nog meer. Hij en de anderen volgden Mijnheer Lenoir de studeerkamer in. Deze zat nog op slot. Mijnheer Lenoir deed de deur open en schoof een stapel papieren opzij, die op zijn bureau lagen.

„Nu — wat weet jij van dit alles af?" vroeg hij bedaard aan Julian. De kinderen merkten, dat de top van zijn neus niet langer wit zag. Blijkbaar was hij over zijn woede heen.

„Ja, ziet u, Mijnheer, ik vind dit een vreemdsoortig huis en er gebeuren heel wat vreemde dingen in," zei Julian, die niet goed wist, hoe hij moest beginnen. „Ik ben eigenlijk een beetje bang, Meneer, dat u liever niet heeft, dat ik alles, wat ik weet, aan de politie vertel."

„Julian, geef mij geen raadseltjes op!" zei Mijnheer Lenoir ongeduldig. „Je gedraagt je, alsof ik een misdadiger was, die bang is voor de politie. Dat ben ik niet. Wat gebeurt er hier in huis?"

„Nou — bijvoorbeeld dat seinen uit de toren," zei Julian, Mijnheer Lenoir opmerkzaam aankijkend.

Mijnheer Lenoir gaapte hem aan. Kennelijk was hij uitermate verbaasd. Hij staarde Julian aan en Mevrouw Lenoir riep plotseling uit: „Seinen? Wat voor seinen?"

Julian legde het uit. Hij vertelde, hoe Roetje voor het eerst de lichtflitsen had opgemerkt. Daarna, hoe Dick en hij met hem meegegaan waren naar de toren, toen zij weer hadden zien seinen. Hij beschreef de reeks kleine, flikkerende lichtjes dwars door het moeras van de zeekant af.

Mijnheer Lenoir luisterde in gespannen aandacht. Hij vroeg naar de datum en de tijd. Hij hoorde, hoe de jongens de seiner gevolgd hadden naar Blocks kamer, waarin hij verdwenen was.

„Zeker door het raam gegaan," zei Mijnheer Lenoir. „Wees maar verzekerd, dat Block er niets mee te maken heeft gehad. Hij is heel trouw en eerlijk en heeft mij best geholpen, terwijl hij hier was. Ik heb zo'n idee, dat Meneer Barling achter dit alles schuilt. Uit zijn huis kan hij niet seinen naar de zee, omdat het niet hoog genoeg tegen de berg ligt en aan de verkeerde kant staat. Hij moet dus mijn toren gebruikt hebben om uit te seinen en is bovendien dit zelf komen doen! Hij kent alle geheime gangen van dit huis beter dan ik. Het is voor hem gemakkelijk genoeg, hier te komen, wanneer hij maar wil."

Dadelijk dachten de kinderen, dat Meneer Barling best de seiner had. kunnen zijn! Zij staarden Mijnheer Lenoir aan. Zij begonnen allen te denken, dat hij eerlijk niets afwist of te maken had met al die rare gebeurtenissen.

„Ik zie niet in, waarom Block dit alles niet zou mogen weten," zei Mijnheer Lenoir, terwijl hij opstond. „Ik zie duidelijk in, dat Barling heel wat zou kunnen verklaren van alle vreemde dingen, die hier zijn gebeurd. Ik zal eens kijken, of Block wel eens ooit iets heeft vermoed."

Julian kneep zijn lippen bij elkaar. Als Mijnheer Lenoir van plan was, alles over te brieven aan Block, die stellig op de een of andere manier in het komplot betrokken was, zou hij hem niets meer vertellen.

„Ik moet eens horen, wat Block over dit alles denkt en als wij het mysterie dan niet zelf kunnen oplossen, gaan we naar de politie," zei Mijnheer Lenoir, terwijl hij de kamer uitging.

Julian wilde niet te veel zeggen, waar Mevrouw Lenoir bij was. Hij ging dus gauw over op iets anders en zei: „Als we nu eerst eens ontbeten? Ik heb erge honger."

Zij gingen dus allen ontbijten, hoewel Marybelle eerst bijna niets door haar keel kon krijgen, omdat zij maar aan die arme Roetje bleef denken.

„Ik vind," zei Julian, toen zij alleen aan tafel zaten, „dat wijzelf maar eens aan het oplossen van al die raadsels moesten gaan. Om te beginnen zou ik graag eens een heel secuur

onderzoek willen gaan doen in je vaders kamer, George. Er moet nog de een of andere manier zijn om daaruit te komen behalve de geheime gang, die wij weten."

„Wat zou daar vannacht gebeurd zijn, denk je?" vroeg Dick.

„Nou — ik verbeeld me, dat Roetje zich daar had verstopt om te wachten, tot hij veilig en wel in de geheime gang kon komen, zodra oom Quentin sliep," zei Julian nadenkend. „En terwijl hij daar verscholen zat, is iemand ergens vandaan in de kamer gekomen om oom Quentin te ontvoeren. Ik kan het natuurlijk niet zeker weten, maar dit denk ik toch. Toen schreeuwde Roetje het vol verbazing uit en kreeg een mep op zijn hoofd of zoiets. Daarna werden oom Quentin en hij samen ontvoerd en weggebracht door de een of andere geheime gang, waar wij niets van afweten."

„Ja," zei George, „en het was Meneer Barling, die hen ontvoerd heeft, want ik hoorde Roetje duidelijk roepen: 'Meneer Barling!'. Hij moet zijn lantaarn aangeknipt hebben en heeft hem zodoende gezien."

„Dan zijn ze heel waarschijnlijk ergens in Meneer Barlings huis verstopt," merkte Annie eensklaps op.

„Ja!" riep Julian. „Hoe kan ik daar niet eerder aan gedacht hebben! Nou — daar zullen ze dus vast wel zijn, natuurlijk. Ik heb bar veel zin daar eens heen te gaan om er een kijkje te nemen."

„Toe — laat mij ook meegaan," smeekte George.

„Nee," zei Julian. „Geen sprake van. Dit is een vrij gevaarlijk avontuur en Meneer Barling is een slecht en gevaarlijk man. Jij en Marybelle mogen beslist niet mee. Alleen Dick neem ik mee."

„Echt gemeen van je!" begon George met flikkerende ogen.

„Ben ik niet ook haast een jongen? Ik ga mee!"

„Nou — als je haast een jongen bent, wat ik met je eens ben," zei Julian, „dan kun je prachtig hier blijven om een oogje te houden op Annie en Marybelle; wij willen heus niet hebben, dat zij ook ontvoerd worden."

„Toe, George, ga jij nou niet weg," smeekte Annie. „Blijf je hier?"

„Ik vind het trouwens dwaas om daar naar toe te gaan," zei George. „Meneer Barling zou jullie toch niet binnenlaten. En als jullie bij hem in huis waren, zou je toch immers onmogelijk op alle geheime plekken in zijn huis kunnen komen? Daar zijn er stellig evenveel of nog meer dan hier."

Eigenlijk moest Julian toegeven, dat George gelijk had. Maar — het viel licht te proberen!

Na het ontbijt gingen Dick en hij op weg; zij liepen de berg af naar het huis van Meneer Barling. Maar toen zij daar kwamen, bleek het huis geheel gesloten. Zij kregen totaal geen gehoor op hun bellen en kloppen. De gordijnen waren dicht, de ramen dicht, uit de schoorsteen kwam geen rook.

„Mijnheer Barling is weg met vakantie," zei de tuinman, die

aan het werk was in de bloementuin daarnaast. „Vanmorgen is hij vertrokken. In zijn auto. Alle bedienden hebben ook vrijaf gekregen."

„Zo!" zei Julian kortaf. „Zaten er nog anderen in de auto? Een man en een jongen soms?"

Met een verbaasd gezicht zei de tuinman van niet.

„Nee! Hij was alleen en stuurde zelf."

„Dank u," zei Julian en ging met Dick naar het Smokkelaarsnest terug. Wat raar was dit! Meneer Barling had zijn huis op slot gedaan en was zonder zijn gevangenen weggegaan! Wat had hij in 's hemelsnaam met hen gedaan? En waarvoor had hij in 's hemelsnaam oom Quentin ontvoerd? Het schoot Julian te binnen, dat Mijnheer Lenoir daarvoor geen enkele reden had opgegeven. Wist hij er een en had hij niet willen zeggen, welke dat was? Dit alles was wel weer raadselachtig.

In die tussentijd was George op haar eigen houtje aan het rondsnoeffen gegaan. Zij was oom Quintins kamer stil binnengegaan en had daar heel nauwkeurig overal rondgespeurd om te kijken, of ze toevallig een andere geheime gang kon ontdekken, waarvan Roetje niets had afgeweten. Zij had de wanden beklopt, het vloerkleed teruggeslagen en elke centimeter van de vloer bestudeerd. Opnieuw had zij haar best gedaan, of ze door de klerenkast in de gang kon komen, om Tim terug te halen. De deur van de

studeerkamer beneden zat weer op slot en zij durfde Mijnheer Lenoir niets te vertellen over Timmy en hem om hulp te vragen.

Juist stond George op het punt, de stille kamer uit te gaan, toen zij iets op de vloer zag liggen bij het raam. Zij bukte zich om dat op te rapen. Het was een schroefje. Zij keek om zich heen. Waar was dat vandaan gekomen?

Eerst zag zij nergens schroeven van dezelfde grootte, maar toen gleden haar ogen naar de vensterbank en jawel — daar zag ze schroeven om de bovenkant aan de zijanten bevestigd te houden.

Was dat schroefje soms van de vensterbank? Maar hoe kon dat? De andere zaten allemaal diep ingeschroefd. Zij bekeek er een. Toen ontsnapte haar een kreet.

„Er is er een uit! Die middenin deze kant. Laat me eens even nadenken!”

Zij dacht terug aan de vorige nacht, herinnerde zich, dat er iemand binnengeslopen was, terwijl zij onder het bed verscholen lag, en dat die gedaante bezig was geweest aan die vensterbank, er over gebukt had gestaan, terwijl zij lichte geluiden hoorde: het klinken van metaal op metaal en licht gekraak. Dat was het schroeven indraaien geweest aan de vensterbank!

„Verleden nacht heeft iemand de bovenkant van de vensterbank vastgeschroefd — en in het donker een schroefje

laten vallen!" dacht George, terwijl haar hart begon te bonzen. „Waarvoor schroefde hij dat dicht? Om iets te verbergen? Wat zit er in die vensterbank? Het klinkt echt hol! Nooit hebben we iets kunnen oplichten. Dat weet ik zeker, want ik heb nog gekeken of er soms een kastje onder zat, zoals thuis; maar hier was er geen."

George was er van overtuigd, dat er met die vensterbank iets geheimzinnigs was. Zij holde weg om naar een schroevendraaier te zoeken. Haastig kwam ze terug, toen zij er een had gevonden.

Zij deed de deur dicht en meteen op slot voor het geval, dat Block zou komen rondsnuffelen. Toen ging ze met de schroevendraaier aan de gang. Wat zou zij in de vensterbank ontdekken? Zij popelde van ongeduld om dat te zien!

„Nee! Hij was alleen en stuurde zelf.”

Achttiende Hoofdstuk - EIGENAARDIGE ONTDEKKINGEN!

Juist toen zij de laatste schroef er bijna uit had, werd er aan de deur geklopt. George sprong op en verstijfde. Zij gaf geen antwoord, bang, dat het Block of Mijnheer Lenoir was.

Toen hoorde zij tot haar grote opluchting Julians stem: „George! Ben jij hier?”

Het kleine meisje rende naar de deur en deed die open. Met een verbaasd gezicht kwamen de jongens binnen; Annie en Marybelle liepen achter hen aan. George deed de deur dicht en meteen weer op slot.

„Mijnheer Barling is weggegaan en heeft zijn huis gesloten,” zei Julian. „Dus dat is dat! Wat ben jij in 's hemelsnaam aan het doen, George?”

„Ik schroef de bovenste plank van de vensterbank los,” zei George en vertelde hun, dat zij het schroefje op de grond had gevonden. Allemaal gingen zij in gespannen verwachting om haar heen staan.

„Knap gedaan,” zei Dick goedkeurend, „laat mij het maar

verder doen."

„Mijn karwei, jog," zei George en maakte de laatste schroef los. Toen lichtte zij de bovenkant op; deze klapte om als een deksel.

Allen tuurden in de open ruimte, eigenlijk een beetje bang. Wat zouden zij te zien krijgen? Tot hun grote verbazing en teleurstelling zagen ze enkel een leeg kastje! Het leek wel, of de vensterbank een doos was met een vastgeschroefd deksel, waarop de mensen konden zitten.

„Nou — dat is me ook een tegenvaller!" zei Dick. Hij klapte het deksel weer neer. „Ik denk eigenlijk, dat je je vergist hebt, George, en dat die indringer niet hieraan geschroefd heeft! Je zult het je verbeeld hebben."

„Nee, vast niet," zei George kortaf. Weer deed zij het deksel open. Zij ging in de open ruimte staan en stampte op de bodem. En daar klonk heel onverwacht een licht gekners en de vloer van de lege vensterbank viel als een valluik aan een scharnier omlaag!

George schrok en klemde zich aan de zijkant vast. Eventjes trappelde zij in de lege ruimte en toen kroop zij er uit. Allen keken zwijgend naar omlaag.

Zij zagen een opening, die recht naar beneden liep, maar niet diep was, zowat een meter of drie. Daar leek het gat wijder te worden en liep stellig op een geheime gang uit, die naar een der ondergrondse tunnels voerde, welke de hele berg

doorsneden. De gang kon zelfs wel naar Meneer Barlings huis lopen!

„Moet je dat zien!" zei Dick. „Wie zou dat gedacht hebben? Ik wil wedden, dat zelfs die beste Roetje daarvan niks heeft afgeweten."

„Zullen we naar beneden gaan?" zei George. „Zullen we kijken, waar dit heenloopt? Misschien vinden we onze lieve Tim wel."

Er werd aan de deur gerammeld. Die zat op slot. Toen klonk ongeduldig geklop en iemand riep boos: „Waarom zit deze deur op slot? Doe hem dadelijk open! Wat voeren jullie uit?" „Vader!" fluisterde Marybelle bang. „Laat ik de deur maar liever opendoen."

George liet dadelijk het deksel heel zacht dichtvallen. Zij had liever niet, dat Mijnheer Lenoir hun laatste ontdekking zag. Toen de deur open was zag Mijnheer Lenoir de kinderen om de vensterbank staan of er op zitten.

„Ik heb een poos met Block gepraat," zei hij, „en — net als ik al dacht — hij weet niets af van alles, wat hier is gebeurd. Hij stond versted, toen hij dat hoorde over het seinen uit de toren. Maar hij gelooft niet, dat het Mijnheer Barling is. Hij gelooft, dat het een soort komplot is tegen mij!"

„Oo," zeiden de kinderen, die wel voelden, dat zij niet alles wat Block beweerde zo voor zoete koek zouden opeten, als Mijnheer Lenoir leek te doen.

„Block is er totaal door van streek," zei Mijnheer Lenoir. „Hij voelt zich echt ziek en ik heb gezegd, dat hij maar naar bed moest gaan, tot we besloten hebben, wat we nu zullen doen."

De kinderen hadden het gevoel, dat Block er niet iemand naar was, om zich zo gauw van zijn stuk te laten brengen. Zij vermoedden allemaal dadelijk, dat hij niet echt wilde gaan rusten, maar er waarschijnlijk tussenuit zou knijpen, om zijn eigen zaakjes te gaan opknappen.

„Nu moet ik nog een poosje aan mijn werk," zei Mijnheer Lenoir. „Ik heb de politie opgebeld, maar de inspecteur is helaas niet op het kantoor. Hij zal mij direct opbellen, als hij terug is. Kunnen jullie nu een poosje geen kwaad doen terwijl ik mijn werk afmaak?"

De kinderen vonden dat zó'n domme vraag, dat ze geen antwoord gaven. Mijnheer Lenoir lachte weer even, zoals hij altijd deed en vertrok.

„Ik ga eens een kijkje in Blocks kamer nemen om te zien, of hij daar werkelijk is," zei Julian, zodra Mijnheer Lenoir uit het gezicht was.

Hij ging naar de vleugel, waar de slaapkamers van het personeel waren en bleef onhoorbaar voor Blocks kamer stilstaan. De deur stond een beetje aan en Julian kon door de kier naar het bed kijken. Hij zag de vorm van Blocks lijf onder het dek en de donkere vlek, die zijn hoofd op het kussen maakte. De gordijnen waren dicht om het donker te

maken, maar er was genoeg licht om dit alles te zien.

Julian haastte zich terug naar de anderen. „Nou, hij ligt heus in bed, hoor!” zei hij. „Ziezo — van hem hebben we voorlopig niets te vrezen. Zullen we eens even gaan kijken in die gang onder de vensterbank? Ik zou reusachtig graag zien, waar die heenloopt.”

„Best!” riepen allen. Maar het was heus niet zo gemakkelijk, drie meter naar beneden te zakken zonder een flinke smak te maken! Julian ging vooruit en deed zich vrij veel pijn. Hij riep tegen Dick: „Zie een stuk touw te vinden en bind dat ergens vast; als je het verder los naar beneden laat hangen, gaat het beter — het valt heus niet mee, om die sprong te doen.”

Maar juist toen Dick op zoek wou gaan naar een eind touw, riep Julian weer: „Het is al voor elkaar, hoor! Opzij van het gat zitten voetsteunen — uitgehakte nisjes, waarin je je voeten of handen kunt steunen. Ik heb ze nu pas ontdekt. Die kunnen jullie gebruiken, om naar omlaag te gaan.”

Allen gingen nu naar beneden met behulp van de steuntjes. George stapte een paar maal mis en hing toen in de lucht te schoppen, zonder houvast te vinden; maar het was nog maar om een meter te doen, dus per slot liet ze zich vallen; ze kwam wel met een smak neer, maar deed zich geen pijn.

Het was, zoals zij al gedacht hadden: het gat liep naar een andere geheime gang in het huis, maar deze liep recht naar beneden door middel van een trap, zodat zij al gauw onder

het huis waren. Toen kwamen zij in het netwerk van tunnels, waarmee de heuvel vol was. Zij stonden stil.

„Ja, jongens, nou kunnen we echt niet verder," zei Julian. „Dan verdwalen we. Roetje is er nou niet bij en Marybelle weet de weg in het geheel niet te vinden. Het zou gevaarlijk zijn, hier te gaan ronddolen."

„St! Er komen mensen aan!" zei Dick.

Uit een tunnel links van hen hoorden zij voetstappen naderkomen. Zij maakten zich snel onhoorbaar uit de voeten naar het duister van een zijgang en Julian knipte zijn lantaarn uit.

„Ze zijn met hun tweeën," fluisterde Annie, toen twee gedaanten uit de andere tunnel kwamen. De ene was heel groot en lang. De andere... ja, die andere was vast en zeker Block! Als het niet Block zelf was, dan was het toch iemand, die als twee druppels water op hem leek.

De beide mannen praatten zacht en gaven elkaar gewoon antwoord. Maar als hij zo goed kon horen, was het Block toch zeker niet? En trouwens: Block lag in zijn bed te slapen; een paar minuten geleden had Julian hem immers nog zien liggen? „Waren er dan misschien twee Blocks?" dacht George, zoals ze al eens eerder had gedacht.

De mannen verdwenen in een andere tunnel en van lieverlede verdween het schijnsel van hun lantaarns. Het gesmoorde gebrom van hun stemmen echo-de nog na.

„Zullen we hen achterna gaan?“ vroeg Dick.

„Natuurlijk niet,“ antwoordde Julian. „We zouden hen uit het oog kunnen verliezen – en zelf verdwalen! En stel je eens voor, dat ze zich opeens omkeerden en merkten, dat wij hen volgden? Dan had je de poppen aan het dansen!“

„Ik weet zeker, dat de ene Meneer Barling was,“ zei Annie opeens. „Ik kon zijn gezicht niet onderscheiden, omdat het licht van de lantaarn er niet op viel, maar hij leek zoveel op Meneer Barling – vreselijk groot en met alles lang!“

„Maar Meneer Barling was uit!“ zei Marybelle.

„Ze denken dat hij uit is,“ zei George. „Als hij het is geweest, lijkt hij dus teruggekomen te zijn. Ik ben benieuwd, waar die twee heengegaan zijn. Zouden ze naar mijn vader en Roetje zijn, denk je?“

„Daar is alle kans op,“ zei Julian. „Kom, jongens, we gaan terug. Het is eenvoudig waaghalzerij om hier in die oude tunnels rond te dolen. Roetje zegt, dat ze kilometers lang zijn en over en onder elkaar doorlopen, kriskras de hele berg door... zelfs naar de moerassen. Als we de weg kwijtraakten, zouden we nooit meer de uitgang terugvinden.“

Zij keerden zich om en wilden teruggaan. Gelukkig hadden zij goed onthouden, hoe ze gelopen hadden en ze vonden de trap weer, die ze afgegaan waren. Daarna was het een klein kunstje weer in de vensterbank te komen. Nu zij de nissen wisten te zitten, konden ze gemakkelijk naar boven klauteren.

Gauw waren allen weer in de kamer terug, blij, het heerlijke zonlicht te zien binnenschijnen. Zij keken naar buiten; de moerassen begonnen te dampen en spoedig was alles daar gehuld in dichte nevel, hoewel de heuveltop nog baadde in heldere zonneschijn.

„Nou eerst de vensterbank weer dichtschröeven," zei Julian; hij pakte de schroevendraaier en begon meteen. „Als Block dan hier komt, vermoedt hij niet, dat wij deze nieuwe geheime plek hebben ontdekt. Ik weet wel haast zeker, dat hij de schroeven weggenomen heeft, zodat Meneer Barling de kamer in kon komen en dat hij alles weer goed dicht gemaakt heeft, toen je vader ontvoerd was met Roetje; zodoende zou niemand op het idee komen, wat er was gebeurd."

Snel ging hij aan het werk en al gauw was hij klaar. Toen keek hij op zijn horloge.

„Haast etenstijd en ik verga van de honger! Ik wou maar, dat die beste Roetje terug was en oom Quentin — ik hoop, dat ze niet in de narigheid zitten — en dat Tim het ook goed maakt," zei Julian. „Ik ben benieuwd, of Block nu eigenlijk in bed ligt, of aan het zwerven is door de tunnels. Ik ga nog eens een kijkje nemen."

Verwonderd kwam hij terug. „Ja, hoor, hij ligt wel degelijk nog in zijn bed. Het is een mal geval!"

Toen het lunchtijd was, kwam Block niet opdagen. Sara zei, dat hij haar had gevraagd, niet ongerust te worden, als hij op

lunchtijd in bed bleef.

„Hij heeft soms vreselijke hoofdpijn," zei ze. „Misschien knapt hij tegen de middag wel op."

Zij zou dolgraag uitvoerig gepraat hebben over alle gebeurtenissen, maar de kinderen hadden besloten, haar overal buiten te laten. Zij was erg aardig en ze hielden veel van haar, maar eigenlijk vertrouwden ze zowat niemand in het Smokkelaarsnest. Sara kreeg dus geen kans op een babbeltje en ging maar weer gauw weg.

Na de lunch ging Julian naar beneden om Meneer Lenoir te spreken. Hij had het gevoel, dat al was de inspecteur niet op het bureau, dan toch maar liever iemand anders gewaarschuwd moest worden. Hij zat erg over zijn oom en Roetje in. Hij kon de gedachte niet van zich afzetten, dat Mijnheer Lenoir het praatje, dat de inspecteur er niet was, zelf bedacht had om tijd te winnen.

Toen Julian aan de studeerkamer had geklopt, keek Mijnheer Lenoir kwaad op. „O, ben jij het?" zei hij tegen Julian. „Ik zit op Block te wachten. Ik heb aldoor al om hem gebeld. Die bel is extra versterkt en ratelt vlak bij zijn oren, als hij op bed ligt. Ik kan onmogelijk begrijpen, waarom hij niet komt. Ik wil hem mee hebben naar het politiebureau."

„Mooi zo!" dacht Julian. Hardop zei hij: „Dadelijk haal ik hem voor u, Mijnheer Lenoir. Ik weet zijn kamer wel te vinden."

Julian holde de trap op en liep naar de kleine overloop, waar

de achtertrap uitkwam, die naar de kamers van het personeel leidde. Hij duwde de deur open.

Block lag schijnbaar nog te slapen. Eerst riep Julian hem heel hard, maar toen bedacht hij zich, want Block was immers doof? Hij ging dus naar het bed, waarna hij zijn hand tamelijk ruw op de hoogte van de schouder legde. Maar die schouder voelde verwonderlijk zacht aan! Julian trok zijn hand weg en keek eens goed. Opeens kreeg hij een schok!

Er lag geen man in het bed! Alleen lag er een dikke bal van goed, die zwart geschilderd was om op een hoofd te lijken, dat bijna geheel onder de dekens lag. Toen Julian daarna het dek wegtrok, zag hij inplaats van Blocks lijf een grote, bultige peluw met kunstig daarin geduwde menselijke rondingen.

„Dit is dus het kunstje, dat Block uithaalt, als hij ergens heen wil en voorwendt, dat hij in bed ligt!" dacht Julian. „Het is dus toch Block geweest, die we in de tunnel hebben gezien — en het moet Block geweest zijn, die George gisteren heeft zien praten tegen Barling, toen zij door dat raam keek! Doof is hij dus helemaal niet. Het is een uiterst sluwe, oneerlijke, gemene, valse kerel — een schavuit en leugenachtige schurk!"

Negentiende Hoofdstuk - DE HEER BARLING GAAT AAN HET PRATEN

En wat gebeurde er intussen met oom Quentin en Roetje?
Nu— heel wat vreemde dingen!

Oom Quentin had dadelijk een prop in zijn mond gekregen; hij werd zó volkomen verdoofd, dat hij niet kon tegenstribbelen of leven maken. Gemakkelijk kon Barling hem toen door het gat in de vensterbank naar beneden laten zakken. Hij viel met een harde smak op de grond daar beneden, zodat hij zich erg bezeerde.

Daarna werd de arme Roetje neergelaten; vervolgens was Barling met behulp van de zijdelingse voetsteunen zelf handig naar beneden gegaan.

Daar bevond zich iemand anders, die Barling behulpzaam was bij zijn schandalig werk. Niet Block, want die moest de vensterbank weer dichtschroeven, opdat niemand zou vermoeden, waarheen de slachtoffers waren vervoerd, maar

een hardvochtig uitzierende knecht van Barling.

„Deze jongen moest ik ook wel meenemen — het is de zoon van Lenoir," zei Barling. „Hij was in die kamer aan het spionneren. Nu — net goed — die beroerde Lenoir werkt me ook altijd tegen!"

De twee verdoofde slachtoffers werden — half gedragen, half gesleept — de lange trap afgebracht en meegenomen naar de diepe tunnels. Barling haalde eerst een kluwen touw uit zijn zak. Deze gooide hij zijn knecht toe.

„Alsjeblieft! Bind het eind aan die steen vast en laat het touw onder het lopen afrollen. Ik weet de weg heel goed, maar Block niet en hij komt morgen eten voor de beide gevangenen brengen. Ik zou niet graag willen, dat hij verdwaalde! We zullen het touw weer ergens vastknopen, een eindje, voordat we bij hen zijn, dan zien zij het niet; anders konden zij daarlangs wel eens ontvluchten!"

De knecht bond het touw aan de steen, die Barling aanwees en liet het onder het voortgaan afrollen. Dan kon het tot wegwijzer dienen voor iemand, die niet de weg wist. Anders zou het heel gevaarlijk zijn om in die onderaardse tunnels rond te dolen, want er waren er van kilometers lengte.

Zowat acht minuten later kwam het troepje aan een soort ronde grot, opzij van een grote, maar vrij lage tunnel. Hier stonden een bank met wat dekens, een kist, die als tafel moest dienen, en een kruik water. Anders niets.

Roetje kwam nu langzamerhand weer bij van de klap op zijn hoofd. De andere gevangene lag echter nog steeds bewusteloos en haalde ronkend adem.

„Met hem te praten is nog niets gedaan," zei Barling. „Hij zal wel tot morgen buiten kennis blijven. Dan zullen we wel eens met hem onderhandelen. Block breng ik mee."

Roetje was op de vloer neergelegd. Opeens ging hij overeind zitten en hield zijn hand tegen zijn pijnlijke hoofd. Hij kon zich niet voorstellen, waar hij was.

Hij keek op en zag Barling; toen wist hij opeens weer alles. Maar hoe was hij hier in die donkere grot gekomen?

„Mijnheer Barling," zei hij, „wat heeft dit te betekenen? Waarom heeft u mij geslagen? Waarvoor heeft u mij hier gebracht?"

„Straf voor een jongetje, dat zijn neus steekt in dingen, die hem niet aangaan!" zei Barling met een afschuwelijk sarcastische stem. „Je kunt mooi onze vriend op de bank gezelschap houden. Die slaapt tot morgenochtend door, denk ik. Vertel hem dan dus maar alles en zeg erbij, dat ik terugkom om een appeltje met hem te schillen! En luister eens, Pierre, je weet zeker wel, hoe aartsdom het zou zijn om op je eigen houtje in deze gangen te gaan dwalen? Ik heb je in een tunnel gebracht, waar zowat niemand iets van afweet en als je zin hebt, er vandoor te gaan, zodat niemand ooit meer iets van je hoort of ziet, dan doe je dat maar gerust!"

Roetje werd doodsbleek. Hij wist er alles van, hoe gevaarlijk het was, in deze tunnels verdwaald te raken. Van deze was hij al overtuigd, dat hij er nooit in geweest was. Hij wilde nog andere dingen vragen, toen Barling opeens wegging met zijn knecht. Zij namen de lantaarn mee en lieten hun slachtoffers in het donker achter. De jongen gilte hun na: „Hola, boeven, laat dat licht hier!" Maar er kwam geen antwoord. Roetje hoorde de voetstappen steeds verder weg klinken – daarop was er enkel stilte en duisternis.

De jongen voelde in zijn zak naar zijn staaflantaarntje, maar dat had hij niet. Het was gevallen, toen hij in zijn slaapkamer die klap kreeg. Hij ging op de tast naar de bank en voelde, waar Georges vader lag. Hij wou maar, dat deze wakker werd. Het was zo griezelig, daar in het donker te zijn. Ook was het er koud.

Roetje kroop onder de dekens en ging dicht bij de roerloze, bewusteloze man liggen. Hij hoopte innig, dat die gauw bij kennis zou komen.

Ergens leek water te druppelen. Na een poosje kon Roetje het getik niet meer uithouden. Hij wist zelf wel, dat het niets dan druppels waren, die op de laagste plek der zoldering van de tunnel vielen, maar hij kon het eenvoudig niet harden. Drup-drup-tik. Drup-drup-tik! Als dat nu maar ophield!

„Ik moet Georges vader wel wakker maken!" dacht de jongen wanhopig. Ik moet iemand hebben om tegen te praten!"

Hij begon de slapende man heen en weer te schudden, maar wist niet, hoe hij hem moest noemen, want hij kende zijn achternaam niet. Hij kon hem moeilijk aanspreken met: 'Georges Vader!' Toen schoot hem te binnen, dat de anderen hem oom Quentin noemden en hij begon die naam in het oor van de verdoofde man te schreeuwen.

„Oom Quentin! Oom Quentin! Word wakker! Wordt u alstublieft wakker!"

Eindelijk bewoog oom Quentin zich even. In het donker hij zijn ogen open en luisterde met een vaag verwonderd gevoel naar de dringende stem in zijn oor.

„Oom Quentin! Word wakker en zeg iets tegen me! Ik ben bang," zei de stem. „OOM QUENTIN!"

Vaag dacht de man, dat het Julian of Dick moest zijn. Hij sloeg zijn arm om Roetje heen en trok hem dicht naar zich toe. „Alles in orde," zei hij, „ga maar gerust slapen; wat is er eigenlijk, Julian? Of is het Dick? Ga maar slapen!"

Zelf viel hij meteen weer in slaap, want de verdoving was nog niet geweken. Maar Roetje was nu een beetje gerustgesteld. Hij deed zijn ogen dicht met het vaste gevoel, dat hij toch niet kon slapen, maar dat gebeurde juist direct! De hele nacht sliep hij door en werd pas wakker, toen oom Quentin zich begon te bewegen.

De stomverbaasde man kon zich niet voorstellen, hoe hij op zo'n bar hard bed kwam te liggen. Nog verbaasder was hij, dat

er iemand bij hem lag, want hij herinnerde zich totaal niets. Hij stak zijn hand uit om de leeslamp aan te knippen, die de vorige avond boven zijn bed hing.

Maar die was er niet! Wat vreemd! Hij tastte om zich heen en voelde Roetjes gezicht. Wie lag daar naast hem? Hij begon zich uiterst verwonderd te voelen. Ook voelde hij zich ziek. Wat kon er toch gebeurd zijn?

„Is u wakker?“ klonk Roetjes stem. „O, oom Quentin, ik ben zo blij, dat u jakker is. Ik hoop, dat u het niet kwalijk neemt, nu ik u zo noem, maar ik weet uw achternaam niet.

Ik weet enkel, dat u Georges vader bent en de oom van Julian.“

„Maar wie ben jij?“ vroeg oom Quentin verbaasd.

Roetje begon hem alles te vertellen. Oom Quentin luisterde verwonderd. „Maar waarom zijn we allebei ontvoerd?“ vroeg hij, ontsteld en boos. „Nooit van mijn leven heb ik zó iets gehoord!“

„Waarom Mijnheer Barling u heeft ontvoerd, weet ik niet — maar wel, dat hij mij heeft meegenomen, omdat ik toevallig zag, wat hij deed,“ zei Roetje. „Hij komt in elk geval vanmorgen terug met Block; hij zei, dat hij met u een appelkje te schillen had. Wij kunnen niets anders doen dan afwachten, vrees ik. Onmogelijk kunnen we zelf de weg zoeken door dit netwerk van onderaardse gangen.“

Zij bleven dus wachten en na verloop van tijd kwam Meneer

Barling en bracht Block mee. Block had wat eten bij zich, dat de gevangenen zeer welkom was.

„Jij, mispunt, Block!" zei Roetje dadelijk, toen hij de knecht bij het licht van diens lantaarn zag. „Hoe durf je mee te helpen aan zó iets? Wacht maar, tot mijn stiefvader er van hoort! Of hij zou er ook in betrokken moeten zijn!"

„Hou je bek!" snauwde Block.

Roetje staarde hem verbluft aan. „Dus je kunt horen!" zei hij. „Al die tijd heb je maar gedaan, of je doof was! Wat ben jij een valse kerel! Wat moet je een massa geheimen hebben gehoord door te doen, of je doof was en zo allerlei soort dingen te horen, die niet voor jouw oren waren bestemd! Je bent sluw, Block, en nog heel wat erger dan dat!"

„Je moogt hem gerust een pak slaag geven, Block, als je wilt," zei Mijnheer Barling, die op de kist ging zitten. „Zelf heb ik geen tijd voor brutale rekels."

„Nou — en of ik dat zal doen!" zei Block grimmig en trok een eind touw van om zijn middel te voorschijn. „Wat heb ik daar dikwijls naar gesnakt, jouw brutale, kleine boef!"

Roetje schrok. Hij sprong van de bank en schudde zijn vuist tegen zijn kwelgeest.

„Laat me eerst met de gevangene praten," zei Mijnheer Barling. „Daarna kun je Pierre zo hard afranselen als je maar wil. Het zal al heel prettig voor hem zijn, daarop te zitten wachten."

Zonder iets te zeggen had oom Quentin dit alles aangehoord. Toen keek hij naar meneer Barling en zei streng: „U is mij een verklaring verschuldigd voor uw allervreemdste gedrag. Ik eis naar het Smokkelaarsnest teruggebracht te worden. Ge zult u tegenover de politie hiervoor te verantwoorden hebben!"

„O, neen — stellig niet," zei Mijnheer Barling met een eigenaardig zachte stem. „Ik heb u een zeer royaal voorstel te doen. Ik weet, waarvoor u hierheen is gekomen. Ik weet, waarom Mijnheer Lenoir en u zoveel belang stellen in elkaars proefnemingen."

„Hoe weet u dat?" vroeg oom Quentin. „Spionage, veronderstel ik!"

„Ja — ik wil wedden, dat Block gespioneerd heeft en brieven heeft gelezen!" riep Roetje verontwaardigd.

Mijnheer Barling deed, alsof hij geen notitie nam van die onderbreking. „Nu, mijn waarde heer," zei hij tegen oom Quentin, „zal ik u heel beknopt vertellen, wat ik u voorstel. Ik weet, dat u al heeft gehoord van mijn smokkelzaken. Ik ben inderdaad een smokkelaar. Daarmee verdien ik hopen geld. Het is heel gemakkelijk, hier te smokkelen, omdat niemand door de moerassen kan patrouilleren of de mannen beletten, het geheime pad te volgen, dat alleen ik en nog enkele anderen kennen. Op daarvoor geschikte nachten zend ik signalen uit — of liever: dat doet Block voor me — en gebruik daarvoor de uitermate geschikte toren van het

Smokkelaarsnest..."

„O, dus het is Block geweest!" riep Roetje.

„Dan komen de goederen aan land," vervolgde Meneer Barling, „en daarna, hm, hm... verzend ik ze. Ik neem alle mogelijke voorzorgen tegen ontdekking, zodat niemand mij kan beschuldigen, omdat er geen doorslaggevende bewijzen te, leveren zijn."

„Waarom vertelt u mij dit alles?" zei oom Quentin woedend. „Ik stel er niet het minste belang in. Ik ben alleen bezig met een plan om de moerassen droog te leggen, niet om er goederen doorheen te smokkelen!"

„Precies, mijn beste kerel," zei Meneer Barling beminnelijk. „Dat weet ik. Ik heb zelfs uw plannen gezien en alles gelezen over uw proefnemingen en die van Mijnheer Lenoir. Maar als de moerassen drooggelegd zijn, is het met mijn zaken gedaan! Als het moeras drooggelegd is, als daar eenmaal huizen zijn gebouwd en wegen aangelegd, als er geen nevels meer hangen, geen mist het gezicht belet, is mijn handel naar de maan! Dan kan aan de zee kant een haven worden gemaakt; dan kunnen mijn schepen niet langer zonder gezien te worden vlak bij land komen om hun waardevolle lading af te leveren! Niet alleen gaat mijn geld er aan, maar de sensaties, de opwinding, die voor mij meer waard zijn dan mijn leven, moet ik ook voorgoed missen."

Mijnheer Barling was een beetje gek! Altijd had hij het

heerlijk gevonden, een groot smokkelaar te zijn in tijden, dat het met de smokkelarij zowat gedaan was. Hij kon niet buiten de spanning, te weten dat zijn schepen in de mist naar de verraderlijke zeemoerassen koersten. Hij vond het heerlijk, zich voor te stellen, dat over een smal, glibberig pad in de door nevels onoverzichtelijke moerassen mannen voortslopen naar de afgesproken plek om de gesmokkelde goederen daarheen te brengen.

„Honderd jaar of nog veel langer geleden had u moeten leven," zei Roetje, die eveneens voelde, dat Mijnheer Barling waanzinnig moest zijn. „U hoort niet thuis in deze tijd!"

Met in het lantaarnlicht gevaarlijk flikkerende ogen wendde Meneer Barling zich naar Roetje. „Als je nog een woord durft te zeggen, gooi ik je in het moeras," zei hij.

Roetje voelde een huivering langs zijn ruggegraat glijden. Opeens wist hij zeker, dat Mijnheer Barling werkelijk meende, wat hij zei. Het was een gevaarlijk man. Dat voelde oom Quentin eveneens. Op zijn hoede nam hij Mijnheer Barling opmerkzaam op.

„Wat heb ik met dit alles te maken?" vroeg hij. „Waarom hebt ge mij ontvoerd?"

„Ik weet, dat Mijnheer Lenoir uw plannen van u wil kopen," zei Meneer Barling. „Ik weet, dat hij het moeras zal laten droogmaken aan de hand van uw uitstekende ontwerpen. U ziet, dat ik volkomen op de hoogte ben van alles. Ook weet ik,

dat Mijnheer Lenoir heel wat geld hoopt te verdienen door het land te verkopen, als het eenmaal is drooggemaakt. Al dit moerasland behoort hem toe — en zoals het nu is, ben ik de enige, die er profijt van heeft. Maar dat moeras wordt niet drooggemaakt — ik koop uw plannen, niet Mijnheer Lenoir!" „Wilt u dan die landerijen laten droogmaken?" vroeg oom Quentin verwonderd.

Mijnheer Barling lachte boosaardig. „Neen! Uw ontwerpen en de resultaten van uw onderzoekingen zullen verbrand worden! Ik wil ze hebben, maar niet om ze uit te voeren. Ik wil hebben, dat het moeras blijft, zoals het is: vol geheimen, steeds mistig, verraderlijk voor alle mensen, behalve voor mij en mijn handlangers! U wilt dus wel zo goed zijn, mijn waarde heer, aan mij inplaats van aan Mijnheer Lenoir uw prijs te noemen en dit contract te ondertekenen, dat ik tevoren al heb klaargemaakt, waarbij ge al uw ontwerpen aan mij overdraagt." Hij zwaaide een groot vel papier voor oom Quentin heen en weer. Ademloos sloeg Roetje hen gade.

Oom Quentin nam het papier aan. Hij scheurde het in kleine stukjes. Die wierp hij in Mijnheer Barlings gezicht en zei woedend: „Ik onderhandel niet met krankzinnigen en evenmin met schurken, Meneer Barling!"

„O, oom Quentin, ik ben zo blij, dat u wakker bent.“

Twintigste Hoofdstuk - TIMMY SCHIET TE HULP!

Mijnheer Barling werd doodsbleek. Roetje schreeuwde het uit van blijdschap. „Hoera! Goed zo, Oom Quentin!"

Block slaakte een luide kreet en stoof op de opgewonden jongen af. Hij greep hem bij zijn schouder en hief het touw omhoog om hem te ranselen.

„Mooi zo!" zei Meneer Barling met een eigenaardig sissend geluid. „Neem hem eerst onderhanden, Block, en dan zullen we afrekenen met deze... deze... koppige, halsstarrige domoor! Wij zullen ze gauw genoeg klein krijgen! Telkens eens een flink pak slaag, een dag of wat hier in het donker zonder eten of drinken — dat zal hen stellig wel handelbaarder maken!"

Roetje gilde zo hard hij kon. Oom Quentin sprong overeind. Het touw kwam neer en wéér gilde Roetje!

Daarop klonk opeens het getrippel van snelle poten en iets wierp zich op Block. Block schreeuwde het uit van pijn en keerde zich om. Bij ongeluk gooide hij de lantaarn om en het

licht ging uit.

Er weerklonk een geluid als van nijdig gegrom. Block wankelde, maar trachtte zich op de been te houden, terwijl hij aldoor het wezen, dat zich aan hem had vastgebeten, van zich af probeerde te slaan.

„Barling! Help me!" riep hij.

Mijnheer Barling schoot hem te hulp, maar werd op zijn beurt aangevallen. Verbaasd en bang luisterden oom Quentin en Roetje toe. Wat voor dier was zo plotseling komen aanhollen? Zou het ook hen aanvallen? Was het een reuzenrat — of een woest wild dier, dat hier in de tunnels rondzwierf?

Opeens blafte het woeste beest. Roetje gaf een schreeuw van blijdschap.

„TIMMY! Ben jij het, Timmy? O, beste hond, beste hond! Val hem aan, val hem aan! Bijt hem, Timmy, bijt maar hard!"

De beide verschrikte mannen konden tegen de woedende hond niets beginnen. Al gauw holden zij zo hard ze konden de tunnel door, terwijl ze uit vrees om te verdwalen het touw vasthielden. Timmy joeg hen vol vreugde achterna en kwam toen erg voldaan over zijn daad weer bij oom Quentin en Roetje terug.

Hij werd met uitbundige blijdschap verwelkomd. Georges vader haalde hem allerhartelijkst aan en Roetje sloeg zijn armen om de hals van de grote hond.

„Hoe ben je hier gekomen? Heb je uit de geheime gang kunnen komen, waarin je zat opgesloten? Ben je uitgehongerd? Kijk, hier is eten voor je."

Al was het donker, toch kon Tim het eten wel vinden; hij at het gretig op. Hij had wel kans gezien een paar ratten te vangen, maar overigens had hij niets te eten gehad. Hij had de druppels opgelikt, die hier en daar van de zoldering siepelden, dus erg veel dorst had hij niet. Maar hij moest wel erg verbaasd en ongerust geweest zijn! Nog nooit had hij zó lang zijn geliefd vrouwtje niet gezien!

„Oom Quentin, Timmy zou ons zeker wel veilig terugbrengen naar het Smokkelaarsnest, is het niet?" vroeg Roetje opeens. Hij zei tegen Tim: „Kun jij ons niet naar huis brengen, beste kerel? Naar huis, naar George?"

Tim spitste zijn oren en luisterde aandachtig. Hij liep een eindje de gang in, maar kwam al gauw terug. Hij had er iets op tegen, die kant uit te gaan. Hij voelde dat de vijanden in die richting op de loer lagen.

Mijnheer Barling en Block zouden zich waarschijnlijk niet zo gemakkelijk gewonnen geven!

Maar Timmy wist wel een andere weg door de tunnels, die de berg doorsneden. Hij wist bijvoorbeeld, hoe hij bij het moeras kon komen! In het donker begaven zij zich dus op weg; oom Quentin hield Tim bij zijn halsband vast en Roetje liep dicht achter hen aan; voor alle zekerheid hield hij oom

Quentins pyjamasjasje aan.

Het was zo min gemakkelijk als prettig. Zo nu en dan vroeg oom Quentin zich af, of Tim werkelijk wel wist, waar hij heenging. Maar aldoor gingen zij verder naar beneden, struikelend over oneffenheden, soms hun hoofd stotend tegen een onverwacht heel laag hangend stuk van de zoldering. Het was een allesbehalve prettige tocht voor oom Quentin, want hij droeg geen schoenen en had enkel zijn pyjama aan en een plaid om zijn schouders.

Na geruime tijd kwamen zij uit bij de rand van het moeras, aan de voet van de berg. Het was een verlaten plek en er hing een dikke mist, zodat Roetje evenmin wist, welke kant ze uit moesten, als oom Quentin.

„Het hindert niet,” zei Roetje, „dat kunnen we gerust aan Tim overlaten. Hij weet best de weg; hij neemt ons wel mee naar de stad en als we daar maar eenmaal zijn, kan ik verder zelf de weg vinden.”

Maar tot grote verbazing en teleurstelling van hen beiden, bleef Tim opeens stokstijf staan, spitste zijn oren, jankte en wilde niet verder gaan. Hij zag er door en door ellendig en ongelukkig uit. Wat kon er aan de hand zijn?

Toen liet de hond, luid blaffend, hen beiden in de steek en holde terug naar de tunnel, waar ze juist uitgekomen waren. Hij verdween volkomen!

„Timmy!” gilte Roetje. „Timmy! Kom hier! Laat ons niet

alleen! TIMMY!"

Maar Timmy was verdwenen; waarom, dat wisten oom Quentin en Roetje geen van beiden. Zij staarden elkaar aan.

„Ja — het lijkt me toe, dat we dan maar zelf moesten proberen, de weg te vinden langs dit moeras," zei oom Quentin en zette zijn voet even verder neer om te voelen, of de grond hard was. Maar neen — zijn voet zakte weg en hij trok die haastig terug.

De nevels waren zo dicht, dat het werkelijk onmogelijk was, iets te zien. Achter hen was de opening naar de tunnel. Daarboven rees een steile rots op. Daarlangs liep geen weg; dat stond wel vast. Zij moesten op de een of andere wijze hun weg zoeken rondom de voet van de rots naar het stuk van de grote weg, dat de stad inging. Maar die weg liep tussen de moerassen door!

„Laten we hier maar gaan zitten wachten om te zien, of Tim ook terugkomt," zei Roetje. Zij gingen dus op een rotsblok in de tunnelingang zitten wachten.

Roetje zat over de anderen te denken. Hij vroeg zich af, wat ze wel gedacht zouden hebben, toen ze ontdekten, dat oom Quentin en hij beiden zoek waren. Wat moesten zij verbaasd zijn geweest!

„Ik ben benieuwd, wat de anderen nu doen!" zei hij hardop.

„Dat zou ik graag willen weten!"

Wij weten al, dat die anderen héél wat aan het doen waren! Zij

hadden in de vensterbank de opening ontdekt, waar doorheen Meneer Barling de gevangenen had verdonkeremaand; toen waren zij daardoor naar beneden gegaan en hadden werkelijk Mijnheer Barling en Block op weg gezien, om met oom Quentin en Roetje te gaan praten!

Ook hadden zij ontdekt, dat Block in het geheel niet naar bed was gegaan — dat hij er een nagemaakte pop in had gelegd. Allen waren nu tegelijk aan het redeneren en opeens was ook Mijnheer Lenoir ervan overtuigd, dat Block een spion was, door Mijnheer Barling bij hem in dienst gedaan, en helemaal niet de trouwe, behulpzame bediende, die hij had geleken!

Toen Julian dat maar eenmaal wist, praatte hij openhartiger met hem en vertelde hem, dat ze de doorgang kenden naar de tunnels en dat ze diezelfde dag Mijnheer Barling en Block in die ondergrondse gangen hadden gezien!

„Lieve hemel!" zei Mijnheer Lenoir, die er opeens zeer verschrikt uitzag. „Die Barling moet wel gek zijn! Altijd heb ik hem al een beetje getikt gevonden, — maar om zó mensen te ontvoeren moet hij toch wel stapelgek zijn — en die Block trouwens ook! Het is een komplot! Zij hebben gehoord, wat voor plannen ik met je oom heb besproken — en nu hebben zij zich stellig voorgenomen, een spaak in het wiel te steken, omdat die plannen een eind aan hun smokkelarij zullen maken. De hemel weet, wat zij wel voor krankzinnigs zullen doen. Dit is een zeer ernstig geval!"

„Als we Timmy maar hadden," zei George opeens.
Mijnheer Lenoir keek verbaasd.

„Wie is Timmy?"

„Nou — we moesten het u maar liever eerlijk vertellen," zei Julian en hij deelde Mijnheer Lenoir alles mee over Timmy en hoe zij hem hadden verborgen.

„Heel dwaas van jullie," zei Mijnheer Lenoir kortaf en trok een boos gezicht. „Als jullie het me eerlijk verteld hadden, zou ik gezorgd hebben, dat hij bij iemand in het stadje in huis kwam, die op hem paste. Ik kan er niets aan doen, dat ik een hekel heb aan honden. Ik verafschuw ze zelfs en wil er nooit een in huis hebben. Maar ik zou er met alle plezier voor gezorgd hebben, dat hij een goed tehuis kreeg, als ik geweten had, dat jullie hem meegebracht hadden."

De kinderen zaten er over in en voelden zich beschaamd. Mijnheer Lenoir was een eigenaardige, driftige man, maar hij leek wel niet half zo onaardig te zijn, als zij gedacht hadden, dat hij was.

„Ik heb erg veel lust te gaan kijken, waar Timmy is," zei George. „U roept nou immers de politie erbij, Meneer Lenoir, zouden we dan niet meteen mogen gaan kijken, of we Timmy kunnen vinden? Wij weten de weg in de geheime gang vanuit uw studeerkamer."

„O! Dus daarom had jij je gisteren in mijn kamer verscholen?" merkte Mijnheer Lenoir op. „Ik verdacht je van

iets veel ergers! Nu — ga maar proberen, of je hem kunt ontdekken, als je wilt. Maar zorg er alsjeblieft voor, dat hij een heel eind uit mijn buurt blijft! Ik kan werkelijk geen enkele hond uitstaan."

Hij liep weg om opnieuw het politiebureau op te bellen. Mevrouw Lenoir ging met roodbeschreide ogen naast hem staan. George glipte weg naar de studeerkamer en Dick, Julian en Annie gingen haar achterna. Marybelle bleef bij haar moeder.

„Kom mee, zeg," zei George. „Allereerst zullen we dat geheime gangetje ingaan om Timmy te zoeken," zei George. „Als we allemaal gaan en we fluiten, schreeuwen en roepen, dan hoort hij ons stellig!"

Zij konden de gang inkomen op dezelfde manier als de eerste keer. Het eerste paneel schoof weg; toen het volgende; zij wrongen zich allemaal door de nauwe opening, die zodoende was ontstaan en kwamen in het gangetje, dat naar Roetjes slaapkamer leidde.

Maar Tim was nergens te vinden! De kinderen waren verwonderd, maar al gauw kwam George op een idee.

„Weten jullie nog wel, dat Roetje ons heeft verteld van een weg uit dit gangetje naar de eetkamer, evengoed als naar de studeerkamer en naar zijn slaapkamer? Nou — ik geloof, dat ik daar een deur of zoiets zag, toen we voorbij de plek kwamen, waar de eetkamer naast moest wezen en het kan

heel goed zijn, dat Timmy die opengeduwde heeft en ergens in een andere gang is gegaan."

Eén voor één gingen zij terug door het enge gangetje. Zij kwamen aan de eetkamer — of liever: aan de muur achter de eetkamer — en zagen daar de deur, waarover George het had gehad — een klein deurtje, plat tegen de muur, zodat het niet in het oog viel. George duwde er tegenaan. Het ging gemakkelijk open en flapte toen weer dicht. Het kon maar van één kant af opengedaan worden.

„Daar zal Timmy doorheen gegaan zijn!" zei George en weer duwde ze de deur open. „Hij heeft tegen die deur geduwd en die ging open. Hij ging erdoor en toen viel meteen de deur weer dicht, zodat hij niet terug kon. Kom, jongens, we moeten hem vinden!"

Zij gingen met hun allen het lage deurtje door; ze moesten hun hoofd omlaag houden om er door te kunnen, zelfs die kleine Annie nog! Toen bevonden zij zich in een soortgelijke gang als de vorige, maar wat wijder. Deze liep opeens naar omlaag. Julian, die vooraan liep, riep tegen de anderen: „Ik geloof, dat het naar de tunnels voert, waarheen we Timmy meenamen, als we hem in de spelonk neerlieten om te gaan wandelen! Ja, kijk, we zijn bij de spelonk zelf gekomen!"

Aldoor „Timmy!" roepend, terwijl ze hard floten, gingen ze verder, maar er kwam geen Timmy! George werd steeds ongeruster.

„Hela, zeg! Dit is vast het eind gang, waarin we uitkwamen door de opening in de vensterbank, nadat we al die treden afgegaan waren," zei Dick eensklaps. „Ja — zie je wel? Kijk, daar heb je de tunnel, waar we Block en Meneer Barling zagen lopen."

„O! — Denk je, dat ze Tim iets gedaan zullen hebben?" vroeg George, dodelijk verschrikt. „Daaraan had ik geen ogenblik gedacht!"

Allen waren geschrokken. Het was eigenaardig, dat Block en Meneer Barling daar ongehinderd door hadden gekund, terwijl Timmy ergens in de buurt was geweest! Zouden ze hem onschadelijk hebben gemaakt? — Zij hadden niet het flauwste vermoeden, dat Timmy op datzelfde ogenblik bij Georges vader en Roetje was!

„Kijk eens!" zei Julian plotseling en hij liet het licht van zijn lantaarn op iets vallen om het de anderen te laten zien. „Touw! Touw, dat recht door deze tunnel loopt! Waarvoor zou het hier zitten?"

„Dit is de tunnel, die Block en Meneer Barling ingingen," zei George. „Ik geloof, dat het ergens heengaat, waar ze mijn Vader en Roetje hebben gebracht. Zij houden hen hier ergens gevangen! Ik ga langs dit touw verder om hen te vinden! Wie gaat er mee?"

„Barling, help me!” riep hij.

Een en twintigste Hoofdstuk - EEN TOCHT DOOR DE BERG

„Ik! Ik! Ik!" riepen allen tegelijk. — Alsof zij George alléén zouden laten gaan!

Zo gingen dus allen de steeds naar beneden lopende tunnel door met de hand aan het geleide-touw. Julian liet het door zijn vingers glijden en de anderen volgden hem hand aan hand. Het zou te verschrikkelijk zijn, als zij één van allen verdwaalden!

Na ongeveer tien minuten kwamen zij aan de ronde grot, waar Roetje en Georges vader de vorige nacht waren geweest. Nu waren die er natuurlijk niet — zij waren immers op weg naar het moeras?

„Kijk eens hier! Vast en zeker zijn ze hier geweest!" riep Julian en liet zijn lantaarn draaien. „Een bank, rommelig vertrapte dekens, een omgevallen lamp! En zie je dat? In heel kleine snippertjes verscheurd papier! Hier is iets gebeurd, hoor!"

De bijdehante George maakte van al deze aanwijzingen in haar gedachten één geheel. „Meneer Barling heeft hen hier

gebracht en ze alleen gelaten. Toen is hij teruggekomen met een soort voorstel aan Vader, die het heeft verworpen! Ze moeten aan het vechten zijn gegaan, waarbij de lamp is omgevallen en gebroken. O! Ik hoop maar, dat Vader en Roetje er goed afgekomen zijn!"

Julian voelde zich neerslachtig. „Ik hoop van harte, dat ze niet aan het dwalen zijn gegaan in deze tunnels! Zelfs Roetje weet er niet half de weg. Ik wou maar, dat ik wist, wat er was gebeurd."

„Daar komt iemand," waarschuwde Dick opeens. „Knip je licht uit, Julian!"

Julian knipte de lantaarn uit, die hij in zijn hand had. Eensklaps bevonden zij zich alle vier in het pikdonker. Zij kropen achterin de grot en gingen gehurkt zitten luisteren.

Ja — er naderden voetstappen. Erg behoedzame voetstappen. „Het lijken wel twee of drie mensen," fluisterde Dick. Zij naderden... dichter en dichterbij kwamen ze. Wie naderbij kwamen, volgden stellig de richting van het touw.

„Misschien Meneer Barling en Block," fluisterde George. „Ze willen opnieuw met Vader en Roetje praten! Maar die zijn weg!"

Helder licht flitste opeens de grot rond en... viel op de ineengedoken kinderen. Er volgde een luide uitroep van verbazing.

„Wel alle mensen! Wie zijn dat! Wat heeft dit te betekenen?"

Het was de stem van Meneer Barling. Julian stond op en knipperde met zijn ogen in het felle licht.

„Wij zijn mijn oom en Roetje komen opzoeken," zei hij.

„Waar zijn ze?"

„Zijn ze hier niet?" vroeg Meneer Barling en deed heel verbaasd. „Is die afschuwelijke hond ook weg?"

„Ha — is Timmy hier geweest?" riep George blij uit. „Waar is hij?"

Mijnheer Barling had nog twee anderen bij zich. De ene was Block. De ander was zijn knecht. Mijnheer Barling zette de lantaarn neer, die hij had gedragen.

„Wil jij soms beweren, dat je niet weet, waar de anderen zijn?" vroeg hij, slecht op zijn gemak. „Als ze er op hun eigen houtje vandoor zijn, komen ze nooit meer terug."

Annie schreeuwde het uit: „Dan is het allemaal uw schuld, nare, akelige man!"

„Houd je mond, Annie," zei Julian. „Mijnheer Barling," zei hij en wendde zich tot de boze smokkelaar. „U moest maar liever met ons mee teruggaan en de zaak uitleggen. Mijnheer Lenoir spreekt op het ogenblik met de politie."

„O, zo?" zei Meneer Barling. „Dan lijkt het me beter, dat we allemaal nog een hele poos hier blijven! Ja — jullie ook! Ik zal die meneer Lenoir het vuur wel eens na aan de schenen leggen! Ik houd jullie allemaal gevangen — en ditmaal bind ik jullie vast, zodat je niet evenals de anderen aan het dolen kunt

gaan. Heb je touw bij je, Block?"

Block kwam met de andere man naar voren. Eerst grepen ze — heel hardhandig — George vast.

Luidkeels schreeuwde ze: „Timmy! Timmy! Waar ben je? Timmy, kom me helpen! O, TIMMY!"

Maar Timmy verscheen niet. Al gauw hadden zij haar in een hoek gezet met op haar rug samengebonden handen. Toen wendden zij zich naar Julian.

„Is u nu helemaal krankzinnig?" zei Julian tegen Meneer Barlings, die hen bijlichtte door zijn lantaarn in de hoogte te houden. „U moet wel gek zijn, dat u zulke dingen doet!"

„Timmy!" schreeuwde George weer en poogde haar handen los te wringen. „Timmy! Timmy! Timmy!"

Tim hoorde er niets van. Hij was al te ver weg! Maar de hond werd plotseling onrustig. Hij stond met Georges vader en Roetje aan de rand van het moeras en was op het punt hen de berg om te brengen naar waar ze veilig zouden zijn. Maar stil bleef hij met gespitste oren staan. Natuurlijk kon hij niets horen. Doch Tim wist, dat George in gevaar verkeerde. Hij wist, dat zijn geliefd vrouwtje hem nodig had.

Zijn oren zeiden het hem niet en zijn neus evenmin. Maar zijn hart vertelde hem, dat George in gevaar was!

Hij keerde zich om en rende de tunnel weer in. Zo hard hij maar enigszins kon, vloog hij hijgend tegen de — nu voor hem steeds omhooglopende — tunnelgangen op. En — heel

onverwacht – juist toen Julian boos moest toelaten, dat zijn handen stijf op zijn rug werden gebonden, flitste een dichtbehaarde bliksemschicht de grot in! Het was Timmy!

Nu rook hij zijn vijand. Meneer Barling, weer! Hij rook de verafschuwde Block! „Grrrr – grrrr-grr!”

„Daar is die ellendige hond weer!” gilde Block en sprong van Julian vandaan. „Waar is je pistool, Barling?”

Maar Timmy bekommerde zich niet om pistolen. Hij sprong tegen Meneer Barling op en gooide hem op de grond. Hij beet hem venijnig in zijn schouder, zodat hij het uitgilde. Daarna wierp hij zich op Block en kreeg die ook omver. De derde man nam de vlucht.

„Roep je hond bij je! Roep hem terug, anders vermoordt hij ons nog!” riep Meneer Barling, terwijl hij met een vreselijke pijn in zijn arm weer op de been probeerde te komen. Maar niemand zei iets. Laat Tim maar doen, wat hij wil!

Niet lang daarna waren alle drie de mannen in de duistere tunnel verdwenen; zij lieten hun lantaarn in de steek en strompelden in het duister verder in de hoop, het touw te vinden. Maar in het donker konden zij de goede plek niet terugvinden; kermend en bang bleven zij rondlopen.

Zeer voldaan over zichzelf kwam Tim terughollen. Hij ging naar George toe en jankend van blijdschap likte hij zijn vrouwtje van top tot teen. En George – die anders nooit hilde – was nu zeer verbaasd te merken, dat de tranen over

haar wangen rolden. „Maar ik ben blij, niet bedroefd," zei ze. „O, laat iemand toch mijn handen losmaken! Ik kan Tim zo niet aaien!"

Dick maakte haar handen en die van Julian los. Toen hadden zij een heerlijk poosje; allemaal liefkoosden zij die dolblijje Timmy! En wat was hij hartelijk voor hen allen! Hij jankte en blafte, rolde om en om over de grond, likte hen en drukte zijn kop tegen hen aan. Hij was woest van uitgelatenheid!

„O, Timmy – wat heerlijk, om je weer bij mij te hebben!" zei George opgetogen. „Nou kun je ons naar de anderen brengen. Ik ben ervan overtuigd, dat jij wel weet, waar Vader is, Timmy, en ook Roetje!"

Dat wist Timmy immers? Kwispelstaartend ging hij voor hen uit; George hield haar hand vast op zijn halsband en de anderen hielden elkaars hand vast, terwijl ze in ganzenpas de tunnels doorgingen.

De lantaarn en nog twee zaklantaarntjes hadden ze bij zich, zodat zij gemakkelijk alles konden zien. Maar als Timmy er niet bij was geweest, hadden zij onmogelijk de goede tunnels kunnen vinden. De hond had ze allemaal grondig leren kennen en zijn fijne reuk stelde hem in staat, zonder zich ook maar één keertje te vergissen, de juiste weg te kiezen.

„Het is een buitengewoon knappe hond," zei Annie. „Ik vind hem de liefste hond van de wereld, George."

„Dat is hij natuurlijk," stemde George toe, die dat steeds had

gedacht van toen zij Timmy als een heel klein hondje had gekregen. „Die lieve Tim! Wat was het enig, hè, dat hij kwam aanhollen en precies tegen Block opsprong, toen die Julians handen vastbond! Hij leek wel geweten te hebben, dat we hem nodig hadden!"

„Ik veronderstel, dat hij ons meeneemt naar de plek, waar je vader en Roetje zijn," zei Dick. „Hij schijnt goed te weten, hoe hij moet lopen. Wij gaan maar steeds bergaf. Ik wed, dat we dadelijk bij de moerassen komen!"

Toen zij tenslotte aan de voet van de heuvel gekomen waren en in de mist uit de tunnel kwamen, gaf George een luide schreeuw. „Kijk! Daar heb je Vader met Roetje!"

„Oom Quentin!" schreeuwden Julian, Dick en Annie. „Roeetje! Dag! Hier zijn we!"

Stomverwonderd keerden oom Quentin en Roetje zich om. Zij sprongen op en kwamen de kinderen en de opgewonden hond tegemoet.

„Hoe hebben jullie ons in 's hemelsnaam kunnen vinden?" vroeg Georges vader en nam haar in zijn armen. „Is Tim jullie komen halen? Hij liet ons eensklaps in de steek en vloog naar de tunnel terug."

„Wat is er gebeurd?" vroeg Roetje benieuwd, want hij wist wel zeker, dat de anderen intussen heel wat hadden beleefd.

„Massa's!" zei George met vuurrode wangen. Het was zo heerlijk, weer bij elkaar te zijn, Timmy inclusief! Zij en Julian

begonnen om beurten alles te vertellen en daarna vertelde haar vader ook zijn verhaal, zo nu en dan in de rede gevallen door Roetje.

„Kom," zei Julian eindelijk. „Het zal tijd worden, dat we teruggaan, anders maakt de politie zich nog ongerust en stuurt er bloedhonden op uit om ons op te sporen! Maar Mijnheer Lenoir zal wel verbaasd zijn, ons allemaal samen te zien opdagen."

„Ik wou maar, dat ik niet in mijn pyjama was," zei zijn oom en trok de deken dicht om zich heen. „Wat een raar gevoel zal het zijn, zó over straat te lopen!"

„'t Hindert niets, hoor; 't is zó mistig!" zei George, maar meteen huiverde zij, want het was kil in de nevel. „Tim — wijs jij ons de weg verder; ik weet zeker, dat jij die wel kent!"

Hoewel Tim blijkbaar nog nooit daar de heuvel uitgekomen was, scheen hij toch te weten, wat hij moest doen. Hij ging onder langs de voet van de berg en de anderen liepen achter hem aan, stomverbaasd, zo knap als Tim een droog pad leek te kunnen vinden. In die dichte nevel konden ze bijna niet zien, waar ze veilig konden lopen en waar niet. Rondom was alles verraderlijk moeras!

„Hoera! Daar is de grote weg!" riep Julian plotseling, toen zij de straatweg in het oog kregen, die boven het moeras was gelegd en uit de ziltige moerassen omhoog liep naar de stad. Met doornatte voeten van de vochtige modder stapten zij

daarop af. Timmy probeerde er met een flinke sprong tegenop te komen. Maar — hij slipte! Hij viel in het moeras terug, helaas naast het paadje; hij deed nog zijn best houvast te krijgen op steviger grond, maar het ging niet. Hij jankte angstig.

„Timmy! O, kijk! Hij zit in de modder en zinkt al weg!" jammerde George doodsbang. „Timmy! Timmy! Ik kom al!" Zij stond op het punt in het moeras te stappen om Tim te hulp te schieten, maar haar vader trok haar ruw terug. „Wil jij er óók in wegzinken?" riep hij. „Timmy zal er best uitkomen." Maar zo was het niet. Hij bleef wegzinken! „Doe toch iets! O, doe toch iets!" riep George; zij worstelde om aan haar vaders greep te ontsnappen. „O, red Timmy, gauw!"

Twée en twintigste

Hoofdstuk - ALLES KOMT TENSLOTTE IN ORDE

Maar wie kon wat doen? Wanhopig staarden allen naar de arme Timmy, die uit alle macht worstelde om uit de zuigende modder te komen. „Hij gaat onder!" jammerde Annie.

Eensklaps weerklonk het gerommel van wielen over de weg langs de heuvel. Het was een lorrie met vrachtgoederen: steenkool, cokes, planken, balken, balen met verschillende dingen. George riep de bestuurder luidkeels aan.

„Ho! Stop! Help een handje! Onze hond zit in het moeras!"

De lorrie stopte. Georges vader keek naar de dingen, die er op lagen. In een ommezien hadden hij en Julian wat planken uit de lading getrokken. Die duwden ze over de bovenkant van het moeras en deze als opstap gebruikend, gingen ze proberen de arme, zinkende Tim te pakken.

De chauffeur van de lorrie sprong van de auto om hen te helpen. Nog meer planken legde hij haaks op de eerste, om een veiliger vloertje te krijgen. De eerste zonken al weg in de drassige modder.

„Oom Quentin heeft Tim te pakken! Hij trekt hem op! Hij heeft hem!" schreeuwde Annie.

Spierwit was George opeens aan de kant van de weg gaan zitten. Nu ze zag, dat Tim werd gered, voelde zij zich eensklaps ziek en akelig van de schrik en de opluchting.

Het was wel een moeilijke geschiedenis, Timmy uit de zuigende modder te trekken, want die was erg taai en het slijk trok hem bijna net zo hard naar beneden als de anderen hem naar boven hesen. Maar tenslotte was hij dan toch op het droge en terwijl hij probeerde met zijn vieze modderstaart toch nog te kwispelen, strompelde hij over de zinkende planken.

George sloeg haar armen om hem heen en stoorde zich er niet aan, dat hij zo geducht modderig was. „O, Tim! Wat heb je ons in angst laten zitten. O, wat stink je afschuwelijk! Maar mij kan het niets schelen, hoor! Ik dacht, dat je verloren was, arme, arme Timmy!"

Spijtig keek de bestuurder van de lorrie naar zijn planken in het moeras. Die waren nu al niet meer te zien onder in de modder. Oom Quentin, die het gevoel had, dat hij er in zijn pyjama bespottelijk uitzag, zei tegen hem: „Ik heb nu geen geld bij me, maar als je vandaag of morgen in het Smokkelaarsnest komt, zal ik je ruim betalen voor je planken, die je nu kwijt bent en voor je flinke hulp."

„Kijk eens aan," zei de man, „ik ga juist in het huis naast het

Smokkelaarsnest steenkolen brengen." Hij kon zijn ogen niet van oom Quentins rare kleren afhouden en vervolgde: „Willen jullie misschien allemaal liften? Achterin is volop ruimte."

Behalve mistig was het nu ook langzamerhand schemerig geworden en allen waren moe. Dankbaar klommen zij dus op de vrachtauto en deze denderde de heuvel op naar Worp. Spoedig waren zij aan het Smokkelaarsnest en een beetje stijf klauterden allen er uit.

„Morgenochtend kom ik even aan," zei de bestuurder. „Nu heb ik geen tijd meer. Goedenavond allemaal!"

Zij belden aan. Haastig kwam Sara naar de deur. Zij viel haast om van verbazing, toen zij in het licht van de halflamp hen allemaal zag staan.

„Wel, pot ver driedubbeltjes!" zei ze. „Zijn jullie allemaal terug? Nou — Meneer en Mevrouw Lenoir zullen wel blij zijn — overal hebben ze de politie al aan het speuren gezet naar jullie. Ze zijn geheime gangen in geweest — naar Meneer Barling gegaan — en..."

Timmy huppelde de gang in; de modder begon nu op te drogen, zodat hij er potsierlijk uitzag. Sara gaf een gil. „Wat is dat? O, lieve deugd! Het is toch zeker geen hond?"

„Hier, Tim!" zei George, wie het opeens te binnen schoot, dat Mijnheer Lenoir honden verafschuwde. — „Sara, zou jij zo lief willen zijn, die arme Timmy bij je in de keuken te

nemen? Ik kan hem echt niet op straat zetten, — je kunt je niet voorstellen, hoe dapper hij is geweest!"

„Kom nu toch mee," drong haar vader ongeduldig aan. „Een minuut of wat zal Lenoir het heus wel met hem kunnen uithouden, hoor!"

„O, maar hij-mag best een poos bij me zijn, Meneer!" zei Sara. „Ik doe hem dadelijk in bad en zal hem heerlijk schoonmaken. Dat moet hij allereerst hebben! Meneer en Mevrouw Lenoir zijn in de woonkamer, Mijnheer? Zal ik gauw kleren voor u klaarleggen boven, Meneer?"

Het troepje dromde de hall in naar de zitkamer, terwijl Timmy gehoorzaam met de opgewonden Sara meeliep naar de keuken. Mijnheer Lenoir hoorde het drukke gepraat en trok de deur van de zitkamer wagenwijd open.

Mevrouw Lenoir vloog naar Roetje, terwijl de tranen over haar wangen stroomden. Marybelle streelde hem verrukt, precies of hij een hondje was! Mijnheer Lenoir wreef in zijn handen, klopte iedereen op zijn rug en zei: „Wel, wel! Wat heerlijk om jullie allen gezond en wel terug te zien. Wel, wel! Jullie zullen wel heel wat te vertellen hebben, denk ik!"

„Het is een zeer vreemde geschiedenis, Lenoir," zei Georges vader. „Buitengewoon vreemd! Maar eer ik die vertel, moet ik volstrekt eerst mijn voeten verzorgen, want ik heb mijlen en mijlen op mijn blote voeten gelopen en nu doen ze verbazend veel pijn."

Terwijl iedereen het zijne bijdroeg tot de verhalen, werd er heet water gebracht voor oom Quentins voeten, een kamerjas voor hem, voedsel voor iedereen en warme dranken. Het was werkelijk verbazend opwindend en nu de ergste spanning voorbij was, voelden de kinderen zich heel gewichtig, dat zij zo erg veel te vertellen hadden.

Daarna verscheen natuurlijk de politie en dadelijk stelde de inspecteur massa's vragen. Iedereen wilde daarop antwoord geven, maar de inspecteur zei, dat alleen Georges vader, Roetje en George deze moesten beantwoorden. Zij wisten het meeste van alles af.

Mijnheer Lenoir was misschien nog het meest verbaasd. Toen hij vernam, hoe Meneer Barling werkelijk had aangeboden, de plannen tot drooglegging der moerassen te kopen en hoe hij onverholen had erkend, smokkelaar te zijn, kon hij geen woord meer zeggen en ging achterover tegen zijn stoelleuning zitten.

„Die is natuurlijk stapelgek," zei de inspecteur van politie. „Hij lijkt wel helemaal niet in deze wereld te leven!"

„Dat zei ik ook al tegen hem," riep Roetje. „Ik zei, dat hij honderd jaar eerder had moeten leven."

„Nu — steeds en steeds weer heb ik geprobeerd, hem te betrappen op smokkelarij," zei de inspecteur, „maar hij was me altijd te glad af. Stel u toch eens voor, Mijnheer, wat een idee! Block hier in huis te brengen als spion — wel een

geslepen denkbeeld trouwens — en dat die Block uw toren gebruikte om seinen te geven! Een staaltje van driestheid, waarvan ik omval! En per slot is Block helemaal niet doof, hoor ik? Dat is ook slim geweest — hem naar u toe te sturen onder het voorwendsel, dat hij doof was, zodat hij van alles te weten kon komen, dat niet voor zijn oren bestemd was!"

„Vindt u, dat wij nu iets behoren te doen voor Block en Meneer Barling en de andere man?" vroeg Julian plotseling. „Wij weten niet beter, of zij zijn nog maar steeds aan het dolen door die tunnels — en twee van hen heeft Timmy gebeten, dat weten we zeker."

„O ja, die hond heeft jullie leven gered, lijkt me toe," zei de inspecteur. „Dat is me toch een bof geweest! Wat vreselijk jammer, dat u niet van honden houdt, Meneer Lenoir, maar u zult toch zeker wel met mij eens zijn, dat het een geluk voor u was, dat hij in die gangen rondzwierf!"

„Ja, ja, zeker," erkende Mijnheer Lenoir schoorvoetend. „Natuurlijk wilde Block hier ook nooit honden in huis hebben — hij was stellig bang, dat die konden gaan blaffen, als hij zo raar aan het scharrelen was door het huis! Maar nu we het er over hebben; waar is die wonderbaarlijk knappe hond? Ik zou hem wel graag eens even zien, hoewel ik honden verfoei en dat altijd zal blijven doen!"

„Ik ga hem halen," zei George. „Ik hoop alleen maar, dat Sara heeft gedaan, wat ze zei en hem heeft gebaad. Hij was

vreselijk modderig!"

Zij ging de kamer uit en kwam terug met Timmy. Maar wat een héél andere Timmy! Sara had hem een heerlijk bad gegeven en hem flink afgedroogd. Hij rook lekker en fris; zijn vacht krulde en was prachtig schoon en hij had een stevig maal genoten. Hij was in een verbazend goede stemming, ingenomen met zichzelf en de hele wereld.

„Timmy, mag ik je voorstellen aan een goede vriend?" zei George plotseling tegen hem. Timmy keek met zijn goedmoedige, grote bruine ogen Mijnheer Lenoir aan. Hij trippelde naar hem toe en hield beleefd zijn poot op om hem 'een hand te geven', want dat had George hem geleerd!

Mijnheer Lenoir wist niet goed, hoe hij het had. Hij was er niet aan gewend, dat honden goede manieren vertoonden. Tegen wil en dank stak hij zijn hand uit en Tim en hij schudden elkaar vriendelijk de hand! Timmy probeerde gelukkig niet, Mijnheer Lenoir te likken of tegen hem op te springen. Hij trok zijn poot weer terug, liet een kort geblaf horen, alsof dat betekende: Hoe maakt u het? — en ging toen weer naar George terug. Rustig vlijde hij zich naast haar neer.

„Wel — die lijkt eigenlijk niets op een hond!" zei Mijnheer Lenoir verbaasd.

„Nou — het is er toch een," zei George in volle ernst. „Het is heus een echte hond, Meneer Lenoir — maar alleen véél en véél verstandiger dan alle andere honden. Zou ik hem bij me

mogen houden, zolang we nog hier zijn en iemand in de stad voor hem laten zorgen?"

„Ja, zie je, daar het zo'n beste brave hond is en hij zo verstandig lijkt, zal ik hem hier laten blijven," zei Meneer Lenoir met een poging heel erg edelmoedig te zijn. „Maar — laat hem alsjeblieft uit mijn buurt blijven. Ik weet zeker, dat zo'n verstandige jongen als jij bent, daarvoor zal zorgen!"

Iedereen grinnikte, toen Mijnheer Lenoir George een jongen noemde. Hij leek wel nooit te kunnen onthouden, dat ze een meisje was. Zij grinnikte trouwens zelf ook. Zij zou hem heus niet gaan vertellen, dat ze eigenlijk een meisje was!

„U zult hem nooit zien!" zei ze blij. „Ik houd hem wel van u weg. Dank u hartelijk. Ik vind het verbazend aardig van u!"

De inspecteur had ook heel veel op met Timmy. Hij keek naar hem en knikte George toe. „Als je hem kwijt wilt, verkoop je hem dan aan mij?" vroeg hij. „Bij de politie zouden we best zo'n hond kunnen gebruiken. Hij zou prachtig de smokkelaars voor ons kunnen opsporen."

George deed zelfs niet de minste moeite, daar nog antwoord op te geven! Alsof zij er ooit over zou denken, hem te verkopen, of hem politiehond te laten worden!

Niettemin had de inspecteur toch al heel gauw Timmy's hulp nodig. Toen de volgende dag nog niemand Meneer Barling en zijn metgezellen had gevonden in het netwerk van ondergrondse gangen en zij ook nergens anders waren

gezien, vroeg de inspecteur aan George of zij Timmy de tunnels in wilde laten gaan om hen er uit te jagen.

„Wij kunnen hen daar niet aan zichzelf overlaten en de hongerdood laten sterven," zei hij. „Al zijn ze slecht, toch moeten wij hen te hulp komen. Timmy is de enige, die hen kan opsporen."

Dat was natuurlijk waar. Timmy ging dus opnieuw het netwerk van tunnels in om jacht te maken op zijn vijanden. Hij ontdekte hen al gauw, terwijl ze hongerig en dorstig, met veel pijn en angst, liepen te dolen in de ontelbare gangen. Als schapen bracht hij ze mee naar de plaats, waar de politie hen opwachtte. En daarna verdwenen Meneer Barling en zijn beide vrienden voor heel lange tijd uit het gewone leven.

„De politie zal wel blij zijn, hen tenslotte te hebben gepakt," zei Meneer Lenoir. „Al heel lang hebben zij geprobeerd, een eind aan die smokkelhandel te maken. Een poos hebben ze zelfs mij daarvan verdacht! Barling was een echt slimme kerel, maar ik blijf van mening, dat hij halfgek was. Toen Block mijn denkbelden over het droogleggen van het moeras ontdekt had, was Barling bang, dat als de nevels en de moerassen verdwenen waren, een eind zou komen aan al zijn opwindende avonturen — van smokkelen kon dan geen sprake meer zijn! Ook niet van het in spanning afwachten, of zijn scheepjes in de mist zouden komen opdagen — of van het sluipend voortgaan door het moeras van de lange rij

helpers, die de geheime, vaste paden kenden..., geen sprake meer van seinen of van het verstoppen der gesmokkelde goederen. Weten jullie wel, dat de politie een grot vol smokkelwaar heeft ontdekt in de berg?"

Nu alles voorbij was, bleek het heel interessant, het avontuur weer op te halen. Eén ding speet de kinderen echter: zij schaamden zich, dat ze Mijnheer Lenoir er eerst van verdacht hadden, mee te doen met die lui en dat ze hem zó afschuwelijk hadden gevonden! Ten opzichte van veel dingen was hij heel eigenaardig, maar hij kon vriendelijk zijn en heus wel gezellig ook.

„Hebben jullie al gehoord, dat wij weggaan uit het Smokkelaarsnest?" vroeg Roetje. „Moeder heeft zo verbazend getobd, toen ik verdwenen was, dat Vader haar heeft beloofd, het huis te zullen verkopen en uit Worp weg te gaan, als ik gezond en wel weer terugkeerde. Moeder vindt het zó heerlijk!"

„Ik ook," zei Marybelle. „Ik ben niets op het Smokkelaarsnest gesteld — het is zo raar gebouwd, vol geheimen en zo eenzaam!"

„Nou, als jullie er allemaal blij over zijn, dat je weggaat, dan vind ik het ook best," zei Julian, „maar ik vind het hier enig! Ik vind het hier mooi, zo hoog op de top van een berg met aan de voet nevels en overal geheime gangen. Ik zal het wel jammer vinden, hier nooit meer terug te komen, als jullie

verhuizen."

„Ik ook," zei Dick; Annie en George knikten.

„Het is een avontuurlijke plek," zei George en aaide Tim.

„Vind jij ook niet, Timmy? Ben jij graag hier, Tim? Heb jij hier schik gehad door dat avontuur, Tim?"

„Woef!" blafte Tim en sloeg met zijn staart op de vloer. Natuurlijk had hij genoten. Dat deed hij altijd en overal, waar George maar in zijn buurt was.

„Wel! Nou krijgen we misschien nog prettige, rustige dagen!" zei Marybelle. „Ik heb veel liever geen avonturen meer!"

„O, maar wij wel, hoor!" zeiden de anderen. Ongetwijfeld zullen zij die dus ook wel weer beleven! Avonturen overkomen altijd aan avontuurlijke luitjes; dat staat wel vast!

Tim en hij schudden elkaar vriendelijk de hand!

In 'De Vijf'-serie zijn verschenen:

Witte Reeks :

1. De Vijf en het gestrande goudschip
2. De Vijf en de geheime doorgang
3. De Vijf gaan er vandoor
4. De Vijf op de smokkelaarsrots
5. De Vijf in een kampeerwagen
6. De Vijf weer op Kirrin-eiland
7. De Vijf en de spooktrein
8. De Vijf in de knel
9. De Vijf op avontuur
10. De Vijf op trektocht
11. De Vijf en het geheim van de zigeuners
12. De Vijf en het geheimzinnige spoor
13. De Vijf en de verdwenen piloot
14. De Vijf en de schat in de bergen
15. De Vijf als detectives
16. De Vijf en de verdwenen geleerden
17. De Vijf en de schat van de strandjutter
18. De Vijf op de oude boerderij
19. De Vijf en het geheim van de oude toren
20. De Vijf en de schat op het Fluistereiland
21. De Vijf en het circusmysterie

Rode Reeks :

22. De Vijf en het smaragden halssnoer

- 23. De Vijf en het spionage-mysterie
- 24. De Vijf en het raadsel van de oude schatkist
- 25. De Vijf en de kasteeldieven
- 26. De Vijf op de Duivelrotsen
- 27. De Vijf en de luchtpiraten
- 28. De Vijf en de verdwenen filmsterren
- 29. De Vijf en de verborgen stad
- 30. De Vijf en het sprekende beeld
- 31. De Vijf en het zwarte masker
- 32. De Vijf en de schat op de zeebodem
- 33. De Vijf en de parelsmokkelaars
- 34. De Vijf en de geheimzinnige straal
- 35. De Vijf en de schat van Bellafinny
- 36. De Vijf en de raadselachtige Turk
- 37. De Vijf en het vreemde testament